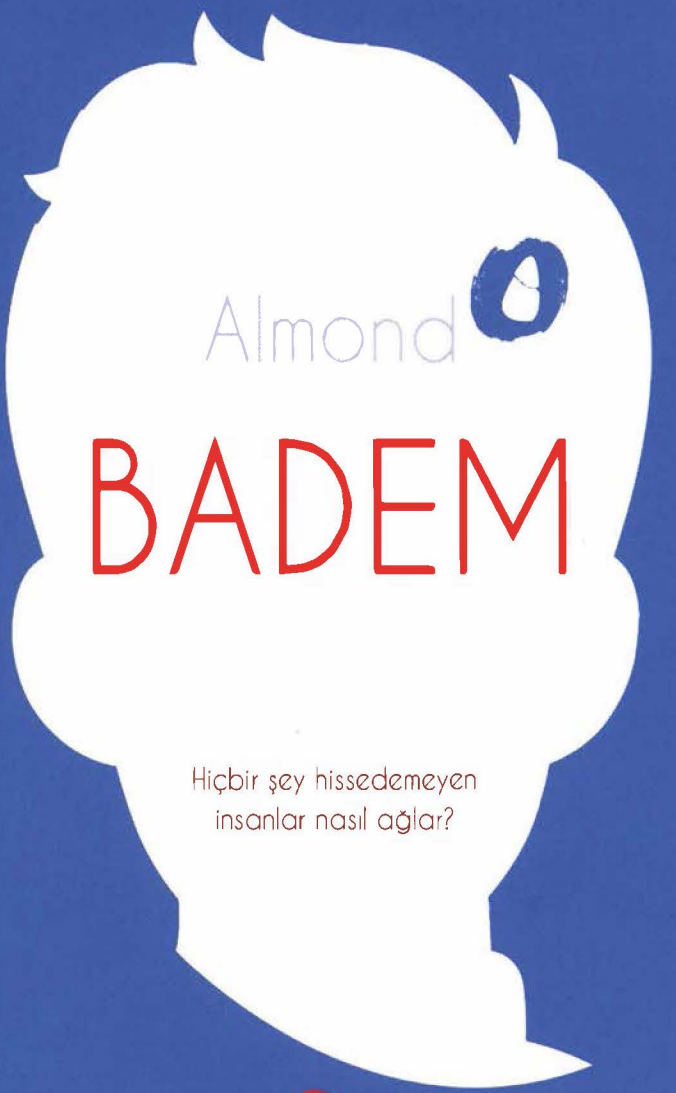
2016 Changbi Ödülü

Won-pyung Sohn

Almond

BADEM

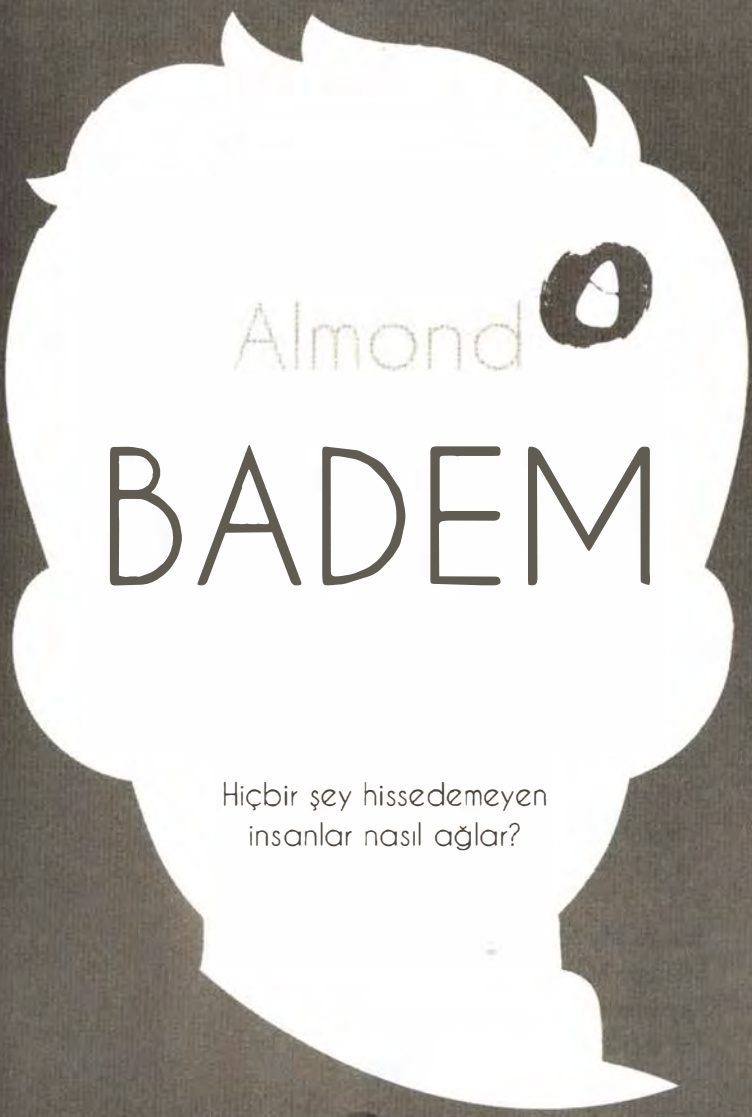
Hiçbir şey hissedemeyen insanlar nasıl ağlar?

Korece Aslından Çeviren: Tayfun Kartav

PETA

Genç Yetişkin Edebiyatı Dalında Changbi Ödülü

Won-pyung Sohn

Almond

BADEM

Hiçbir şey hissedemeyen
insanlar nasıl ağlar?

ETA

Badem
Won-pyung Sohn
©2020, Peta Kitap Yayıncılık Dağıtım

Almond (아몬드)
© 2017, Won-pyung Sohn

ISBN 978-625-7232-06-7

Çeviri: Tayfun Kartav
Editör: Buse Dövücü
Kapak Tasarım ve İç Uygulama: Bands Ajans

Bu eserin Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Changbi Publishers, Inc.'den alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Kaynak göstermek şartıyla, tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Bu kitap, Literature Translation of Korea (LTI Korea) desteğiyle yayımlanmıştır.

Yayınevi: Peta Kitap Yayıncılık Dağıtım
Tevfikbey Mah. Eravutmuş Sok. No:10/B
Sefaköy-Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 0212 426 97 97 Sertifika No: 48735

Basım: My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 47939

Almond

Badem

Won-pyung Sohn

Korece Aslından Çeviren: Tayfun Kartav

PETA

NOTLAR

• Aleksitimi (duygusal sağırlık), ilk kez 1970'li yıllarda tıbbi dergilerde bahsi geçmiş bir rahatsızlıktır. Aleksitimi'nin çocukluk döneminde duygusal gelişim sürecinin yeterince tamamlanamaması, örselenmeye maruz kalması ya da doğuştan amigdalanın küçük olması nedeniyle meydana geldiği bilinmektedir. Beynin içinde yer alan amigdala küçük ise korku duygusu hissedilmez. Sadece korku, endişe ve benzeri duygular ile ilgili olan beynin bu bölümünün zamanla edinilen alıştırma yoluyla kısmen gelişebileceği bildirilmiştir. Bu romanda aleksitimi, hem gerçekleriyle hem yazarın hayal gücüyle harmanlanarak işlenmiştir.

• P. J. Nolan, hayali bir karakterdir.

• Kitapta bahsedilen dinozorlarla ilgili masal kitabı, Bernard Most'un *Littlest Dinosaurs* adlı eseridir. Dinozorlar, bu kitaba dayanılarak tasvir edilmişlerdir ama dinozorların gerçek boyutları, araştırma sonuçlarına göre farklı ifade edilmektedir.

Dan'a

GİRİŞ

Bende bir badem var.
Sizde de var.
Üzerine en çok titrediklerinizde ya da
en çok lanet ettiklerinizde de var.
Fakat hiç kimse bunu hissedemez.
Yalnızca bunun varlığı bilinir, o kadar.
Bu hikâye kısaca, bir ucubenin
başka bir ucube ile tanışması ile ilgili.
İşte o ucubelerden biri benim.

Hikâyenin trajik mi ya da mutlu sonla mı biteceğini size söylemeyeceğim. Bunun birinci nedeni, sonunu söylediğim anda bütün hikâyenin önemsizleşecek olmasıdır. İkinci nedeni de ancak böyle yaparsam, sizi bu hikâyenin içine çekebilme olanağım artacaktır. Son bir mazeret gösterecek olursam, üçüncü nedeni de aslında hiçbir hikâyenin trajik mi mutlu mu olduğunu kimsenin bilemeyecek olmasıdır.

Birinci Bölüm

1

O gün bir kişi yaralandı, altı kişi öldü. İlk önce annem ve ninem. Sonra adamı engellemeye çalışan üniversite öğrencisi. Ardından Kurtuluş Ordusu tören alayının başında duran ellili yaşlarda iki amcayla bir polis memuru. Ve son olarak da adamın kendisi. Bilinçsiz bıçak darbelerinin son hedefi olarak kendini seçmişti. Göğsüne bıçağı iyice saplayan adam, diğer kurbanlarıyla aynı şekilde, daha ambulans gelmeden son nefesini verdi. Ben ise gözlerimin önünde gerçekleşen bunca olaya sadece bakmakla yetiniyordum.

Her zamanki gibi hissiz bir yüz ifadesiyle.

2

İlk olay, altı yaşımdayken oldu. Belirtilerin ortaya çıkışı ise çok daha önceleriydi, ancak altı yaşıma geldiğimde her şey su yüzüne çıktı. Annemin tahmininden oldukça ileri bir yaşta. İhmalciliği yüzünden miydi, bilmiyorum ama o gün annem beni almaya gelmemişti. Daha sonrasında öğrendim ki annem o gün, epey zaman sonra; daha doğrusu birkaç yıl sonra babamı görmeye gitmiş. "Artık seni unutacağım, başka biriyle de olmak istemiyorum ama yine de seni unutacağım." Annem, yakılmış ceset kalıntılarının toplandığı mahzenin ağarmış duvarlarını silerken böyle demişti. Annemin sevgisinin tamamen tükendiği o anlarda, toy aşkın getirdiği davetsiz bir misafir olan ben ise adamakıllı unutulmuştum.

Çocukların hepsi gözden kaybolduktan sonra yavaşça kreş binasından dışarıya çıktım. Çünkü altı yaşındaki bir erkek çocuğunun evinin nerede olduğuna dair bilip bilebileceği tek şey, evin üst geçidin ötesinde bir yerlerde olduğudur. Üst geçide çıkıp korkuluklardan aşağı doğru kafamı çevirdim. Arabalar kayarcasına vızır vızır geçip gidiyordu. Aniden, önceden bir yerlerde gördüğüm bir şey aklıma geldi ve tükürüğümü ağzımda biriktirdim. Aşağıdan geçen arabalara tükürecektim. Ama tükürüğüm daha yere değmeden havada dağılıp gidiyordu. Bunu seyrederek birkaç defa sürekli yapmaya devam edince, sanki havada asılı kalmışım gibi başım

döndü.

"Ne yapıyorsun burada? Ne kadar iğrenç!"

Başımı kaldırdığımda oradan geçen bir teyze, yiyecekmiş gibi bana bakıyordu. Bu teyze de kendi yoluna giden arabalar gibi söyleyeceğini söyledikten sonra yanımdan geçip gitti ve ben yine yalnız kaldım. Üst geçitten aşağıya doğru inen merdivenler, dört bir yana uzandığından yönümü bulamadım. Zaten merdivenlerin altında görünen manzara ister sağ taraf ister sol taraf olsun, aynı gri soğukluktaydı. Birkaç güvercin başımın üzerinden pır pır uçtu. Kuşların gittiği yönü takip etmeye karar verdim.

Yanlış bir yola girdiğimi anladığımda, çoktan epey yol gelmiştim. O zamanlar kreşte öğrendiğim *İleriye* diye bir şarkı vardı. Tıpkı bu şarkının sözlerindeki gibi dünya yuvarlak olduğundan sürekli ileriye gidersem, bir vakit eve varacağımı düşünmüştüm. Bu yüzden kısa ve hantal adımlarımı inatla, ileriye doğru adım attım.

Ana yol dar bir sokağa açılıyordu ve bu dar sokağın her iki tarafında eski evler sıralanmıştı. Tenhaydı. Yıkılıp giden beton duvarların her tarafına yazılmış, anlaşılmaz, kırmızı rakamlarla birlikte *Boş Ev* gibi yazılar görünüyordu. Ansızın birisi, *"Ah!"* diyerek usulca ses çıkardı. Bu sesin *"Ah!"* mı *"Ay!"* mı yoksa *"Of!"* mu olduğunu da bilmiyorum. Her neyse kısa ve tiz bir bağırıştı. Sesin geldiği tarafa doğru yürüyüp gittim. Giderek ses daha da yükseldi ve bu ses bazen bir *"Hı!"* bazen de bir *"Ha ha!"* oluyordu. Köşenin ardından gelen bir sesti. Gecikmeden köşeyi döndüm.

Çocuğun biri yerde yatıyordu. Yaşını tahmin edemediğim küçük bir erkek çocuğuydu. Çocuğun üzerine doğru kara gölgeler gelip gidiyordu. Çocuk dayak yiyordu. Kısa bağırışlar, bu çocuktan değil de bu çocuğun etrafını saran gölgelerden çıkan yoğun bir enerji gibi patlayarak saçılan

seslerdi. Gölgeler, çocuğa tekme atarak tükürüyorlardı. Ancak çok sonradan o gölgelerin, ortaokul öğrencileri olduklarını anladım ama o an gözlerime yansıyan gölgeler, yetişkinlerinki gibi uzun ve kocamanlardı.

Sanırım çocuk, epeydir dayak yediğinden ne bir karşılık veriyor ne de bir ses çıkarıyordu. Bir bez bebek gibi bir o yana bir bu yana itilip kakılıyordu sadece. Bunlardan birisi, son hamleymiş gibi çocuğun böğrüne vurdu. Ardından hepsi ortadan kayboldu. Kırmızı boya dökülmüş gibi çocuğun bütün vücudu kanlara bulanmıştı. Çocuğa yaklaştım. Benden yaşça büyük görünüyordu. On bir ya da on iki yaşındaydı, yani benim yaşımın iki katı. Ama bir "abi" olduğu düşüncesi oluşmadı, henüz bir çocuk gibiydi. Göğsü yenice doğmuş bir köpek yavrusu gibi kısa ve sık nefeslerle hızlı bir şekilde inip kalkıyordu. Epey tehlikeli bir durumda olduğu anlaşılabiliyordu.

Köşeyi geri dönüp oradan ayrıldım. Hâlâ ortalarda birileri yoktu ve sadece açık gri duvarlardaki kırmızı yazılar gözlerimi rahatsız ediyordu. Bir süre dolanıp durduktan sonra zar zor görünen küçük bir bakkala rastladım. Sürgülü kapısını açıp içeriye girdim ve bakkalın sahibine seslendim.

"Pardon!"

Televizyonda *Aile Eğlencesi* adlı bir program vardı. Dükkân sahibi televizyona bakıp kakır kakır gülmekten sesimi duyamamışa benziyordu. Kulaklarına tıkaç takan oyuncuların önlerindeki kişinin yalnızca dudak hareketlerine bakarak söylenen kelimeyi tahmin etmeye çalıştıkları bir oyundu. Öndeki kişiye söylenmesi gereken, "korkudan tir tir titremek" ifadesiydi. Bu ifadeyi neden hatırladığımı bilmiyorum. Çünkü o zamanlar korkudan tir tir titremenin ne anlama geldiğini de bilmiyordum. Kadın oyuncunun sürekli alakasız kelimeler söylemesi, seyircileri ve bakkal sahi-

bini kahkahalara boğuyordu. Sonuçta verilen süre doldu ve kadınlar takımı, o soruyu kaçırdı. Dükkân sahibi de hayıflanırcasına dudaklarını ısırdı.

"Efendim!" diye seslendim yine.

"Ne var?" diyerek kafasını çevirdi.

Ben de "Ara sokakta biri yerde yatıyor." dedim.

Bunun üzerine adam da "Öyle mi?" diyerek karşılık verdi ve hiç oralı olmadı. Televizyondaki programda ise skoru tersine çevirebilecek yüksek puanlı bir soru için iki takım, karşılaşmak üzereydi.

"Belki de ölecek."

Tezgâhta düzgün bir şekilde sergilenen karamelleri kurcaladım.

"Öyle mi?"

"Evet. Öyle."

Ancak o anda adamın bakışları bana yöneldi.

"Korkunç bir hikâyeyi amma da serinkanlı anlatıyorsun ha! Yalan söylememelisin!"

Adamı ikna edecek bir söz bulmak için bir süre sessiz kaldım. Ama daha küçücük bir çocuktum ve bildiğim doğru dürüst kelime de yoktu. Üstelik her ne kadar düşünsem de az önce söylediğim sözden daha gerçekçi bir söz aklıma gelmiyordu.

"Belki de ölecek."

Söylediğim cümleyi tekrarlamaktan başka çarem yoktu.

3

Dükkân sahibinin polise ihbarda bulunup televizyondaki programın bitmesini beklediği ve karamelleri kurcalayıp duran bana bakmaya dayanamayıp "Bir şey almayacaksan git!" dediği, epey oyalanan polisin olay yerine ulaştığı sürede, devamlı soğuk zeminde uzanıp yatan o çocuğu düşündüm. Çocuk, çoktan son nefesini vermişti.

Sorun ise, o çocuğun dükkân sahibinin oğlu olmasıydı.

***

Polis karakolunun içerisindeki banka oturup henüz yere değmeyen ayaklarımı öne arkaya sallayıp durdum. Çaprazlama hareket eden ayaklarımın deviniminden soğuk bir rüzgâr oluşuyordu. Çoktan gece olmuştu, üzerime bir uyku çöktü. Tam uykumun geldiği anda annem, karakolun kapısını iterek birden içeriye girdi. Beni gören annem, yüksek sesle ağlayarak başımı acıtacak derecede okşadı. Yeniden kavuşma sevincinin üzerinden çok geçmeden karakolun kapısı yine aniden açıldı. Yüzünün tamamı gözyaşlarına bulanmış o amca, polislere kendini bırakmış bir vaziyette ağlayıp sızlayarak içeri girdi. Televizyon izlerken takındığı o yüz ifadesinden büsbütün farklıydı. Dükkân sahibi, yere düşer gibi diz çöküp oturdu ve vücudu titrercesine yumruklarını yere vurdu. Hemen ardından da bir anda ayağa kalkıp bağırarak

eliyle beni işaret etti. Ne söylediğini tam olarak anlayamasam da aşağı yukarı şöyle demişti:

"Söylediklerini ciddiyetle söyleseydin geç kalmazdım!"

Yanındaki polis memuru, "Anaokulu öğrencisi neyi bilecek!" diye çıkıştı ve tam o sırada öne doğru devrilmek üzere olan adamı zar zor tutup ayağa kaldırdı. Dükkân sahibinin sözlerine hak vermem zordu. Ben her zaman ciddiydim. Bir kez bile ne güldüm ne de heyecanlandım. Hâl böyleyken, neden böyle bir azar işittiğimi anlayamadım. Ama altı yaşındaki bir çocuğun yetersiz kelime haznesiyle böyle bir soruyu soramadığımdan öylece sessiz sedasız durdum. Benim yerime annem sesini yükseltti. Karakol bir anda çocuğunu yitiren ile çocuğuna kavuşanın gürültüsüyle altüst oldu.

O gece, her zamanki gibi oyuncak bloklarla oynadım. Zürafa şeklinde bir blok vardı ve uzun boynu aşağıya doğru büküldüğünde fil oluyordu. Bir an annemin bakışlarının sanki bedenimin her yerinde gezindiği duygusuna kapıldım.

Annem, "Korkmadın mı?" diye sordu.

"Hayır." dedim.

***

Nasıl olduysa o olay, yani benim bir insanın dayak yiyerek öldüğünü görüp de yüz ifademin hiç değişmediği söylentisi, göz açıp kapayıncaya kadar yayılmıştı. O günden sonra da sürekli annemi endişelendiren olaylar meydana gelmeye başladı.

İlkokula başlar başlamaz, problem daha da ciddi bir boyut aldı. Bir gün, okula giderken hemen önümde yürüyen bir kız taşa takılıp düştü. Yere düşüp yolumu kapattığı için kızın ayağa kalkmasını bekledim. Bu esnada da saçındaki Mickey Mouse'lu tokaya bakıp durdum. Ama kız bir tür-

lü ayağa kalkmıyor, sadece düştüğü yerde ağlıyordu. Birden annesi, ortaya çıktı ve kızını ayağa kaldırdı. Ardından sinirli sinirli bana bakarak beni azarladı.

"Arkadaşın gözlerinin önünde yaralanıyor ama sen ne yapıyorsun? İyi misin diye sormayı bile bilmiyor musun? Söylentileri duymuştum ama *bu kadarını* beklemezdim."

Diyecek bir söz aklıma gelmeyince, ağzımı açmadım. Bir "olay" olduğunu fark eden çocuklar etrafımıza toplandılar ve fısıldaşmaları kulağıma kadar geldi. Ne konuştuklarını tam olarak bilmesem de muhtemelen az önce teyzenin söylediklerinin tekrarı gibi sözlerdi. Bunların arasından beni kurtaran ninem oldu. Ninem, Wonder Woman gibi bir yerlerden çıkıp beni hemen kucaklayıp kaldırdı.

"Söylediklerine dikkat et! Çocuk düştüyse şanssızlığından düştü. Niye başkasını suçluyorsun?"

Kadına yüksek sesle bağıran ninem, çocuklara da çıkışmayı unutmadı.

"Çok mu komik? Ne bakıyorsunuz? Tipsizler!"

Kalabalığın içerisinden epey uzaklaştığımızda ninemin yüzüne baktım. Sımsıkı kapattığı dudakları ileriye doğru iyice çıkmıştı.

"Nine, neden insanlar tuhaf olduğumu söylüyorlar?"

Ninem ileri çıkık dudaklarını geri çekti.

"Belki özel biri olduğundandır. Çünkü insanlar, başkalarından farklı olana tahammül edemezler. Ah, benim güzel ucubem!"

Ninem bana öyle sıkı sarıldı ki kaburga kemiklerim acıdı. Ninem, eskiden beri arada sırada beni "ucubem" diye çağırırdı. Bu ifade, en azından sadece ninem için kötü bir anlam ifade etmiyordu.

4

Aslında, ninemin taktığı sevecen lakabımı anlamam biraz zaman aldı. Çünkü kitaplarda gördüğüm ucubeler güzel değillerdi. Hayır, güzel olamayacak bir şey varsa o da kesinlikle ucubelerdi. Peki ama ninem, beni neden "ucubem" diye çağırıyordu? Çelişen kavramların birbiri ardına sıralanmasıyla anlam oluşturan "oksimoron" kavramını öğrendikten sonra da ninemin "güzeli" mi, yoksa "ucubeyi" mi vurguladığını bilmediğimden kafam karışırdı. Beni sevdiğinden dolayı böyle çağırdığını söylediği için nineme inanmaya karar verdim.

Annem ise ninemden Mickey Mouse'lu kız olayını duyunca gözyaşlarına boğuldu.

"En sonunda böyle olacağını biliyordum... Ama bu kadar hızlı ortaya çıkacağını bilemedim..."

"Kes şu saçmalığı! Sızlanacaksan odana gir, kapını iyice kilitle ve oracıkta sızlanıp dur!"

Bir anlık öfkeyle bağırıp çağırınca kısa bir sürede gözyaşları dinen annem, bu kez nineme kaşlarını çatıp daha da yüksek sesle ağlamaya başladı. Ninem ise hoşnutsuzluğunu belli ederek kafasını sağa sola sallayıp bir of çektikten sonra tavanın köşesine doğru gözlerini dikip kayıtsızca baktı. Bu, ninemle annem arasında görülebilecek tipik bir manzaraydı.

"Böyle olacağını biliyordum." sözündeki gibi annemin bana dair endişeleri epey geçmişe dayanıyordu. Çünkü daha dünyaya gelişimin üzerinden çok geçmeden diğer çocuklardan farklı olduğum ortaya çıkmıştı. Neyimin farklı olduğunu merak etmiş olabilirsiniz.

Ben gülmüyordum.

İlk başta bunun gelişim sürecimin biraz yavaş olmasından kaynaklandığını söylemişler. Ama çocuk yetiştirme kitaplarında çocukların doğduktan üç gün sonra gülmeye başladıkları yazıyordu. Annem parmaklarıyla günleri sayıyordu. Neredeyse yüz gün olmuştu.

Gülmeme büyüsüne tutulan prenses gibi hiç istifimi bozmadım. Annem ise bu prensesin kalbini kazanmak için yabancı bir ülkenin prensi gibi bütün yolları denedi. Kimi zaman alkış tuttu, kimi zaman renk renk çıngıraklar satın alarak sallayıp durdu, kimi zaman da çocuk şarkılarının ritimlerine göre komik danslar etti. Yorulup usanınca da balkona çıkıp sigara tüttürdü. Bana hamile kaldığını öğrendikten sonra güç bela bıraktığı ilk şey sigaraydı. O sıralarda annemin çektiği bir videoyu görmüştüm. Su gibi terleyen annemin önünde küçük bir bebek olan ben, öylece anneme bakıp duruyordum. Bakışlarım ise bir bebek bakışı denilemeyecek kadar derin ve sakindi. Annem her ne denediyse beni güldürme konusunda başarısız oldu.

Hastaneden de farklı bir şey söylememişlerdi. Yalnızca gülmüyordum o kadar. Bebeğin muayene sonucuna bakılırsa boy, kilo, davranış gelişimi akranlarının ortalamasıyla aynıydı. Pek önemli bir şey olmadığını düşünen mahalledeki pediatri uzmanı doktor, "Bebeğiniz sağlıklı bir şekilde büyümekte, endişelenmeyin!" diyerek annemi geri gönderdi. Annem de benim sadece diğer çocuklara göre biraz içe dönük olduğum konusunda güçlükle kendini avutmaya ça-

lışıyordu.

Ama birinci yaş günümden sonra gerçekten endişelenmeye değer bir olay meydana geldi.

Bir gün annem, kaynamış su dolu kırmızı bir çaydanlığı masanın üzerine bıraktı. Süt tozu koymak için annemin sırtını bana döndüğü anda çaydanlığa elimi uzattım ve çaydanlık masadan yere düştü. Çaydanlık, yuvarlanırken her yere su döküldü. Şimdi belli belirsiz görünen yanık izi, o günün bir madalyasıdır. Çığlık atarak ağlayıp durdum ve annem ileride sıcak sudan ya da kırmızı çaydanlıktan korkacağımı düşündü. Çünkü diğer çocuklar normalde böyle yapıyorlardı. Ama böyle olmadı. Ne sudan ne de çaydanlıktan korktum. İçindeki su ister soğuk ister sıcak olsun; ne zaman kırmızı bir çaydanlık görsem hep elimi uzattım.

Yalnızca bu da değil. Ne aşağı evdeki tek gözlü ihtiyar, ne de bu ihtiyarın villanın çiçekliğine bağladığı iri, siyah köpek benim için korkulacak varlıklar değildi. İhtiyarın bembeyaz perdelenmiş, solgun göz bebeğine gözlerimi dikip iyice baktım ve annem, kısa bir süreliğine bakışlarını benden ayırdığı sırada keskin dişlerini göstererek vahşice havlayıp duran köpeğe yaklaşıp elimi uzattım. O köpeğin komşunun çocuğunu ısırıp kanlara buladığını gördükten sonra da aynısını yaptım. Annemin etekleri tutuşmuşçasına koşarak gelmesi ne ilk ne de sondu.

Bunun gibi birkaç olay yüzünden annem, zekâ seviyemin düşük olup olmadığı konusunda bazen endişelendi ama ne dış görünüşümde ne de davranışlarımda zekâ düşüklüğüne dayanak olabilecek bir delil görünmedi. Benim gibi bir çocuğu nasıl anlaması gerektiği konusunda kafası karışan annem, bir anneye yaraşır şekilde davranışlarımı iyiye yormaya karar verdi.

Akranlarına kıyasla korkusuz ve sakin bir çocuk.

Annem günlüğünde beni işte böyle tarif ediyordu.

***

Annemin iyiye yormasına rağmen çocuğu, dört yaşından sonra bile gülmeyince endişeleri gitgide arttı. Bu yüzden annem elimden tutup daha büyük bir hastaneye gitti. İşte o gün, hafızamda yer eden ilk gündü. Sanki suyun içindeymişçesine, bulanıkken bir anda belirginleşen bir sahne.

Beyaz önlük giymiş bir adam, önümde oturuyor. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle birçok oyuncağı sırayla bana gösteriyor. Bunlardan birkaçını sallayarak gösteriyor. Dizime küçük bir çekiçle tak tak vuruyor. Beklenmedik bir şekilde baldırım, salıncağın sallanışı gibi gökyüzüne doğru yükseliyor. Adam koltuk altlarıma parmaklarını sokuyor. Gıdıklandığımdan biraz gülüyorum. Bu defa fotoğraflar göstererek birkaç soru soruyor. Fotoğraflardan biri hâlâ apaçık hatırımda.

"Fotoğraftaki çocuk annesini kaybettiği için ağlıyor. Bu çocuk, kendini nasıl hisseder?"

Cevabı bilmediğim için yanımda oturan anneme bakıyorum; annem, tebessüm edip başımı okşuyor ve birden alt dudağını hafifçe ısırıyor.

***

Bir zaman sonra annem, uzay yolculuğuna gideceğiz deyip beni bir yere götürdü. Ama vardığımız yer bir hastaneydi. Bir yerim de ağrımıyor ama neden buraya geldik diye sormama rağmen annem, cevap vermiyor. Soğuk bir yere uzanıyorum. Bembeyaz bir borunun içine doğru çekiliyorum. *Dıt dıt dıt.* Tuhaf sesler çıkıyor. Uzay yolculuğu sıradan bir şekilde bitiyor.

Yine sahne değişiyor ve birden önlüklü adamların sa-

yısı artıyor. Bu adamlardan en yaşlı olanı, siyah beyaz, silik bir fotoğraf göstererek bunun kafamın içi olduğunu söylüyor. Yalan! Tek bakışta bunun benim kafam olmadığı kesin. Ama annem, bu bilindik yalana inanmaya karar vermiş gibi sürekli başını olumlu anlamda sallıyor. Adamın ağzını her açısında yanındaki genç adamlar da bir şeyleri not alıyorlar. Biraz sıkılınca ayaklarımı sallıyorum. Bu sırada, ayaklarımı doktorun masasına birkaç defa vuruyorum. Annem, beni durdurmak omuzuma ellerini koyuyor. Başımı kaldırıp baktığımda annemin yanaklarından gözyaşlarının aktığını görüyorum.

Tüm bunların ardından o günden geriye kalan tek hatıra, annemin ağlayışıdır. Annem durmadan, ağladıkça ağlıyor. Bekleme salonuna çıktıktan sonra da değişen bir şey yok. Televizyonda bir çizgi film var ama annem yüzünden odaklanamıyorum. Uzay savaşçısının kötü adamları geri püskürtmesine rağmen annem yalnızca ağlayıp duruyor. En sonunda bekleme odasında, yanımızdaki koltukta uyuklamakta olan bir dede anneme çıkışıyor. "Sızlanmaktan vazgeç be kadın! Deminden beri gürültü yapıyorsun, yeter artık!" Ancak o zaman annem, azar işitmiş bir ortaokul öğrencisi gibi dudaklarını iyice büzmüş bir şekilde bedeniyle bir aşağı bir yukarı sessizce dövünüyor.

5

Annem bana bol bol badem yedirirdi. Amerika'dan gelenlerle başlamak üzere Avustralya, Çin, Rus malına varıncaya kadar Kore'deki ithal olan badem türlerinin hepsinden yedim. Çin bademinde keyif bozucu bir acılık var. Avustralya bademinde ise bilmiyorum ama sert, topraksı bir koku var. Kore'de de badem var ama benim damak tadıma uyan Amerikan bademidir, onda da Kaliforniya'dan geleni en iyisidir. Şimdi de iyice gün ışığı almış, nefis bir kahverengiliğe sahip Kaliforniya bademini kendime özgü yöntemlerle nasıl yediğimi anlatacağım.

Öncelikle badem paketini elime alıyorum ve içindeki bademleri hissediyorum. Elimin değdiği paketin altındaki bademler inatçıdır. Paketin üst kısmını yavaşça yırtıp çift taraflı fermuarını açıyorum. Bu sırada gözlerim kapalı olmalıdır. Ardından yavaşça nefes alarak burnumu paketin içine doğru sokuyorum. Kesik kesik nefes alıyorum. Bunu, badem kokusunun bedenimin içlerine kadar ulaşmasını sağlamak için yapıyorum. En sonunda badem kokusu, en derinlerime değdiği zaman yarım avuç kadar badem alıp ağzımın içerisine atıyorum. Dilimle badem taneciklerini hissediyorum ve bunları ağzımın içerisinde bir süre çeviriyorum. Hem sivri uçlarını hissediyorum hem de bademin yüzeyin-

deki çentikli kısımları dilimle soyuyorum. Bunu uzun süre yapmamak gerekiyor. Çünkü bademler tükürükten şişerse tadı kaçar. Bu yalnızca tadın doruğuna ulaşmak için yaptığım bir hazırlık sürecidir. Bu süre kısa tutulursa sıradanlaşır; uzatılırsa da etkisi kaybolur. Uygun zamanlamayı kendiniz ayarlamalısınız. Tadın doruğuna ulaşırken bademlerin gittikçe büyüdüğünü hayal ederim. Tırnak kadar olan bir badem üzüm tanesi kadar, kivi kadar, portakal kadar, karpuz kadar büyüdükçe büyür. Sonunda badem, bir rugby topu kadar şişer. İşte şimdi zamanı. *Hart hurt* ısırırım. Çiğnenme sesleriyle beraber uzak mı uzak Kaliforniya'dan yükselen güneş ışıkları, ağzımın içine yayılır.

İlle de böyle bir tören yapmamın nedeni bademi sevdiğimden değil, yemek masasında üç öğün sürekli badem olmasındandı. Bundan kaçmak imkânsız olduğundan kendime yeni bir yeme yöntemi bulmuştum, o kadar. Çünkü annem, bademi çok yersem kafamın içindeki bademin de büyüyeceğini düşünüyordu. Bu, annemin beklenti içine girebildiği pek az sayıdaki ümitten sadece biriydi.

Herkes, kafasının içinde iki tane badem taşır. Bunlar kulağın arkasından başa doğru giden bir yerde derinlemesine iyice gömülüdür. Bu bölgeye, hem boyutları hem de görünümleri tam bir badem gibi olduğundan Latincede "badem" anlamına gelen "amigdala" denir.

Dışarıdan bir tetikleyici geldiğinde, bademde kırmızı bir ışık yanar. Tetikleyicinin yapısına göre insanda bir korku oluşur ya da insanın keyfi kaçar veya iyi kötü duygular hissedilir.

Ama benim kafamdaki bademin bir yerlerinde arıza çıkmışa benziyor. Çünkü bir tetikleyici gelse de kırmızı ışığı yanmıyor. Bundan dolayı başkalarının neden güldüklerini ya da neden ağladıklarını pek anlayamıyorum. Benim için

sevinç de üzüntü de aşk da korku da belirsizdir. Hem duygu denilen kelime hem de sempati denilen ifade benim için anlaşılmaz harflerden başka bir şey değildir.

6

Doktorların koydukları tanı duygusal sağırlık, yani aleksitimiydi. Hastalığımın belirtilerinin asperger sendromu'ndan farklı olduğunu ve gelişim sürecimin otizm sinyali vermediğini keşfettiler. Bense hissettiklerimi ifade edememekten ziyade öncelikle ne hissettiğimi tanımlayamıyordum. Konuşma işlevlerini yerine getiren, beyindeki Broca ya da Wernicke bölgeleri hasar görmüş insanlar gibi, konuşmamda ya da anlamamda bir sorun yoktu. Daha ziyade duyguları hissedemiyor, insanların duygularını okuyamıyor, duyguların adlarını karıştırıyordum. Dolayısıyla doktorlar, bu durumun kafamın içindeki bademler olan amigdalanın normalden daha küçük olmasından ve limbik sistemle ön lob arasındaki bağlantının da düzgün olmamasından kaynaklandığı noktasında hemfikirdiler.

Beyindeki badem şeklindeki bölge, küçükse ortaya çıkan belirtilerden birisi korkunun bilinmemesidir. Cesur olmanın iyi bir şey olduğunu düşünmek yanlıştır. Çünkü korku, yaşamı sürdürmek için içgüdüsel bir savunma mekanizmasıdır. Korkunun bilinmemesi, yüreklilik değildir. Üzerine doğru hızla bir araba gelirken olduğu yerde duran kişinin bir bön olduğu düşünülür. Benim şansım daha beterdi. Çünkü korku eksikliği dışında bendeki gibi genel duygusal

sağırlığa varıncaya dek görünen vakalar çok enderdi. Tek avuntum ise bu derecede küçük bir bademe sahip olmama rağmen zekâ gerilemesine dair bir görüşün doktorlar tarafından bildirilmemiş olmasıydı.

Doktorlar, insan beyni kişiye göre farklılık gösterdiği için durumumun biraz daha takip edilmesi gerektiğini söylediler. Bu doktorlardan birkaçı da oldukça cazip bir teklifte bulundular. Beynin henüz aydınlatılmamış gizeminin keşfedilmesinde büyük bir rol alabilirmişim. Üniversite hastanesinin araştırmacıları, büyüyünceye kadar çeşitli klinik testler yapılması ve bu testlerin akademik dünyaya rapor edilmesi gibi uzun vadeli projelere katılmamın iyi olacağı yönünde taleplerde bulundular. Üstelik klinik testlere katılma ücretinin ödenmesi başta olmak üzere, araştırma sonuçlarına göre Broca bölgesi ya da Wernicke bölgesi gibi benim adımın da beynin bir bölümüne verilebileceğini eklediler. Yunce bölgesi. Ama çoktan doktorlardan iğrenen annem, bunu kesin bir dille reddetti.

Öncelikle sorun, annemin Broca'nın da Wernicke'nin de birer denek değil, bilim insanı olduğunu bilmesiydi. Çünkü annem, evimizin yakınlarındaki halk kütüphanesine devamlı giderek beyinle alakalı çok sayıda kitabı bir temiz okumuştu. Doktorların beni bir insan olarak değil de ilginç bir et parçası olarak görmeleri de hoşuna gitmemişti. Annem, doktorların beni tedavi edebilecekleri beklentisinden çok erken vazgeçti. Ya üzerimde tuhaf testler yapacaklardı ya da henüz doğrulanmamış ilaçları bana verdikten sonra tepkileri gözlemleyip bunlarla akademiye gidip övüneceklerdi. Bu, annemin düşüncesiydi. Bundan ötürü annem, birçok annenin sinirlendikleri zamanlarda ileri sürdükleri, değersiz ve bir o kadar da ikna ediciliği olmayan şu sözü söylemişti:

"Ben çocuğumu sizden daha iyi tanıyorum."

Annem, bir daha hastaneye adımını atmamaya karar verdiği gün, hastane binasının önündeki çiçekliğe tükürdükten sonra "Daha kendi kafalarının içindekini bilmeyen beyinsizler." demişti.

Annemin bazen böyle beklenmedik bir şekilde tafra sattığı zamanlar olurdu.

7

Annem hamileyken yaşadığı stresten, gizli gizli tüttürdüğü sigaradan ya da erken doğuma dayanamayınca birkaç yudum içtiği bira ve benzerinden pişman oluyordu ama aslında kafamın böyle olmasının nedeni çok açıktı. Şansım yoktu. Ama tam aksine dünya, şans denilen meretin neden olduğu tuhaf uyumlarla doludur.

Belki de annem, duygularımın diğer insanlar gibi yumuşak olmamasına karşılık filmlerdeki gibi hafızamın bir bilgisayar seviyesinde olmasını ya da ileri düzeydeki estetik anlayışımla inanılmaz derecede mükemmel resimler çizebilmem gibi şeyleri umut etmiş olabilir. Böyle olsaydı, gösteri programlarına çıkabilirdim veya gelişigüzel boyalar püskürterek yaptığım resimler de on milyonlarca wona satılabilirdi. Gelgelelim bende üstün bir yetenek yoktu.

Her neyse annem, Mickey Mouse'lu saç tokası takan kız olayından sonra bana ciddi bir "eğitim" vermeye başladı. Çünkü duyguları doğru dürüst hissedemeyişim, talihsiz ve acıklı bir iş olmasının yanı sıra çok sayıda tehlikeyi de barındırmaktaydı.

Bir kimse, korkunç bir yüz ifadesiyle beni azarlayıp uyarsa da bunun pek bir yararı yoktu. Mesela bağırmak, çığlık atmak, kaşları yukarıya kaldırmak... Bu türden şeylerin

özel bir anlama geldiğine inanmak benim için zor bir işti. Yani, bir olguda iki taraflı bir anlamın gizli olduğunu bilemiyordum. Ben, dünyayı olduğu gibi kabul ediyordum.

Annem, renkli kâğıtlara çeşitli cümleler yazdıktan sonra kocaman bir kâğıda bunları tek tek yapıştırdı. Duvarı süsleyen bu kâğıt üzerinde şunlar yazıyordu.

Araba geliyor → Kenara kaçılır ya da araba yaklaşırsa koşulur.

Bir insan yaklaşıyor → Çarpışmamak için kenarda durulur.

Karşımızdaki gülüyor → Aynı şekilde tebessüm edilir.

En altta da *Not: Her ne koşulda olursa olsun karşımızdakiyle aynı yüz ifadesinin takınılması iyidir.* diye bir ifade yazmaktaydı ama daha yeni sekiz yaşıma girmiştim ve benim için birazcık uzun bir cümleydi.

Kâğıt üzerindeki örnekler sınırsızdı. Akranım çocuklar, çarpım tablosunu bellerken ben sanki hanedanların kronolojik tablosunu öğreniyormuşum gibi, bunları ezberleyip uygun olanları birbirine eşleştiriyordum. Annem de beni düzenli aralıklarla test ediyordu. Normal bir insanın zorlanmadan edineceği "içgüdüsel" kaideleri ben, teker teker ezberliyordum. Ninem ise ezbere dayalı eğitimin ne faydası olacak diye hayıflanıyordu ama bir yandan da kâğıt üzerine yapıştırılacak olan ok işaretlerini keserek hazırlıyordu. Bu ok işaretleri, ninemin sorumluluğundaydı.

8

Birkaç yıl geçmiş ve kafamın şekli büyüyüp gitmişti ama sadece içindeki bademin boyutu değişmemişti. İnsanlarla olan ilişkim karmaşık bir durum aldı ve annemin öğrettiği formüllerle işin üstesinden gelmek de zorlaşınca, mimlenmiş biri olup çıktım. Sınıfımı geçtikten yalnızca bir gün sonra ya tuhaf bir çocuk oldum ya da spor sahasının arkasına çağrılarak herkesin önünde gülünç bir duruma düştüm. Çocuklar, bana her zaman garip sorular soruyorlardı ve ben de yalan söylemeyi bilmediğimden her seferinde olduğu gibi cevap veriyordum. Üstelik o çocukların neden göbekleri çatlayacak derecede güldüklerini bile anlayamayacak durumdaydım. Dolayısıyla hemen hemen her gün istemeyerek de olsa, annemi derinden sarsıyordum.

Ama annem vazgeçmedi.

"Dikkat çekmemelisin! Bunu yapman bile yeterli."

Bu söz, el âlem farklı olduğunu bilmesin anlamına geliyordu. Eğer bu iş ortaya çıkarsa etrafa yayılırdı ve etrafa yayıldığı anda da bir hedefe dönüşürdüm. Dolayısıyla *"araba gelince kenara kaçılır"* gibi bir talimat yetersizdi. Kendimi saklamak için daha fazla işe yarayan bir önleme ihtiyaç duyduğum bir an gelmişti. Annem, yorulmak bilmez bir şekilde hayal gücünü geliştirerek tıpkı bir senaryo yazarı gibi

konuşma içerikleri oluşturdu. Artık karşımdakinin söylediği sözdeki "gerçek anlam" ile benim söylediğim sözün içinde olması gereken "uygun maksadı" eşleştirerek ezberlemem gerekiyordu.

Mesela annem, arkadaşlarım yeni bir kırtasiye malzemesini ya da oyuncağı göstererek açıklama yaparlarsa gerçekte bu yaptıklarının bir açıklama değil de "övünme" olduğunu söyledi.

Annemin söylediklerine göre bu durumda örnek cevap "Ne güzel!" demekti. Bunun karşılığı olan duygu ise "imrenme" idi.

Birisi, bana yakışıklı olduğumu söyler ya da aferin gibi olumlu bir ifadede bulunursa (Elbette "olumluya" karşılık gelenin de ne olduğunu ayrıca ezberlemek zorundaydım.) "Teşekkürler." ya da "Yok canım!" doğru cevaptı.

Annem, "Teşekkürler." ifadesinin mantıklı bir cevap olduğunu, "Yok canım!" ifadesinin ise biraz daha geniş anlamlı olduğunu ve dolayısıyla bu cevabın beni daha mükemmel bir çocuk gibi gösterebileceğini söyledi. Elbette ben, her zaman en basit cevabı tercih ettim.

9

Annem, herkesçe kabul edildiği üzere kötü bir el yazısıyla yazdığı *sevinç, öfke, keder, zevk, sevgi, nefret, arzu* anlamındaki Çince karakterleri, benim için internetten bularak bunları A4 kâğıdına tek tek ve kocaman yazdırdı. Bunu gören ninem ise hayıflanıp durdu. Ninem, yapılan her işte özverinin mutlaka olması gerektiğini söyleyerek annemi payladı. Ardından ninem, Çince karakterler konusunda kara bir cahil olmasına rağmen resim çizer gibi bütün karakterleri koca koca yazarak temize çekti. Annem de ninemden aldığı bu Çince karakterleri sanki aile düsturuymuş ya da bir nazarlıkmış gibi evin köşesine bucağına yapıştırdı.

Ayakkabılarımı giyerken ayakkabılığın üstündeki *sevinç,* bana tebessüm etti; buzdolabının kapısını her açtığımda ise *arzuyu* görmek zorundaydım. Uykuya dalmadan önce yatağımın başucundaki *zevk,* bana tepeden bakıyordu. Bulundukları yerle alakasız bir şekilde yapıştırılmışlardı ama annemin batıl inançlarına göre kötü şeyler yani *öfke, keder, nefret* ve benzerine karşılık gelen yazılar, tuvaletin içerisinde bir yere yapıştırılmıştı. Zamanla tuvaletteki nemden dolayı kâğıtlar buruş buruş oldu ve üzerindeki yazılar silikleşti. Ninem ise düzenli bir şekilde bu yazıları tekrar yazarak yerlerine yapıştırdı. Bundan mıdır bilemem ama en sonunda

ninem, bu Çince karakterleri ezberleyerek mükemmel bir stilde yazı yazar duruma geldi.

Annem "sevinç, öfke, keder, zevk, sevgi, nefret, arzu" diye bir oyun bile bulmuştu. Bu oyunda annem, bir durum söylediğinde benim bu duruma uygun duyguyu bilmem gerekiyordu. Birisi, lezzetli bir yemek verirse ne hissetmelisin? Doğru cevap, "sevinç" ve "minnettarlık". Birisi canımı yaktığında hissetmem gereken? Doğru cevap, "öfke". Bu türden bir oyundu işte.

Bir keresinde birileri, tatsız tuzsuz bir yemek verdiğinde ne hissetmeliyim diye anneme sormuştum. Sürpriz bir soru olduğundan mıydı bilmem, annemin cevap vermesi zaman almıştı. Annem, bir süre düşündükten sonra öncelikle yemek lezzetsiz olduğundan bir öfke hissedebileceğimi söyledi. (Ben ise annemin yemeklerin berbat olduğunu söyleyerek restoranlardan yakındığını birkaç kez görmüştüm.) Kişiye göre değişir ama insan, lezzetsiz bir yemek de olsa, buna sevinebilir ya da şükredebilir demişti. (Her defasında ise ninem, sadece şükrederek ye deyip annemi terslerdi.)

Zaman geçip de yaşım iki basamaklı sayılara ulaşınca annemin, sorularıma hemen bir cevap veremediği ya da tereddütte kaldığı anlar sıklaşmıştı. Sonunda annem, artık daha fazla soruyu kabul etmeyecekmiş gibi *sevinç, öfke, keder, zevk, sevgi, nefret, arzu* ile ilgili temel kavramları bari adamakıllı ezberlememi söyledi.

"Karmaşık olanları bilmesen de olur ama temel kavramları mutlaka öğrenmelisin. Bunu yaparak, biraz taş kalpli olduğuna dair laflar işitecek olsan da normal bir insan kategorisinde yer alacaksın."

Aslında, benim için bir şey fark etmezdi. Çünkü tıpkı kapsamlı bir kelimenin farkını algılayamadığım gibi, normal olup olmamamın da üzerimde herhangi bir etkisi olamazdı.

10

Annemin ısrarlı çabalarıyla günden güne alışılmış ve mecburi eğitimler sayesinde, bir sorun yaşamaksızın okuldakilerle geçinme yöntemini neredeyse pekiştirdim. İlkokul dördüncü sınıfı geçtikten sonra kalabalıklara yeterince karışmam mümkün olunca "Dikkat çekmemelisin!" diyen annemin dileği de gerçekleşmiş sayılırdı. Genelde öylece, sessiz sedasız durmam bile yeterliydi. Çünkü öfkelenmem gereken yerde sessiz kalırsam sabırlı, gülmem gereken yerde kendimi tutarsam ölçülü, ağlamam gereken yerde de suskun durursam güçlü sayılıyordum. Sükût sahiden altındı. Buna karşılık "teşekkür ederim" ve "özür dilerim" ifadelerini bir alışkanlık gibi dilimden hiç düşürmemeliydim. Bu iki ifade, birçok zorluğu atlatmamı sağlayan âdeta sihirli birer sözcüktü. Buraya kadar her şey kolaydı. Karşımdaki kişi, bana bin won verdiğinde para üstü olarak ona iki ya da üç yüz won vermek gibi bir şeydi.

Zor olan, ilk önce benim bin won vermemdi. Yani bir şeyi arzu etmek, bir şeyleri yapmak istemek ya da bir şeyin güzel olduğunu ifade etmek ve benzeriydi. Bunlarda zorlanmamın nedeni ise fazladan enerji gereksinimimdi. İlk önce parayı vermem gerekirdi; ama ne satın almak istediğim bir şeyi ne de kaç para vereceğimi bilmezdim. Durgun bir gölde

zoraki dalga oluşturmak gibi rahatsız edici bir durumdu.

Diyelim ki hiç yemek istemediğim bir çikolatalı pastayı görüp "Ben de yemek istiyorum." demek. Ardından "Bana da bir tane verir misiniz?" deyip tebessüm etmek. Birinin pat diye bana vurup geçtiği ya da verdiği söze sadık kalmadığı zamanlarda "Bunu bana nasıl yaparsın?" diyerek ondan hesap sormak. Bunun üzerine iki yumruğumu öfkeyle sıkıp gözyaşları dökmek...

Bu türden şeyler, bana en zor gelen işlerdi. Mümkünse hiçbir şey yapmak istemiyordum ama annem, alabildiğine durgun bir göl gibi görünürsem bu sefer de *tuhaf çocuk* damgası yiyebileceğimi söyledi. Hâliyle, bu türden şeyleri de "çok nadir" yapmam gerekiyormuş.

"İnsan eğitimin ürünüdür. Sen de yapabilirsin!"

Annem her şeyin sırf benim için olduğunu söylerdi yani başka bir deyişle, buna "sevgi" diyordu. Ama bana göre bu, annemin üzülmemek adına çırpınışlarıydı. Anneme göre sevgi, yaş dolu gözlerle bana bakarak bu durumda böyle şu durumda şöyle yapman gerekir deyip vara yoğa fırça çekmekten başka bir şey değildi. Eğer bu, sevgiyse hiç sevmemek ya da hiç sevilmemek daha iyi değil midir? Elbette bunu söylemedim. Bunu, annemin davranış öğretilerinden *çok dürüst konuşursan karşındakini üzersin* düsturunu dilimde tüy bitecek derecede ezberlememe borçluyum.

11

Ninemin ifadesiyle söyleyecek olursam, annemden daha çok ninemle "gül gibi geçiniyor" sayılırdık. Aslında annemle ninemin erik aromalı şeker sevmelerinin dışında; ne görünüş ne zevk ne de karakter itibarıyla benzer bir taraflarının olduğunu söylemek neredeyse olanaksızdı.

Ninem, annemin küçükken dükkânın birinden ilk çaldığı şeyin erik aromalı şeker olduğunu söyledi. "İlk" ifadesini duyan annem, bunun ilk ve son olduğunu bir çırpıda haykırdı ama ninem hafiften gülerek şöyle demekle yetindi:

"Gene de iğne hırsızının sığır çalmadığına bin şükür!"

İkisinin erik aromalı şekerden hoşlanmalarının nedeni biraz garipti. Öyle ki bu şeker hem tatlıymış hem de kan tadı veriyormuş. Esrarengiz bir şekilde ışıldayan beyaz üzerine hafiften kırmızı bir çizginin çekildiği erik aromalı bu şekeri ağızlarının içinde çevirip durmak, onların paha biçilmez zevklerinden biriydi. Şeker üzerindeki o kırmızı çizgi hemen erir ve yendikçe insanın dilini keserdi.

"Tuhaf ama hafiften tuzlu kanın tatlıyla iyi gittiği bir gerçek." Annemin *Oramedi* merhem aradığı sırada ninem, şeker paketini kucaklamış bir hâlde kocaman gülümseyerek böyle derdi. Garip ama ninemin bu sözlerini birkaç kez de olsa duymaktan hiç sıkılmazdım.

***

Ninem, yaşamıma aniden girdi. Hayata karşı yorgun düşen annem, ninemden acil yardım istemeden önce ikisi, neredeyse yedi yıldır birbirlerinden habersiz yaşadılar. Aile sevgisinin bile ortadan kalkmasına neden olan kişi, bir eloğluydu. Yani babamdı.

Ninem, henüz hamileyken dedemi kanserden yitirince yetimliğini hissetmesin diye annem için gençliğini harcadı. Yaptığı, sırf evladı için yaşamaktan başka bir şey değildi. Neyse ki kızı, göze çarpan bir özelliği olmasa da derslerinde epey iyiydi ve Seul'daki bir kız üniversitesine girdi. Binbir zahmetle yetiştirdiği kızı, üniversitenin önünde tezgâh açarak takılar satan ne olduğu belirsiz bir serseriye –bu, ninemin babam için kullandığı bir ifadeydi- gönlünü kaptırmıştı. Bu serseri, tezgâhın üzerine serilmiş şeylerden ucuz bir yüzüğü biricik kızının parmağına takarak muhtemelen ona sonsuz aşk sözü vermişti. Ninem, gözüne toprak doluncaya dek buna müsaade etmeyeceğini söyledi ama annem, "Aşk onaylanması gereken bir kâğıt parçası değildir!" diyerek ona karşı çıktı ve sonuçta suratına şamarı yedi.

Buna karşı çıkmaya devam ederse, o adamdan hamile kalacağını söyleyerek ninemi tehdit etti. Tam da bir ay sonra bu tehdit bir gerçeğe dönüştü. Ninem, "O çocuğu doğurursan bir daha görüşmeyelim." diyerek ültimatom verdi ve annem, gerçekten de evi terk etti. Bu vesileyle ninemle annemin arası bozuldu.

Babamı hiç görmedim. Sadece birkaç kez fotoğrafını gördüm. Ben, annemin karnındayken motosikletli bir sarhoş, babamın tezgâhına daldı. Babam oracıkta öldü; ardında her türden ucuz takılar bırakmış bir hâlde. Bundan dolayı annem, ninemle bir daha hiç haberleşmez oldu. Aşkına kavuşup evini terk etmişti; talihsizliğini kucaklayıp geri dön-

mek istemiyordu. İşte böylece, yedi yıl geçip gitti ve bir başına bana katlanamayacağını anlayıncaya dek dayanabildiği yere kadar dayandı.

12

Ninemle ben, ilk kez McDonalds'da buluştuk. Annem, o gün normalde pek almadığı hamburger menüsünden iki tane sipariş etti ama kendisininkine elini bile sürmedi. Annemin bakışları kapıya doğruydu, kapının her açılışında gözleri bir büyüyüp bir küçülüyor, bedeniyle de bir doğrulup bir eğiliyordu. Daha sonra bunun ne olduğunu sorduğumda annem, korkuyla rahatlık hissinin birbirine karıştığı anlarda ortaya çıkan davranışlardan biri olduğunu söyledi.

En sonunda yorgun düşen annem, tam da kalkıp gitme hazırlığı yapmak üzereyken kapı birden açıldı ve içeriye doğru bir yel esti. Başımı kaldırdığımda geniş omuzlarıyla iri yapılı bir kadın, oracıkta dikeliyordu. Ağarmış saçlarının üzerindeki mor şapkasında bir tüy takılıydı. Hikâye kitaplarında gördüğüm, Robin Hood'a benziyordu. İşte bu kadın, annemin annesiydi.

Ninem, bir hayli büyüktü. "Büyük" ifadesinin dışında ninemi tarif etmeye uygun bir kelime aklıma gelmiyor. İlle de bir benzetme yapacak olursam ninem sonsuza dek ölmeyen, kocaman bir meşe ağacı gibiydi. Hem bedeni hem sesi dahası gölgesi bile koskocamandı. Özellikle elleri güçlü bir erkek eli gibi iriceydi. Ninem, önüme oturup kollarını kavuşturarak ağzını sımsıkı kapatmış bir hâlde sessizce

duruyordu. Annem, bakışlarını yere indirmiş mırıldanarak bir şeyler söylemeye çalışınca ninem, alçak ve ciddi bir sesle şöyle emretti.

"Önce yemeğini ye."

Annem, ister istemez soğuyup giden hamburgerini ağzına tıkıştırmaya başladı. Son patates kızartması gözden kaybolduktan sonra bile anne ve kızı arasında tek kelime geçmedi. Ben ise parmağımın ucunu dilimle ıslatıp kahverengi plastik tepsi üzerine dağılmış patates kızartmasının kırıntılarını teker teker yiyerek bir sonrasında ne olacağını bekledim. Kollarını sıkı sıkıya kavuşturan ninemin önünde annem, dudaklarını ısırmış bir hâlde kendi ayakkabılarının ucuna bakıp durdu. Tepsinin üzerinde daha fazla hiçbir şey kalmayınca nihayet annem, iki eliyle omuzlarımdan tutup sivrisinek vızıltısı gibi bir sesle "Çocuk, bu." dedi.

Ninem, derinden bir nefes aldı ve bedenini geriye yaslayarak bir of çekti. Daha sonra nineme sorduğumda bu oflamanın "Yazıklar olsun! Kahrolasıca kız!" anlamına geldiğini söyledi. Ninem, McDonalds'ın içinde çın çın yankılanacak derecede bağırdı. "Oh olsun!"

Herkes, bize bakıp durdu ve annem ağlamaya başladı. Annem, neredeyse hiç açılmayan dudaklarının arasından geçtiğimiz birkaç yıllık süredeki hayat zorluklarını ortaya döktü. Benim için başından sonuna kadar hıçkırarak ağlayışa eser miktarda karışan sümkürme sesinden başka bir şey değildi ama şans eseri ninem, annemin söylediklerinin hepsini anlıyor gibiydi. Sürgüsü çekilmiş kapı gibi kavuşturduğu kolları, bir ara açılıp dizleri üzerinde kaldı ve yüzündeki canlılık da solup gitti. Bana dair açıklamaların devam ettiği sürede ninemin yüzündeki ifadenin anneminkiyle aynı göründüğü bile söylenebilirdi. Annemin anlatacakları bittikten sonra bile ninem, bir süre sessiz sedasız dururken birden

yüz ifadesini değiştirdi.

"Annenin anlattıkları doğruysa, sen bir ucubesin."

Annem, ağzı bir karış açık kalmış vaziyette nineme bakakaldı. Ninem, gözlerime yüzünü iyice yaklaştırarak gülüyordu. Ağzının kenarları alabildiğine yukarıya kalkmış, göz kenarlarıysa aşağıya doğru iyice sarktığından az kalsın ağzıyla gözleri kavuşacak derecede bir gülümsemeydi.

"Dünyadaki en sevimli ucubesi. Demek o sensin!"

Ardından başımı acıtacak derecede okşadı. O günden itibaren de üçümüzün yaşamı başladı.

13

Ninemle beraber yaşamaya başlayan annemin seçtiği yeni işi sahaflıktı. Bu, elbette ninemin yardımları sayesinde oldu. Gelgelelim annemin ifadesiyle kinci ninem, fırsatını buldukça homurdanıp dururdu.

"Biricik evladımı okutayım diye ömrüm boyunca sokaklarda pirinç kesmesi sattım da ne oldu? Okumayıp da sahaflık yapıyor çürüyesice!"

Çürüyesice sözü tam anlamıyla kötü bir ifade olmasına rağmen ninem, sabah akşam anneme karşı bunu söyleyip dururdu.

"İnsan, kızına hiç çürüyesice der mi?"

"Yanlış bir şey mi dedim? Zaten insan ölünce çürüyüp gider. Gerçeği söyledim."

Her neyse, ninemle tekrar bir araya gelmemizle beraber daha önceleri oradan oraya hep taşınıp dururken böylece yerleşik hayata da geçmiş olduk. En azından ninem, neden daha fazla para eden bir iş tutmuyorsun diye annemi paylamadı. Ninemde harflere karşı bir özlem vardı. Bundan dolayı durumunun iyi olmamasına rağmen küçük yaşlardaki anneme bolca kitap alıp annemin "kitap kurdu bir kız" olmasını istemişti. Aslında ninem, annemin yazar olmasını istemiş. Dahası ömrü boyunca evlenmeden, yapayalnız kalarak güzelce yaşlanacak bir "kadın yazar" olmasını dilemişe benziyordu. Aslında bu, ninemin geçip giden zamanı geri

verilecek olsaydı kendisinin de arzuladığı bir hayattı. Öyle ki, anneme "yazar" anlamına gelen *Jieun* adını vermesi de bundan dolayıydı.

"Jieun, Jieun! diye her çağırdığımda muhteşem yazılar yazacağını sanırdım, zeki olsun diye bolca kitap okuttum ama; gel gör ki kitaplardan öğrendiği, cahil bir herifle deli dolu aşk yaşamaktan başka bir şey olmadı. Çok yazık!" Kimi zaman ninem, böyle homurdanır dururdu.

İnternet üzerinden ikinci el kitap satışı yapıldığından sahaflığın iyi bir iş olduğunu düşünen yoktu zaten. Buna rağmen annem, sonuna kadar sahaflık yapmakta direndi. Sahaflık, gerçekçi bir yapıya sahip annemin verdiği en hayali karardı. Bu, aynı zamanda annemin uzun zamandır kurduğu hayali anlamına da geliyordu. Öyle ki tıpkı ninemin arzuladığı gibi, annemin de yazar olmayı düşlediği zamanlar vardı. Ama annem, yaşamın açtığı yaraların yazıyla asla dile getirilemeyeceğini söylerdi. Bunun için ömrünü bu işe adaması gerekiyordu ama buna da cesaret edemedi ve yazarlık kabiliyetinin olmadığını savundu. Bunun yerine annem, başkalarının kitaplarını satmaya karar verdi. Çoktan üzerlerine zamanın kokusunun sindiği kitapları... Bunlar, vakti saati gelince piyasaya çıkan yeni kitaplar değil de annemin tek tek seçebileceği şeylerdi yani ikinci el, eski kitaplardı.

Dükkân, Suyu-dong adı verilen bir yerleşim bölgesindeki bir ara sokaktaydı. Hâlen birçok insanın eski adıyla Suyu-ri dediği bir yerdi. Öyle ki bu mahallenin durumu, buraya kadar kim gelip de ikinci el kitap almak ister denecek derecedeydi ama annem bu konuda kendinden emindi. Annem, eski kitapları ayırt etme konusunda üstün yetenekliydi ve ucuz düşkünlerinin sevebilecekleri kitapları satın alma yöntemini biliyordu. Ev, dükkânın arkasına bitişikti. İki oda bir salondu ve küvetsiz bir tuvaleti vardı. Üçümü-

ze yetiyordu. Uyurken bir müşteri gelince hemen dükkâna geçilebiliyordu ve işe isteksiz olunduğunda kapının çekilip kilitlenmesi yeterliydi. Işıldayan cam bir pencere üzerinde *SAHAF* yazısı vardı ve *SAHAF JIEUN* tabelası da asılıydı. Dükkânı açmadan bir gün önceki gece annem, ellerini pat pat çırparak hafiften gülümsedi.

"Artık bundan sonra taşınmıyoruz. Çünkü burası bizim evimiz."

Annemin sözü gerçek oldu. Ninem, bunun pek acayip bir iş olduğu yönünde sıklıkla söylenip durdu ama her neyse, geçinip gidecek kadar kitap satıldı.

14

Burası benim için de rahattı. Belki diğerlerinin diliyle "güzeldi" ya da "içime sindi" de olabilir ama benim kullanabileceğim kelime olarak "rahat" en yüksek değerdi. Daha net söyleyecek olursam, ikinci el kitapların kokusu bana tanıdık geliyordu. İlk kokladığım anda eskiden beri bildiğim bir kokuydu sanki. Vakit buldukça kitapları açıp kokladığımdan ninem, "Küf kokan ikinci el kitapları koklayıp da ne yapıyorsun?" diyerek beni azarlardı.

Kitaplar, beni gidemeyeceğim yerlere bir çırpıda alıp götürdü. Hayatımda hiç karşılaşamayacağım insanların itiraflarını bana anlatıp hiç göremeyeceğim kişilerin yaşamlarını gösterdi. Hissedemediğim duygular ve başıma hiç gelmeyen olaylarla dopdoluydu. Bu, televizyondan ya da sinemadan büsbütün farklıydı.

Film, dizi ya da çizgi filmlerdeki dünyalar alabildiğine somut olduğundan oralara benim sokulup girmemin imkânı yoktu. Görüntüler içindeki hikâye, sadece yazılıp çizildiği şekliyle vardı. Örneğin, *"Kahverengi kırlentleri olan altı köşeli bir evde sarı saçlı bir kız, bacak bacak üstüne atmıştı."* ifadesi kitapta geçen bir tümceyse; bir filmde ya da bir resimde bu kızın teni, yüz ifadesi, tırnaklarının uzunluğuna varıncaya dek her şeyi önceden belirlenmiştir. Söz konusu bu dünyada benim değiştirebileceğim hiçbir şey olamazdı.

Kitaplar farklıydı. Çünkü kitaplarda boş yer çoktur.

Hem kelimeler arasında hem de satırlar arasında boşluklar vardır. Bunların içerisine girip oturabilir, aralarında yürüyebilir ya da boşluklarına düşüncelerimi bile yazabilirim. Anlamasam da fark etmez. Herhangi bir sayfasını dahi açmam, yarısına kadar başardığım anlamına gelir.

"Ben, seni seveceğim.

Bunun bir günah, bir zehir ya da bir kaşık bal olup olmayacağını sonsuza dek bilemesem de bu yolculuğumu sonlandırmayacağım."

Bu cümlelerin ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum ama fark etmez. Gözlerimle harfleri takip etmek bile yeterli. Kitapları koklayarak her bir harfi ve işareti gözlerimle yavaşça takip ederim. Bu, benim için bademleri ağzımda çiğnemek gibi kutsal bir iştir. Gözlerimle harfleri yeterince kavradığıma emin olunca, bu kez sesli bir şekilde okurum. *Ben, se-ni se-ve-ce-ğim. Bu-nun bir gü-nah, bir ze-hir ya da bir ka-şık bal o-lup ol-ma-ya-ca-ğı-nı son-su-za dek bi-le-me-sem de bu yol-cu-lu-ğu-mu son-lan-dır-ma-ya-ca-ğım.*

Ağzımda çiğnercesine harflerin tadını çıkararak onları sesimle dışarıya tükürüyorum. Hiç durmaksızın, sürekli, ezberleyinceye dek, aralıksız... Aynı sözü birkaç defa tekrarladığımda bir vakit anlamı belirsizleşiyor. Ve bir ara harfler harf olmaktan kelimeler de kelime olmaktan çıkıyor. Hiçbir anlamı dahi olmayan, anlaşılmaz bir dil gibi geliyor. Bu zamanlarda ayırt etmekte zorlandığım sevgi ya da sonsuzluk gibi ifadelerin tam aksine bana daha yakın geldiği duygusuna kapılırdım. Bu eğlenceli oyundan anneme bahsettim. Bunun üzerine annem, şöyle dedi:

"Her ne olursa olsun, birkaç kez tekrar edilince anlamsızlaşır. İlkin gelişiyormuş gibi görünür; biraz zaman geçtikten sonra da ya değişir ya da rengi solmuş gibi gelir. En sonunda anlamı yok olur gider."

Sevgi. Sevgi. Sevgi. Sevgi. Sevgi. Sev-gi. Seevgii. Sevgi. Sevgi. Sev. Gi. Gisev.

Sonsuzluk. Sonsuzluk. Sonsuzluk. Son. Suz. Luk. Soon. Suuz. Luuk.

Evet, artık anlamları kayboldu. Hepsi en başından beri bomboş, beyaz bir kâğıda benzeyen kafamın içi gibi oldu.

15

Mevsimler, bir dönüş işareti içinde hareket ediyormuş gibi kışa kadar gidip ilkbahara gerisin geri gelmeyi tekrar edip durdu. Annemle ninem, çeşitli nedenlerle didişerek sıklıkla da kıkırdayıp durmalarına rağmen akşam karanlığı çökmeye başlayınca kesinlikle bir sessizliğe büründüler. Güneş, havayı kızıla boyayınca ninem, soju içerek "Ha ha ha!" diye çakırkeyif kahkahalar attı; annem de içten içe bir sesle "Ne güzel!" diyerek ona eşlik etti. "Ha ha ha!" ve "Ne güzel!" Annem, bunun anlamının mutluluk olduğunu söyledi.

Anneme ilgi duyan çoktu. Ninemle birlikte yaşamaya başladıktan sonra da birkaç kez flört etti. Ninem, seçici bir karakteri olan anneme erkeklerin dadanıp durmasının onun kendi gençliğine benzemesinden kaynaklandığını söylerdi. Her seferinde annem de buna dudağını bükerdi ama sonuçta "Anam güzel olmasına güzeldi." diye de sugötürmez bir laf ederdi. Annemin erkek arkadaşlarını hiç merak etmedim. Onun flört modeli sabitti. İlk yaklaşan hep erkekler olurdu ama sonunda bağlanan her zaman annemdi. Ninem, bu durumun erkeklerin sadece flört etmek annemin ise bana baba olabilecek bir adam bulmak istemesinden kaynaklandığını söylerdi.

Annemin incecik bir bedeni vardı. Yusyuvarlak kara gözleri, her zaman kahverengi göz kalemi kullandığından çekik olmasına rağmen daha büyük görünürdü. Beline kadar

dökülen uzun saçları, deniz yosunu gibi siyahtı ve dudakları daima kırmızı boyalı olduğundan bir vampiri andırırdı. Arada bir annemin eski fotoğraflarını bulup bakardım da küçüklüğünden kırkına gelinceye dek fotoğraflardaki annemin görüntüsünde bir değişiklik yoktu. Kılık kıyafetinden saç şekline ve görünüşüne varıncaya dek her şeyi aynıydı. Sonsuza değin değişip yaşlanmadan yalnızca boyu birazcık uzamış gibiydi. "Çürüyesice!" diyen ninemin sivri dilinden keyfi bozulan anneme "çürümeyen" lakabını taktım. Ama annem, dudaklarını büzüştürerek bu lakabın da hoşuna gitmediğini söylemişti.

Ninem de hiç yaşlanmama konusunda aynıydı. Kır saçları ne daha fazla karardı ne de daha fazla ağardı, ne irikıyım vücudu ne de kâseden içtiği içkinin miktarı yıllar geçse de değişmek bildi.

Her yıl kış gün dönümünde çatıya çıkıp kamerayı duvardaki tuğlaya tutturarak aile fotoğrafı çektik. Yaşlanmayan vampir annesiyle dev ninesi olan küçük bir çocuktum. Değişmeyen iki kadın arasında bir başıma büyüdüm.

***

O yıl. O olayın olduğu yıl. O kış. İlk kar yere düşmeden önce annemin yüzünde yabancı bir şey fark ettim. İlkin kısa bir saç telinin yüzüne yapıştığını sandım. Onu almak için elimi uzattım. Gelgelelim bu, bir saç teli değil de tenindeki kırışıklıktı. Bunun ne zaman oluştuğunu bilmiyordum ama oldukça derin ve uzundu. O vakit annemin yaşlandığını ilk kez anladım.

"Anne, senin de yüzünde kırışıklık var!"

Bu sözüm karşısında annem gülümsedi ve bunun üzerine yüzündeki kırışıklık upuzun uzadı. Yavaşça yaşlanıp giden annemi kafamda şöyle bir canlandırmaya çalıştım ama

nafileydi. Çünkü bu inanması zor bir işti.

"Annenin artık yaşlanmaktan başka bir işi kalmadı."

Bu şekilde konuşan annemin yüzündeki o gülümseyişten nedense bir eser kalmamıştı. Annem, ifadesiz bir yüzle uzaklara dalgınca bakıp durdu ve gözlerini sımsıkı yumdu. Aklından neler geçmişti kim bilir? Acaba yaşlanarak saçlarına aklar düşmüş bir kocakarı oluşunu mu hayal etmişti?

Ne var ki annem yanılmıştı. Çünkü anneme yaşlanma fırsatı gibi bir şey tanınmamıştı.

16

Ninem ya bulaşık yıkarken ya da zemindeki tozları alırken öyle ahım şahım bir melodisi de olmayan türden şarkı sözleriyle mırıldanıp dururdu.

Yazın mısır; kışın tatlı patates.

Ne kadar lezzetli, ne kadar güzel; afiyetle yiyelim.

Bunlar, otobüs terminaline giden istasyonda ninemin gençliğinde sattığı şeylerdi. İstasyonun girişine çömelmiş bir hâlde oradan gelip geçenlere sattıklarıydı.

Ninem gençken ender bir şekilde en azından gözleriyle tadını çıkardığı bir lüksü varsa o da işi bittikten sonra otobüs terminaline giden upuzun istasyonun içini dolaşıp durmasıydı. Özellikle ninemi heyecanlandıran, Buddha'nın doğum günüyle Noel'deki manzaralardı. İlkbaharla yazın terminalin dışına doğru lotus fenerleri dizilirdi ve kış geldiğinde burası gösterişli Noel süsleriyle dopdolu olurdu. Kendi çalışma alanı olmasına rağmen bu türden manzaralar ninem için bir özlem dünyasıydı. Pespaye de olsa bir lotus feneri ya da sahte bir Noel ağacı olsun istermiş. Mısır ve közlenmiş tatlı patates satarak biriktirdiği parayla pirinç kesmesi dükkânı açtıktan sonra ninemin en önce yaptığı iş güzel bir lotus feneriyle küçük bir Noel ağacı satın almak oldu. Mevsimin hiçbir önemi yoktu. Ninemin pirinç kesmesi dükkânında tüm yıl boyunca lotus feneriyle Noel ağacından süslemeler dostane bir şekilde asılı dururdu.

Ninem dükkânını kapatıp da annemin sahaflığa başlamasından sonraki katı kurallarından biri, her ne olursa olsun en azından Buddha'nın doğum günüyle Noel'in adamakıllı kutlanması gerektiğiydi.

"Hem İsa'nın hem de Buddha'nın birer aziz olduğu kesin. Öyle ki birbirine çakışmadan mevsimine uygun bir şekilde doğmuşlar. Gelgelelim ille de içlerinden birini seçeceksin denilse ben her şeyden önce Noel arifesini seçerim." Ninem başımı okşayarak böyle dedi.

Noel arifesi benim doğum günümdü.

O gün geldiğinde her defasında doğum günümü kutlamak adına güzel yemekler yemek için dışarıya çıkardık. O yılki Noel arifesinde de üçümüz dışarıya çıkma hazırlığı yaptık. Çok soğuk ve nemli bir gündü. Gökyüzü bulutluydu ve nemli hava âdeta derimin altına işliyordu. Bir taraftan da montumu düzelterek doğum günümü kutlamak için ille de dışarıya çıkmamıza gerek olmadığını düşünüyordum. Gerçekten de dışarıya çıkmamayı tercih etmeliydik.

17

Şehir merkezi etrafımızdan gelip geçen insanlar yüzünden karmakarışıktı. Bilindik Noel arifelerinden farklı bir yanı varsa o da otobüse bineli daha çok geçmeden karın yağmaya başlamasıydı. Yollar ucu bucağı görünmeksizin kapalıydı, radyoda on yıl sonra ilk defa bembeyaz bir Noel olacağı ve yarınki Noel'e kadar aşırı kar yağacağı yorumu yapılıyordu. Hatırladığım kadarıyla da o zamanki doğum günümde ilk kez kar yağmıştı.

Havada uçuşan karlar kısa sürede ürpertici bir şekilde üst üste yığıldı ve şehri yutarcasına bitmek tükenmek bilmeksizin yağmaya devam etti. Kül rengindeki şehrin manzarası yumuşamıştı. Bundan mıydı bilmiyorum ama otobüstekiler de tamamen tıkanıp kalan yollardan pek şikâyetçi değillerdi. Herkes yalnızca ya camlardan dışarıya bakıyordu ya da akıllı telefonlarıyla fotoğraf çekip duruyordu.

"*Naengmyeon* yemeliyiz." dedi ninem bir çırpıda. " Ve yanında da *mandu*." Annem ağzını şapırdattı. Ben de "Bir de sıcacık çorba." deyince anayla kız birbirlerine bakarak saçma sapan gülüştüler. Sanırım kısa süre önce "İnsanlar kışın neden *naengmyeon* yemezler?" diye soruşum akıllarına gelmişti. Belki de annemle ninem böyle sormamın onu "yemek istediğim" anlamına geldiğini düşünmüşlerdi.

Bir uyuklayıp bir uyandıktan sonra Cheonggyecheon durağında otobüsten zar zor indik ve şaşkın şaşkın yürüdük.

Dünya alabildiğine beyazdı. Kafamı kaldırdığımda bembeyaz kar taneleri aşırı hızla düşmekteydi. Annem bir küçük çocuk gibi bağırarak gökyüzüne doğru dilini çıkarıp ağzına giren karları yuttu.

Ninemin eskiden gittiğini söylediği ara sokaktaki restoran artık yerinde yoktu. Pantolonumun paçalarındaki ıslaklık gittikçe yukarıya doğru çıkıyordu ve baldırlarım tam da üşümek üzereyken annemin akıllı telefonu sayesinde güç bela bulduğu bir soğuk makarna restoranına girdik. Bir sürü kahve dükkânının arasında bulunan acentelik usulüyle işletilen bir restorandı.

Duvarda kocaman harflerle *PYONGYANG USULÜ NAENGMYEON* yazıyordu ve bunu kanıtlamak istercesine makarnalara daha dişim değmeden yumuşaklığı yüzünde ağzımda dağılıyordu. En güzel yanı bundan ibaretti. Çorbada yağ kokusu vardı, *mandu*dan da yanık kokusu geliyordu. *Naengmyeo*nun özünde de soda kokusu vardı. Ömründe ilk kez *naengmyeon* yiyen birisinin dahi farkına varabileceği derecede hiç özenilmemiş, sıradan bir tattı. Buna rağmen ninemle annem kâselerindeki yemeği dibine kadar silip süpürdüler. Demek ki bazen tattan çok ortam daha fazla iştah açıyordu. O günün en büyük etkisi kardı. Ninemle annemin yüzlerinde bir tebessüm vardı. Kocaman bir buz küpünü ağzıma alıp dilimle oynayıp durdum.

"Doğum günün kutlu olsun!" dedi ninem. "Doğduğun için teşekkür ederim!" Annem, ellerimi ovuşturarak böyle ilave etti. "Doğum günün kutlu olsun." ya da "Doğduğun için teşekkür ederim." her nerede söylenirse söylensin bunların sıkıcı ifadeler olduğunu düşündüm. Ama bu türden sözlerin ille de söylenmesi gereken günler vardı işte.

Bir sonraki durağımızı belirlemeden yerimizden kalktık. Ninemle annemin hesabı ödedikleri sırada kasanın önü-

ne koyulmuş sepette erik aromalı bir şeker gördüm. Daha net söyleyecek olursam sepetin içinde birisinin yiyip attığı içi bomboş, erik aromalı bir şeker ambalajı vardı. Buna elimle dokunmaya başlayınca kasiyer bir tebessüm takındı ve birazcık beklersem bana şeker getireceğini söyledi.

Ninemle annem benden önce dışarıya çıktılar. Lapa lapa kar yağıyordu ve annem, her neye sevindiyse zıp zıp koşuyor ve ellerini açarak kar tanelerini tutmaya çabalıyordu. Ninem anneme bakarak göbeği çatlarcasına gülüyordu ve pencere kenarında duran bana kocaman bir gülüş attı. O anda kasiyer geldi ve büyük bir şeker paketi açtı. Hediye gibi şekerler küçük sepete tıka basa döküldü.

"Sakıncası yok değil mi? Ne de olsa bugün Noel arifesi." dedim kasiyere, şekerleri iki elimle iyice avuçlamış bir vaziyette. Kasiyer hafiften duraksadıktan sonra gülerek olumlu anlamda başını salladı.

Pencerenin dış tarafında duran annemle ninem hâlen gülüşüp duruyorlardı. İki kadının önünden sokak gösterisi yapan bir koro alayı upuzun bir kuyruk hâlinde geçip gitti. Hepsi, Noel Baba'nın kırmızı şapkasıyla pelerininden giymiş ve Noel şarkısı söylüyordu. "Noel, Noel, Noel, Noel! İsrail'in kralı doğdu!" Her iki cebime ellerimi iyice sokup şeker ambalajlarının sivri kısımlarına dokunarak kapıdan tarafa yaklaştım.

O sırada birçok kişi aynı anda ve hep bir ağızdan bağrıştı. Noel şarkısı kesildi. Tekrar devam eden bağrışmalar da birkaç çığlıkla duraksadı. Koro alayının düzeni bozulmuştu. İnsanlar elleriyle ağızlarını kapatarak hızla geri adım atmaya başladılar.

Cam kapının ötesinde bir adam gökyüzüne doğru bir şeyi rastgele sallayıp duruyordu. Biz daha dükkâna girmeden önce etrafta dolanıp duran takım elbiseli o adamdı. Kılık kı-

yafetiyle bağdaşmayacak şekilde bir elinde bıçak diğer elinde ise çekiç vardı. Yağan karları zımbalamak istercesine vahşi hareketlerle her iki elini savurdu. Koro alayına doğru gitti ve birkaç kişinin aceleyle telefonlarını çıkardıkları görüldü.

Adam aniden başını çevirdi. Gözleri annemle ninemin üzerinde durdu. Yönünü değiştirdi. Ninem annemi tutup kendine doğru çekti. Sonrasında inanması güç bir manzara oldu. Adam, çekiciyle annemin kafasına vurdu. Bir, iki, üç, dört kez.

Annem, kanlar saçarak yere serilip kaldı. Dışarıya çıkmak için kapıyı iteledim ama ninem haykırarak önümü kesti. Adam, çekici yere düşürdükten sonra diğer elinde tuttuğu bıçağı havada birkaç defa savurdu. Cam kapıya vurdumsa da ninem başını olumsuz anlamda sallayarak var gücüyle kapıyı tuttu. Ninem, neredeyse ağlamaklı bir vaziyette bana sürekli bir şeyler söyledi. Bu sürede adam, ninemin arkasına yaklaştı. Arkasına dönünce adamı gören ninem, yüksek bir sesle bağırdı. Ama bu yalnızca bir defa oldu. Ninemin kocaman sırtı önümü kapadı. Cama kanlar sıçradı. Kızıl. Kıpkızıl. Yapabileceğim tek şey, gittikçe daha da kırmızıya dönen cam kapıya bakıp durmaktan başka bir şey değildi. Bu sürede hiç kimse meydana atılmadı. Sanki adam, annem ve ninem bir tiyatro oyunu sergiliyormuş gibi hiç kimse kımıldamadan onları izlemekle yetindi. Herkes seyirciydi. Ben de onlardan biriydim.

18

Kurbanların hiçbirinin adamla uzaktan yakından bir ilişkisi yoktu. Sonradan olayın aydınlatıldığı kadarıyla adam, gayet normal ve sıradan bir yaşam süren "küçük burjuva" sınıfındanmış. Dört yıllık bir üniversiteden mezun olup küçük bir şirkette on dört yıl boyunca satış elemanı olarak çalışırken ekonomik krizden dolayı işinden ansızın çıkarılmış. Kıdem tazminatıyla kendine bir restoran açmış ama iki yıl geçmeden restoranı kapanmış. Bu arada sağa sola borçlanınca da ailesi onu terk etmiş. Daha sonra adam, en az üç buçuk yıl sadece evinin içinde yaşamını sürdürmüş. Zemin kattaki evinde yaşarken civardaki marketten bir şeyler almak ya da mahalle kütüphanesine uğramak dışında evinden dışarıya adımını hiç atmamış.

Kütüphaneden ödünç aldığı kitaplar da genelde dövüş sanatları, kendini savunma ya da bıçak kullanma yöntemleriyle ilgiliymiş. Bunların haricinde evinde bulunan kitaplar başarının kuralları ya da pozitif bakışın alışkanlık edinilmesi gibi konuları işleyen kişisel gelişim kitaplarıymış. Adamın dağınık masasının üzerinde, gözdağı verircesine koca koca harflerle ve bozuk bir el yazısıyla yazılmış şöyle bir not varmış:

Bugün her kim gülüyorsa benimle birlikte gidecek.

Adamın günlüğünde dünyadan nefret ettiğini gösteren izler bulunmuş. Zevk alınacak bir şeyin kalmadığı dün-

yada tebessüm ederek gezinen insanları gördüğünde onları öldürme isteğini ima eden çok sayıda not varmış. Adamın yaşamının ardından geride bıraktığı notları gittikçe su yüzüne çıkmaya başlayınca halkın ilgisi olaydan ziyade adamın nasıl oldu da bundan başka bir tercihte bulunamadığı konusunda sosyolojik bir bakış açısına dönüştü. Adamın yaşamının kendi yaşamlarından pek de farklı olmadığını düşünen orta yaşlı erkekler buna üzülerek iç geçirdiler. Adama sempati duyan bir kamu görüşü yayılmaya başladı ve bunun odak noktasında böyle bir olayın yaşandığı yer olan "Kore" gerçeği vardı. Kimin öldüğünün pek de bir önemi yoktu.

Olay, bir süre haberleri süsledi ve makalelere *Bu Adamı Kim Katil Yaptı?, Gülenin Ölmesi Gereken Ülke: Kore!* gibi başlıklar atıldı. Çok geçmemişti ki, bir köpüğün yok oluşu gibi insanlar bunu bile bir daha anmadılar. İşin bu noktaya gelişi, yalnızca on gün sürdü.

İnanılmaz bir şekilde annem hayatta tutundu. Ama beyni derin bir uykuya daldığından tekrar uyanma olanağı bir hayli azmış ve uyansa bile benim tanıdığım annem olmayacakmış. Kurbanlar için yarı gönüllü yarı gönülsüz, ortak bir cenaze töreni düzenlendi. Korkunç bir şekilde ölüp giden yakınlarının cenazeleri önünde duranların yaptıkları bedensel hareketler ve yüz ifadeleri eşliğinde benim dışımda herkes ağlıyordu.

Cenaze töreninin yapıldığı yere gelen bir kadın polis, yaşlılar önünde eğilirken gözyaşlarını akıtmaya başladı ve bir türlü dinmek bilmedi. Biraz sonrasında bu kadının koridorun sonundaki yaşlı bir erkek polisten azar işittiğini gördüm. "İleride bu türden işlerle karşılaşacaksın. Dolayısıyla umursamaz olmayı öğrenmen gerekiyor..." Bir an onunla bakışlarımız kesişti. Sözlerini yarıda kesti. Ben ise hiç oralı olmadan önünde eğilip onu selamladıktan sonra lavaboya yöneldim.

Üç günlük cenaze töreni boyunca yüz ifademde pek bir değişimin olmadığını görenlerin fısıldaşmaları kulağıma geldi. Gayet doğal bir tahminde bulunarak arkamdan konuşup durdular. "Büyük bir şok geçirdi, ne yapsın!", "Henüz yaşı küçük neyi bilecek ki?", "Annesi de bir ölüden farksız zaten; çocuk öksüz kalmış sayılır ama zavallı daha hiçbir şeyin farkında değil." gibi.

Benden üzüntü, yalnızlık ya da ümitsizlik beklentisi içine girmiş de olabilirlerdi. Gelgelelim, içimde herhangi bir duygu yoktu ama bunun yerine kafamdan türlü sorular geçiyordu.

Sanki o kadar komik olan neydi de annemle ninem, kıkır kıkır gülüşüp durdular?

Bu olay olmasaydı, soğuk makarna restoranından çıkıp nereye gidecektik?

O adam neden öyle yaptı?

Bir televizyonu parçalamak ya da bir aynayı kırmak yerine neden insanları öldürdü?

Çok geç kalmadan neden birileri meydana atılarak yardımcı olmadı?

Neden?

Günde on binlerce soru ardı ardına geldi ve hep en başa dönüp durdum. Ne yazık ki bildiğim bir tek cevap bile yoktu. Hem polise hem de endişeli yüz ifadesine bürünmüş psikiyatristlere kafamdaki soruları olduğu gibi yönelttim. Çünkü ne dersem diyeyim, bir sorun olmayacağını söylemişlerdi. Fakat içlerinden biri dahi sorularıma cevap veremedi. Birçoğu sessizliğe büründü, birkaçı ise bir şeyler söylemek isterken anca çenesini tutmakla yetindi. Zaten cevabı bilen birisi olmadığından böyle olacağı belliydi. Hem ninem hem de o adam ölüp gittiler. Annem sonsuza dek konuşamaz bir duruma geldi. Bundan dolayı sorularımın cevapları

da sonsuza değin kaybolup gitti. Sesli sorular sormaya son vermeye karar verdim.

Kesin olan şey, annemle ninemin ortadan kaybolduk-ları gerçeğiydi. Ninem hem ruhu hem de bedeniyle, annem ise sadece geride tenini bırakmış bir hâlde... Artık benim dışımda hiç kimse, ikisinin yaşamını hatırlayamayacaktı. Dolayısıyla benim hayatta kalmam gerekiyordu.

Cenaze merasimi bittikten, yani doğum günümden tam sekiz gün sonra, bir yaşıma daha girdim. Böylece on yedi yaşıma bastım. Artık tamamen yalnızdım. Geride kalan, annemin sahaf dükkânına yığılmış sayısız kitaptan ibaretti. Bunun haricinde birçok şey yok olup gitti. Bir daha ne evin içine lotus feneri ve ışıldayan ampuller takmaya ne sevinç, öfke, keder, zevk, sevgi, nefret, arzu kavramlarını ezberlemeye ne de doğum günümde restoranda yemekler yemek adına insan yığınlarının arasından geçerek şehir merkezine kadar gitmeye lüzum kalmadı.

İkinci Bölüm

19

Hastaneye her gün gittim. Annem, hiç kıpırdamadan uzanmış sadece nefes alıp veriyordu. Yoğun bakım ünitesinde duran annem, bir süre sonra altı kişilik bir odaya alındı. Neredeyse her gün gidip annemin yanına oturarak camdan yansıyan güneş sayesinde güneşlenip geldim.

Doktor, soğuk bir tavırla annem hakkında uyanma ümidinin olmadığını söyledi. İleride biraz daha fazla yaşamasını sağlamanın dışında tedavinin pek bir anlamı yokmuş. Hemşire, yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmaksızın annemin lazımlığını değiştirdi. Benimle beraber yatak yarası oluşmasın diye annemin bedenini sağa sola çevirdi. Bu iş kocaman bir eşyayı taşımak gibiydi.

Doktor ne yapacağıma karar verdikten sonra sonucu kendisine bildirmemi istedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmediğimden tekrar sordum. Meğerse, hastane masraflarını ödemeye devam mı edeceğimi yoksa annemi az da olsa uygun ücretli bir kenar mahalle hastanesine mi götüreceğimi sormuş.

Ninemin ölümünden sonra belli bir miktarda sigorta tazminatı ödendiğinden geçinmem konusunda acil bir sorun yoktu. Bir zaman gelince, tek başıma kalırım diye annemin bu türden bir hazırlık yaptığını da o vakit anladım.

Ninemin öldüğünü beyan etmeye gittim. Kamu dairesindeki memurlar, sessizce hayıflanarak başlarını çevirdiler. Birkaç gün sonra kamu dairesinden gönderilen bir sosyal hizmet uzmanı eve geldi. Evin durumunu inceledikten sonra küçük olduğumdan sosyal tesise alınabileceğimi söyledi ve bu konuda benim düşüncemi sordu. Bir dinlence yeri ya da barınak gibi bir yermiş. Düşünmem için zaman vermesini istedim. Düşünmek için zaman istemem, aslında o sürede cidden düşüneceğim anlamına gelmiyordu. Sadece zaman istedim.

20

Ev ıpıssızdı. Gün boyu yalnızca soluğum duyuldu. İkisinin geride bıraktığı duvara yapıştırılmış yazılar, öğretecek birisi olmadığından anlamsız bir süsten başka bir şey değildi. Sosyal tesise gidersem nasıl bir yaşamımın olacağı aslında ortadaydı. Benim için fark etmezdi ama annemin hâlinin nice olacağı kafamda bir türlü yer etmedi.

Annemin bana nasıl bir nasihatte bulunacağını hayal ettim ama annem cevap veremezdi. Geride miras bıraktığı sözlerin üzerinden giderek bir ipucu yakalamaya çalıştım. En fazla söylediği söz aklıma geldi; *normal* bir şekilde yaşamak...

Başıboş bir şekilde telefondaki uygulamalara bakıp durdum. *Telefonunla Konuş* diye bir uygulama gözüme ilişti. Bunu açtığım anda küçük bir sohbet ekranında yazılar göründü.

"Merhaba!"

Daha gönder tuşuna bile basmadan, "Merhaba!" diye bir karşılık geldi.

"Nasılsın?" diye yazdım.

"İyiyim. Sen?"

"Ben de."

"Güzel."

"Normal ne demek?"

"Diğerleriyle aynı olmak demek."

Epey bir süre sessiz kaldım. Bu kez biraz daha uzun yazdım.

"Diğerleriyle aynı olmak, ne demek? İnsanların hepsi birbirinden farklı, kendime kimi örnek almam gerekir? Annem olsaydı bana ne derdi?"

"Yemek hazır, haydi gel!"

Gönder tuşuna daha parmağımın değip değmediğinin bile farkında değildim ve sözlerimi bölercesine bir cevap gelmişti. Biraz daha uğraştım ama sürekli anlamsız sözler göründü. Bundan medet ummak yanlış bir fikirdi. Veda bile etmeden uygulamayı kapattım.

Okula gidinceye kadar biraz zamanım vardı. Öncesinde bir başıma yaşamaya alışmalıydım.

***

On beş gün sonra sahaf dükkânını açtım. Kitap rafları arasında yürüdükçe yerden bir toz kalktı. Arada bir müşteriler uğradı. İnternet sitesi üzerinden sipariş verenler de vardı. Olay patlak vermeden önce annemin son olarak almak istediği, ikinci el çocuk hikâyeleri koleksiyonunu uygun bir fiyata satın alıp göze görünen iyi bir yere koydum.

Gün boyu tek kelime etmemek çok rahattı. Ne düşünmeye gerek vardı ne de duruma uygun bir konuşma yapmak için kafamı yormaya. Müşteriler için "evet", "hayır" ya da "bir dakika lütfen" yeterliydi. Bunun dışında kartla ödeme işlemi yapıyordum, para üstü sayıyordum veya bir makine gibi "hoş geldiniz" ve "güle güle" diyordum o kadar.

Çevredeki çocuklar için kitap okuma kursu işleten bir teyze, bir gün dükkâna uğradı. Bu teyze, arada bir ninemle sohbet ederdi.

"Okullar tatil olunca yarı zamanlı çalışıyorsun demek.

Ninen nereye gitti?"

"Öldü."

Teyzenin ağzı açık kaldı. Kadın, kaşlarını sert bir şekilde çattı. "Senin yaşında birinin böyle şakalar yapmasını anlıyorum; ama ne olursa olsun, böyle söylenmez! Ninen ne düşünür sonra?"

"Doğru ama."

Teyze kollarını kavuşturdu ve sesini yükseltti. "Madem öyle; söyle bakalım, ne zaman ve nasıl vefat etti?"

"Bıçaklandı. Noel arifesinde."

"Aman Tanrı'm!" Kadın iki eliyle kendi ağzını kapattı. "Haberlerde bahsedilen o olay demek... Tanrı'm merhamet et!" Teyze, eliyle istavroz çıkardıktan sonra kendini pürtelaş dışarıya attı. Sanki benden bir şey bulaşacakmış da derhâl kaçınması gerekiyormuş gibi davranıyordu. Teyzeyi arkasından seslenerek durdurdum.

"Bir dakika! Parasını ödemediniz!"

Teyzenin yüzü kızardı.

Kadın, çıktıktan sonra annem olsaydı bu durumda ne söylememi isterdi diye kısa bir süreliğine düşündüm. Çünkü teyzenin tepkisine bakılırsa, bir hata yaptığım kesindi. Ama nerede hata yaptığımı, bu hatanın hata olmaktan çıkması için neresini düzeltmem gerektiğini hiç bilemiyordum. Yurt dışı seyahatine çıktığını mı söyleseydim? Hayır. Böyle deseydim her şeye karışmayı seven bu teyze, sürekli sorular sorardı. Yoksa kitapların parasını almasa mıydım? Bu da çok mantıksız bir iş olurdu. *"Sükût altındır."* Bu atasözünü kendime düstur edinmeye karar verdim. Bundan sonra sorulara olabildiğince cevap vermeyeceğim. Ama bunun ölçüsünün ne olduğu konusunda da kafam karışıyor.

Ansızın aklıma gelen bir kitap vardı. Bu, ömründe harf namına önünden geçtiği binaların tabelalarındaki yazılardan

başka bir şey görmeyen ninemin; nasıl olduysa, tesadüfen okuyup da beğendiği bir kitaptı. 1986'da 2,500 wona satılan avuç içi büyüklüğündeki bu cep kitabını zoraki bulmuştum. *Hyun Jingeon'un Kısa Hikâyeleri*'nde geçen *Müdire Hanım B ve Aşk Mektupları* hikâyesinden bahsediyorum.

Müdire Hanım B, gecenin bir yarısı öğrencilerinin aşk mektuplarını gizlice alıp okur; kız ve erkek seslerini sırayla taklit ederek tek kişilik bir tiyatro sergiler. Bu sahneyi çaktırmadan, ötelerden izleyen üç kız öğrencinin buna verdikleri tepki birbirinden farklıdır. İçlerinden biri; Müdire hanım B'nin komik olduğunu söyleyerek onunla alay eder, bir diğeri Müdire Hanım B'nin ürkütücü geldiğini düşünerek bundan irkilir, üçüncü kız öğrenci ise Müdire Hanım B'nin acınacak hâlde olduğunu söyleyerek gözyaşları döker.

Bu öykü, her zaman ve sadece bir tek doğru cevap seçeneği sunan annemin öğretisine biraz ters düşüyordu ama bu türden bir neticenin kötü olmadığını düşündüm. Sanki bu dünyada kesin bir cevabın olmadığı mesajını veriyor gibiydi. Yani bu, başkalarının sözleri ya da hareketleri için ille de belirli bir karşılık vermeye gerek olmadığı anlamına gelmiyor muydu? Çünkü sonuç olarak herkes birbirinden farklıydı. Belki benimki gibi *normalden uzak bir tepki* vermek de kimine göre pekâlâ doğru bir yanıt olabilirdi.

Böyle deyince annem şaşırmıştı. Bir süre kafa yorduktan sonra bir cevap bulmuştu. Öykü, ağlayan kız öğrenciyle sonlandığından Müdire Hanım B'nin davranışına en uygun tepki olarak üçüncü öğrencinin *ağlaması* doğru olanmış.

"Ama her şey daha en başından belli olur diye de bir söz vardır. İlk öğrencinin verdiği tepki de doğru sayılabilir."

Annem kafasını kaşıyıp durdu. Altında kalmadan şöyle sordum:

"O zaman sen de Müdire Hanım B'nin tek kişilik

oyununu görseydin ağlar mıydın?"

Ninem araya girdi. "Senin anan uykuya dalmaya görsün hele, biri gelip kucaklayıp götürse ruhu bile duymayacağından gecenin köründe uyanamazdı bile. Odasında uyuyakalan figüran kız öğrencilerden biri olurdu ancak."

Kakır kakır gülen ninemin sesi, sanki hemen yanı başımda duyulur gibi oldu.

***

Birden kitabın üzerine doğru koyu bir gölge belirdi. Orta yaşlarda bir erkek, önümde dikiliyordu. Kısa bir süre sonra kaybolup gitti. Kasanın üzerinde onun bıraktığı bir not vardı. *"İkinci kata gel."* yazıyordu.

21

Sahaf iki katlı, basık bir binanın birinci katındaydı. İkinci katta bir ekmek fırını vardı. Ekmek fırınının ikinci katta bulunması olağan bir durum değildi. Dahası döküntü bir tabelada doğru dürüst bir dükkân adı bile olmaksızın, sadece *EKMEK* diye yazıyordu. Ninem, bu tabelayı ilk gördüğünde "Tatsız tuzsuz olsa gerek!" demişti. Yalnızca tabelaya bakarak ekmeğin tadını tuzunu nasıl tahmin edebildiğine aklım sırrım ermemişti.

Satılan ürünler *Soboro* ekmeği, sütlü ekmek ve kremalı ürünlerden ibaretti. Her ne hikmetse, öğleden sonra saat dört oldu mu kapısı kapanırdı. Gene de dükkânın işleri epey iyi olduğundan insanların birinci kata kadar kuyruk oluşturduklarını birkaç kez görmüştüm. Öyle ki bu sayede sıranın sonunda bekleyen müşteriler, kısa süreliğine de olsa bizim dükkâna uğrarlardı.

Annem de bazen buradan ekmek alıp gelirdi. Ekmek poşetinin üzerinde *Shim Jaeyoung Ekmek Fırını* diye yazıyordu. Shim Jaeyoung bu fırının sahibiydi ama annem onu Doktor Shim diye çağırırdı. Ekmeğin tadına baktıktan sonra ninemden buradaki ekmeklerin tatsız tuzsuz olduğuna dair bir laf daha duymadım. Benim için tadı idare ederdi. Diğer yemekler gibiydi.

Ama ben, bu dükkânın içine daha ilk defa giriyordum.

Doktor Shim, bana bir tane krema dolgulu ekmek verdi. Bir lokma ısırdım ve içinden civciv sarısı, yapışkan bir krema çıktı. Doktor Shim, ellili yaşlarının başındaydı ama saçları kar gibi bembeyaz olduğundan altmışlı yaşlarda bile görünüyor sayılırdı.

"Güzel mi?"

"Hissediyor gibiyim tadını."

"Tatsız tuzsuz olmadığına sevindim." hafiften güldü.

"Burada yalnız mı çalışıyorsunuz?" diye sordum etrafıma bakınarak. Mimari namına bir şey yoktu. Bomboş bir mekânda sadece kasa, teşhir rafları ve bir yemek masası vardı. Ortaya kurulmuş bölme alan, muhtemelen arkasında hamur karılarak ekmek pişirilen bir yere benziyordu.

"Evet. Ben hem müdür hem de tezgâhtar sayılırım. Böylesi daha rahat oluyor. Burası da anca bu kadarını hak ediyor zaten." Fazlasıyla uzun bir cevaptı.

"Benimle neden görüşmek istediniz?"

Doktor bana süt verdi. "Başına gelenlerden ötürü gerçekten üzüldüm. Epeyce düşünüp dururken az da olsa yardım etmek istediğim için seni çağırdım."

"Nasıl?"

"Bilmem ki... İlk etapta aklıma bir şey gelmiyor ama ihtiyaç duyduğun ya da benden istediğin bir şey yok mu?" Doktor Shim, deminden beri masaya parmaklarıyla tıkır tıkır vuruyordu. Bu, onun alışkanlığı gibiydi ama bu sesi sürekli işitmek rahatsız ediciydi.

"Şu sesi çıkarmasanız olmaz mı?"

Doktor, gözlüğünün üzerinden bana baktıktan sonra hafifçe güldü. "Diyojen diye birisini hiç duydun mu? Aklıma o meşhur hikâye geldi. Büyük İskender, Diyojen'e "Dile benden ne dilersen!" deyince, Diyojen de "Güneşimi kapa-

tıyorsun, gölge etme, başka ihsan istemem!" demiş.

"Sizi görünce, aklıma Büyük İskender falan gelmedi ama..."

Bu kez kahkaha attı. "Annen senden sıklıkla bahsederdi. Özgün bir çocuk olduğunu söylerdi."

Özgün... Annemin bu kelimeyi hangi anlamda kullandığını tahmin ettim. Doktor, parmaklarını büküp yumruk yaptı.

"Parmaklarınızla masaya vurmaya bir süreliğine ara verebilirsiniz ama alışkanlık olduğu için bu kolay olmayacaktır. Benim istediğim biraz daha sürekli olanıydı."

"Sürekli mi? Neyse, yalnız başına yaşamak zorsa ekonomik yardım da olabilir.

"Sigortam var. Şimdilik iyiyim."

"Annen, şayet senin başına bir şey gelirse sana göz kulak olmamı sıklıkla tembih ederdi. Annenle biz çok samimiydik. Senin annen, başkalarının keyfini yerine getiren bir insandı."

Geçmiş zaman ekiyle konuşmakta olduğunun farkına vardı.

"Onu görmeye gittiniz mi, hastaneye?"

Doktor Shim, başını olumlu anlamda salladı. Dudakları hafiften aşağıya sarktı. Annemin başına gelen işe üzüldüyse annem, muhtemelen bundan biraz memnun kalırdı. Çünkü bu, annemin bana verdiği bir ipucuydu. Bir başkasının benim acımı paylaşması, sevinilecek bir işmiş. Buna, "Eksi eksi eşittir artı formülü." derdi.

"Size neden doktor diyorlar?"

"Ben doktordum. Her ne kadar şimdi olmasam da..."

"İlginç bir meslek değişimi."

Doktor, bir kez daha kahkahayı bastı. Gitgide anladım ki espri niyetiyle söylemediğim sözlere bile hep gülüyordu.

"Kitapları seviyor musun?"

"Evet. Önceleri de anneme yardım ederek dükkânda çalışmıştım."

"O zaman şöyle yapalım. Dükkân işine devam et. Bu binanın sahibi benim. Yarı zamanlı olarak kesintisiz çalışırsan, sana maaş da veririm. Sigorta paranı üniversiteye gittiğinde ya da önemli bir iş olduğunda kullanırsın; geçim masraflarını ilk etapta yarım gün çalışman karşılığında alacağın parayla karşılarsın. Kabul etmen hâlinde ben, geri kalan karmaşık işleri kaba taslak hallederim."

Tıpkı eve gelen sosyal hizmet uzmanına da dediğim gibi bu konuda düşüneceğimi söyledim. Çünkü birisi, beklenmedik bir teklifte bulunduğunda öncelikle zaman kazanmam gerektiğini öğrenmiştim.

"Bir zorlukla karşılaşırsan, her ne zaman olursa olsun haber ver. Seninle sohbet etmek düşündüğümden daha eğlenceliymiş; bundan ötürü de biraz şaşırdım doğrusu. Bu arada elinden gelenin en iyisini yaparak bolca kitap satmaya çalış."

Çıkmadan önce ona şöyle sordum:

"Annemle flört ettiniz mi?"

Doktor Shim'in gözleri, fal taşı gibi açıldı ve sonrasında gözlerini kıstı.

"Aklına bu mu geldi? Biz arkadaştık. Bir hayli iyi arkadaştık." Sonrasında yüzünü kaplayan gülümseme yavaşça kaybolup gitti.

22

Doktor Shim'in teklifini kabul ettim. Birçok yönden benim için ortada tehlikeli bir durum yok gibiydi. Günlük yaşamımda beni zorlayıcı pek bir şey olmadı. Satışları artırma sözünü tutmak için iyi ve popüler olan kitapları ya da devlet memurluğu sınav kitapçığı gibi türleri bulup mevcut kitap sayısını çoğaltmayla zaman geçirdim. Müşteriler, soğuk havalarda uğramaz olurlardı; tüm gün neredeyse ağzımı hiç açmadığım zamanlar da vardı. Bazen su içmek için ağzımı açtığımda burnuma tatlımsı bir koku gelirdi.

Masanın bir köşesine koyulmuş, küçük çerçeve içindeki resimde üçümüz hâlâ aynıydı. Gülüp duran ana kızla yüzünde bir ifade olmayan ben. Bazen, belki de annemle ninemin yolculuğa çıkmış olduklarının boş hayalini kurardım. Elbette bunun hiç bitmeyecek bir yolculuk olduğunu da biliyordum. Çünkü benim dünyam ikisinden ibaretti. Ama ninemle annemin yokluklarından ötürü öğrendiğim tek şey, dünyada başkalarının da var olduğuydu. Başkaları, birer birer ve yavaşça hayatıma girmeye başladılar. Bunlardan ilki Doktor Shim'di. Doktor, arada bir uğrayıp ekmek bırakıp gider ya da omuzlarımdan sıkıca tutarak güçlü olmamı söylerdi. Oysa gücüm kuvvetim gayet yerindeydi.

Gün kararınca, annemin yanına gittim. Annem, or-

manın içinde uyuyakalan prenses gibi öylece uzanıp duruyordu. Kendi durumunu bilseydi benden ne isterdi ki? Gün boyunca yatağının kenarında durup her saat başı onu sağa sola çevirmemi mi isterdi? Muhtemelen hayır. Annem benden okuluma gitmemi isterdi. Çünkü bu, tam da benim yaşıma uygun *normal* bir hayat tarzıydı. Bundan dolayı okula gitmeye karar verdim.

Sert esen rüzgârlar etkisini birazcık yitirdi. Çin Yeni Yılı bitti, Sevgililer Günü geçti. İnsanların üzerindeki ceketler inceldi ve derken ortaokuldan mezun oldum. Hem televizyonda hem de radyoda ocak ve şubatın bir çırpıda nasıl gelip geçtiğinin anlaşılamadığı gibi şikâyetler günaşırı duyuluyordu.

Derken mart geldi. Anaokulu öğrencilerinin ilkokul öğrencileri oldukları; ilkokul öğrencilerinin de ortaokul öğrencileri oldukları zamandı. Ben de bir lise öğrencisi olmak için yeni bir okula girdim. Yine öğretmenlerle ve öğrencilerle her gün görüşmek zorunda kaldım.

Sonrasında durumum, yavaş yavaş değişmeye başladı.

23

Yeni okul, yirmi yıllık bir binada, kız ve erkeklerin bir arada okudukları karma bir liseydi. Bu okuldan iyi bir üniversiteye geçiş oranı pek yüksek değildi ama öğrencilerinin haylazlığı gibi, hakkında kötü bir söylenti de yoktu.

Doktor Shim, okula kabul törenine birlikte gitmeyi önerdi ama reddettim. Çok sıradan olan bu töreni, uzak bir yerden tek başıma izledim. Bina kızıl renkteydi ama yakın zamanda iç kısmı yeniden süslendiğinden yapının tamamı boya ve inşaat malzemesi kokuyordu. Üniformam henüz bedenime tam oturmamıştı ve rahatsız ediciydi.

Okul büsbütün başladıktan bir gün sonra sınıf öğretmenim beni çağırdı. İki yıldır bu okulda çalışan bir kadındı ve benden yalnızca on yaş daha büyük görünüyordu. Kimya öğretmeniydi. Sınıf öğretmenimin, rehberlik odasındaki menekşe renk, eski bir kanepeye kendini fırlatırcasına oturmasıyla birlikte kanepeden tozlar havaya kalktı. Kadın, elini yumruk yapıp öksürünce cılız bir sesle "Öhö, öhö!" dedi. Burada bir öğretmendi ama belki de kendi evinde üzerine düşülen küçük bir kız çocuğuydu. İkide bir duyulan "Öhö, öhö!" sesi kulaklarımı tırmalamaya başladığı sırada sınıf öğretmeni yavaşça dile geldi.

"Bir hayli zorluk çektin değil mi? Sana nasıl yardımcı

olabilirim?"

Sınıf öğretmenim, başıma gelen olayı aşağı yukarı biliyordu. Geride kalanların psikiyatristleriyle avukatları, okula haber vermiş gibiydiler. Sınıf öğretmenimin daha sözü bitmeden "Ben iyiyim." dedim. Sanırım beklediği karşılık bu değildi; öğretmenim, dudak köşeleri iyice gerilmiş bir hâlde kaşlarını yukarıya hafiften kaldırmıştı.

***

Ertesi gün ders bitiminde bir şey oldu. Sınıf öğretmenimin bu arada öğrencilerinin adlarını ezberlemekle başı dertte gibiydi ama hiç kimse oralı değildi. Çünkü kadının binbir zahmetle ezberlediği çocuk adları genelde "Falanca, sessiz ol!", "Filanca, yerine otur!" gibi uyarılar dışında kullanılmazdı. Öğrencilerin dikkatlerini çekebilme konusunda kadının yeteneksiz olduğu kesindi. Üç saniyede bir, öksürme alışkanlığı olduğundan mıydı bilmiyorum, "Öhö, öhö!" diye sesler çıkarıyordu.

"Evet, bu arada!" Öğretmenimiz, birden ses tonunu yükseltti. "Sınıf arkadaşlarımızdan birinin başına çok üzücü bir olay geldi. Aramızda geçtiğimiz Noel'de ailesini yitiren bir arkadaşımız var. Şimdi hepimiz, bu arkadaşımızı hem teselli etmek hem de cesaretlendirmek için alkışlayacağız. Yunjae! Ayağa kalk lütfen!

Öğretmenimin dediği gibi yaptım.

"Yunjae! Cesaretini topla!" Öğretmen, böyle dedikten sonra her iki kolunu kaldırarak beni alkışladı. Eğlence programlarında gördüğüm, çekim sahnesinin arkasında, seyircileri alkışlamaya teşvik eden bir stüdyo menajeri gibiydi.

Çocuklar ise genelde isteksizlerdi. Sağda solda ne alkışladığı ne de alkışlamadığı belli olan çocukların alkışlama taklitleri gözüme ilişti. Bunlar arasında tüm içtenliğiyle al-

kışlayan birkaç çocuk olduğundan alkış sesi biraz duyulmuştu. Alkışlar kısa sürdü ve sonunda kesilip gitti. Bunun arkasını takip eden ise ıssızlığa yakın bir sessizlik içerisinde bana bakıp duran onlarca göz bebeğiydi.

Bir önceki gün, sınıf öğretmenimin "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" sorusuna "İyiyim." karşılığını vermek yanlış bir cevap olmuştu.

"İlginizi kesmeniz yeterli." demem gerekirdi.

24

Hakkımdaki dedikoduların yayılması pek de uzun sürmedi. Arama motoruna sadece *"No"* diye yazınca bile otomatik tamamlamayla *"Noel Arifesi Cinayeti"* ve *"Noel Arifesi Olayı"* gibi ifadeler ekrana hemen geliyordu. Öz annesiyle anneannesini kaybeden on altı yaşındaki çocuğa dair haberler de sıklıkla görülebiliyordu. Cenazede çekilen fotoğrafta yüzüm gizlenmişti ama yapılan sansürleme o kadar kötüydü ki beni tanıyan, fotoğraftakinin kim olduğunu rahatlıkla çıkarabilirdi.

Çocukların tepkileri çok çeşitliydi. Koridorda uzaktan beni işaret edenler, ben geçerken açıktan fısıldaşanlar, yemek saatinde bilerek yanıma oturanlar veya laf atanlar da vardı. Ders sırasında başımı çevirdiğim anda kesinlikle birisiyle göz göze gelirdik.

Bir gün çocuğun biri, herkesin merak ettiği şeyi birden söyledi. Öğle yemeğimi yiyip sınıfa döndüğüm sıradaydı. Koridor penceresinin dışında küçük bir gölgenin salındığı gördüm. Bir ağaç dalı pencereye değip duruyordu. Dalın ucunda minicik bir altın çanağının filizi vardı. Kapıyı açıp ağacın dalını ters tarafa döndürdüm. Çünkü çiçeğinin ancak gün ışığını gördüğü zaman açacağını düşünmüştüm. Tam o sırada koridorda gür bir ses çınladı.

"Hişt! Gözlerinin önünde annen ölünce ne hissettin?"

Sesin geldiği yöne doğru döndüm. Küçük bir çocuktu. Derste de öğretmenlere sıklıkla karşılık veren, kendi hareketleri etrafında bir ortam yaratmaya çalışan o çocuktu. Bu türden çocuklar dünyanın her yerinde vardır.

"Annem ölmedi. Ölen ninemdi." Ben, böyle cevap verince çocuğun ağzından şaşkınlığını ifade eden bir ses çıktı. Etrafı tararken göz göze geldiği birkaç çocukla kıkırdayıp durdu.

"Ha, öyle mi? Özür dilerim. Bir kez daha sorayım öyleyse. Peki gözlerinin önünde ninen ölünce ne hissettin?" Aynı çocuk tekrar sormuştu. Etraftaki kızlar, onu yuhalayarak tepkilerini gösterdiler.

"Hani ne oldu? Sizler de bilmek istiyordunuz!" Çocuk, her iki elinin avuç içini yukarıya tutmuş omuzlarını silkeleyerek böyle demişti. Az öncekine kıyasla sesi biraz daha alçaktı.

"Bilmek istiyor musunuz?" diye sordum. Hiçbirisi cevap vermedi. Hepsi yalnızca sessiz sedasız dikilmekle yetiniyordu.

"Hiçbir şey hissetmedim."

Pencereyi kapatıp sınıfa girdim. Etrafımda anında bir yaygara daha koptu ama bir dakika öncesine dönebilmek artık zordu.

25

Bu olaydan ötürü biraz daha ünlü oldum ama bu, pek de iyi bir ün sayılmazdı. Koridordan her geçişimde sanki deniz, ortasından ikiye yarılıyormuş gibi çocuklar iki yana çekilirlerdi. Her yerden fısıldaşmalar duyulurdu. "Şuna bak... Bu var ya... Görünüşü normal gibi..." gibi laflar gelirdi kulağıma. Öyle ki beni görmek için birinci sınıfların koridoruna kadar gelen ikinci ve üçüncü sınıf öğrencileri de vardı. Öyle ya cinayeti gören çocuktum. Üstelik gözlerinin önünde kanlar akıtarak ölen ailesini gören çocuktum. Tüm yaşananlar karşısında gözünü bile kırpmadan hiçbir şeyin umurunda olmadığını söyleyen çocuktum.

Çok geçmeden söylentiler yayılıp gitti. İlkokulda ya da ortaokulda aynı sınıftaydık diyenler veya tuhaf davranışlarıma tanıklık ettiğini söyleyenler peşi sıra geldi. Tıpkı bütün dedikodular gibi hakkımda söylenenler de alabildiğine abartılıydı. Zekâ katsayımın iki yüz olduğu, yakınıma geleni bıçaklayabileceğim, dahası annemle ninemi öldürenin ben olduğum söylentileri gırlaydı.

Annem, toplumsal yaşamda bir kurbanlık koyunun daima gerekli olduğunu söylerdi. Annemin bana bu kadar sıkı bir eğitim vermesi de bahsi geçen kurbanlık koyun olma ihtimalimin bir hayli büyük olmasından kaynaklanıyordu.

Annemle ninemin yitip gittikleri şu anda annemin bu kehaneti gerçekleşmişti. Çocuklar, anlatılan herhangi bir şeye bile benim hiçbir tepki vermediğimi anında çaktılar ve asla ikirciklenmeden bana ya soru sordular ya da muzip şakalar yağdırdılar. Artık muhtemel durumların sayısını artırarak gerçekleşebilecek diyaloglar kurgulayan annem de yanımda olmadığından, ne yapacağımı bilmez bir hâlde elim ayağım bağlanmıştı.

Öğretmenler toplantısında da benden bahsedilmişti. Göze batan bir tek davranış bile sergilemediğim hâlde, sırf varlığımdan dolayı sınıfta düzensizlik oluyor diye veliler, okula telefon etmiş gibiydiler. Öğretmenlerim durumumu pek anlayamadılar. Bir zaman sonra okula gelen Doktor Shim, sınıf öğretmenimle uzun bir görüşme yaptı ve o gün akşam beraber bir Çin restoranında aramıza siyah fasulye soslu makarna kâselerini koyup karşılıklı oturduk. Makarnalarımız neredeyse bitirirken Doktor Shim, konuya girdi. Lafı dolandırarak konuştu ama özetle, okul denilen mekânın bana uygun olmayacağını söyledi.

"Okulu bırakmamı mı söylüyorsunuz?"

Doktor Shim, hayır anlamında başını salladı. "Elbette hiç kimse sana böyle yapmanı söyleyemez. Demek istediğim, senin bir yetişkin oluncaya dek sana yapılan bu türden davranışlara katlanıp katlanamayacağındı."

"Benim için fark etmez. Durumumu pekâlâ biliyorsunuz. Hani annemden duymuştunuz?"

"Annen de senin böyle bir hayat sürmeni istemezdi."

"Annem benim normal bir şekilde yaşamamı istiyordu. Bunun ne anlama geldiği konusunda bazen kafam karışıyor ama her neyse işte."

"Başka bir deyişle, sıradan bir şekilde yaşamanı istemiş olamaz mı?"

"Sıradan..." diye mırıldandım. Belki de doğruyu söylüyordu. Başkalarıyla aynı olmak. Hiçbir eğriliği olmaksızın yaygın olmak; sıradan bir şekilde okula gitmek, sıradan bir şekilde mezun olup şansın yaver giderse üniversiteye de girmek, şöyle böyle bir yerde iş bulup içine sinen bir kızla da evlenip aile kurarak çocuk sahibi olmak... Bu türden şeylerdi. "Dikkat çekmemelisin!" sözüyle uyumlu olan şeylerdi işte.

"Anneler ve babalar, çocuklarından çok şey isterler. Bunlar gerçekleşmeyince de sıradanlığı isterler. Bunun temel bir öğe olduğunu düşünürler. Gelgelelim sıradanlık, aslında gerçekleştirilmesi en zor olan niteliklerden biridir."

Şöyle bir düşündüğümde belki ninemin, annemden beklediği şey de onun sıradan olmasıydı. Annem de bunu becerememişti zaten. Doktorun dediği gibi "sıradanlık" zordu. Herkes "sıradan" ifadesini önemsiz bir şey olarak düşünür ve basitçe ağzına alırdı ama kelimenin barındırdığı sadeliğe hakkıyla sahip olan kaç kişi vardı ki?

Benim için bu daha da zor bir işti. Çünkü ben sıradanlığa doğuştan sahip değildim. Buna karşılık bir olağanüstülüğüm de yoktu. İki kavramın arasında bir yerde başıboş dolaşan tuhaf bir çocuktum. Dolayısıyla sıradan olmaya meydan okumaya karar verdim.

"Okula devam edeceğim." Bu, o gün için verdiğim bir karardı. Doktor Shim, tamam anlamında başını salladı.

"Sorun, bunu *nasıl* yapacağın. Benim sana vereceğim tavsiye şudur: İnsanın kafası ne kadar çok kullanılırsa o kadar ilerlermiş. Hoyratça kullanıldığında kötü olan kafa düzelir; iyi kullanıldığında ise iyi çalışan kafa, daha da ilerlermiş. Seninkinin belli bir noktada başkalarının kafalarına kıyasla zayıf olduğunu işittim. Ama bunun için alıştırma yaparsan, belli bir ölçüde değişim olabilir.

"Yeterince alıştırma yapıyorum zaten. Örneğin, bakın böyle." Dudağımın köşelerini her iki yana doğru bir güzel gerdirdim ama gülüşümün başkalarının gülüşlerinden farklı olduğunu biliyordum.

"Neden annene bahsetmiyorsun?"

"Neyi?"

"Lise öğrencisi olduğunu ve okuluna güzelce gidip geldiğini. Annenin hoşuna gider."

"Buna gerek yok. Çünkü annem hiçbir şey duyamıyor."

Doktor Shim, daha fazla bir şey söylemedi. Onun yerinde olsaydım ben de verecek bir cevap bulamazdım.

26

Yağmur suları, pencerenin camından aşağıya doğru akıp gidiyordu. Bahar yağmuruydu. Annem yağmuru severdi. Yağmur kokusunun güzel olduğunu söylerdi. Ama şimdi ne yağmurun sesini dinleyebilir ne de kokusunu koklayabilir. Yağmurun kokusu mu? Muhtemelen kokan, kuru asfalt üzerinde biriken pis suyun kokusuydu.

Annemin yanına sessizce oturup elini tuttum. Cildi bir hayli kabarmıştı. Annemin yanaklarına ve ellerinin üzerine gül kokulu losyondan sürdüm. Hasta odasından çıkıp restorana gitmek için asansöre bindim. Kapı açılır açılmaz bir adamla göz göze geldik.

Bu adam, beni o *ucubeyle* buluşturan kişiydi. Hayatıma o *çocuğu* sokan adamdı.

***

Gümüş renkli saçları olan orta yaşlarda bir adamdı. Derli toplu giyinmişti ama omuzları çökmüştü ve bulanık gözleri nemliydi. Yüz ifadesi eğer neşeli görünseydi güzel bir yüze sahip olduğu söylenebilirdi. Ama yüzü solgun ve donuktu.

Beni gördüğü anda adamın göz bebekleri hızla sağa sola hareket etti. Er ya da geç onunla tekrar buluşacağımı

sezmiştim. Sezmek ifadesinin bana yakışmadığını biliyorum. Daha açık söylemem gerekirse, bu ifade *hissettiğim* bir şey değildi.

Ama şöyle bir detayına inildiğinde önsezi denilen şey öylesine, ansızın hissedilen bir duygu değildir. Sıradan bir şekilde deneyimlenen işler, insanın kendinden habersizce kafasında koşullara ve sonuçlara ayrılarak üst üste yığılır ve benzer durumla karşılaşıldığında sonucu şuursuzca tahmin edilir. Dolayısıyla önsezi sebebe bağlı bir veridir. Tıpkı bir meyvenin mikserde çırpıldığı takdirde suyunun çıkacağının bilinmesi gibi. Adamın gözlerini dikip bana bakışı bende böyle bir önsezi uyandırmıştı.

Bundan sonra da hastaneye her gidişimde bu adamla sürekli göz göze geldik. Ya restoranda ya da koridorda her ne zaman üzerimde bir bakış olduğunu düşünüp ardıma dönsem adamın bana bakıp durduğunu görürdüm. Hem bana bir şey söylemek istiyor hem de beni gözlemliyor gibiydi. Bundan dolayı dükkâna bizzat geldiğinde de onu gamsızca selamladım.

"Hoş geldiniz."

Adam, kafasını hafiften salladıktan sonra kitaplıkları yavaşça incelemeye başladı. Attığı her adımda bir ağırlık vardı. Felsefe kitaplığının yanından geçip edebiyat köşesinde bir süre durduktan sonra bir kitap alıp kasaya geldi.

Yüzü bir yığın tebessümle doluydu ama her nedense bana dönüp de bakamadı. Annem bu durumun "endişeli olmak" anlamına geldiğini söylemişti. Adam kitabı uzatıp fiyatını sordu.

"Bir milyon won."

"Düşündüğümden pahalıymış." Adam, kitabı evirip çevirdi. "Buna değecek bir kitap mı? İlk baskısı da değil. Dahası çeviri bir kitap, her ne kadar ilk baskısı bile olsa pek

bir anlamı yok gibi."

Kitabın üzerinde *Demian* yazıyordu.

"Her neyse, bir milyon won."

Bu annemin kitabıydı. Ortaokul öğrencisi olduğu zamanlardan beri annemin kütüphanesinde duran bir kitaptı. Yazı yazma arzusunu kamçılayan bir kitaptı. Hiç satmayacağı bir kitaptı. Adamın, onca kitap içinden bunu seçmesine bakılırsa, maharetli biri olduğu söylenebilirdi.

Adam, bir nefes alıp verdi. Tıraş olalı muhtemelen birkaç gün geçmiş olmalıydı, sakalları uzundu.

"Anlaşılan, kim olduğumu izah etmem gerekiyor. Benim adım Yun Kwonho, üniversitede işletme dersleri veriyorum. İnternette adımı araştırırsan hakkımdaki bilgiler çıkar. Övünme niyetinde değilim, adı sanı bilinen biri olduğumu söylemeye çalışıyorum."

"Simanız tanıdık. Ne de olsa hastanede birkaç kez karşılaşmıştık."

Adamın yüzü yumuşadı. "Beni hatırladığın için teşekkür ederim. Senin vesayetini üstlenen Doktor Shim'le de görüştüm. Başına gelen üzücü olayı da duydum. Senin özgün bir çocuk olduğunu dahi biliyorum. Doktor Shim, seninle bizzat konuşmamı söylediği için buraya geldim. Çünkü senden bir ricam var."

"Ne gibi?"

Uzun bir süre cevap vermedi. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum..."

"Bir ricanız olduğunu söylemiştiniz. O hâlde ricanızı söylemeniz yeterli."

"Tıpkı söylendiği gibi sen, gerçekten içi dışı birmişsin!" Adam kısa bir süre güldü. "Annenin hasta olduğunu öğrendim. Benim eşim de hasta döşeğinde yatıyor. Yakında bizden ayrılacak, belki de birkaç gün içinde..."

Adamın sırtı, bir karidesinki gibi yavaşça öne doğru eğildi. Nefesini topladıktan sonra ağzını tekrar açtı. "Senden iki ricam var. Birincisi, eşimle buluşmaya benimle birlikte gelmen. İkincisi ise..." Bir kez daha derin bir nefes aldı. "Eşimin önünde, sanki bizim öz oğlumuz gibi davranabilir misin? Zor bir şey değil. İstediğim birkaç sözü söylemen yeterli."

Bu olağan bir rica değildi. Sıklıkla duyulmayan şeyler, insana tuhaf gelirdi. Nedenini sordum. Adam, ayağa kalkıp dükkânın içerisinde bir tur döndü. Herhangi bir söz söylemek için zamana ihtiyacı olan birine benziyordu.

"On üç yıl önce oğlumuzu kaybettik." dedi. "Onu bulmak için elimizden gelen bütün çabayı gösterdik ama bir faydası olmadı. Varlıklıydık, ben yurt dışına okumaya gittim ve genç yaşta öğretim üyesi oldum. Eşim de iyi bir kariyere sahipti. Hem ben hem de eşim, başarılı bir yaşam sürdüğümüzü düşünmüştük. Fakat çocuğumuzu kaybettikten sonra her şey değişti. İlişkimiz bozuldu ve eşim hastalandı. Benim için de zor bir dönemdi. Sana neden bunları anlattığımı bilmiyorum ama..."

"Sadede gelirseniz sevinirim." Adamın sözleri daha da uzamasın diye böyle dedim.

"Kısa süre önce bir telefon geldi. Belki de benim oğlum olabilecek bir çocuk bulunmuş. Hâliyle ben de o çocukla buluşmaya gittim..." Adam, sözlerine ara verip dudaklarını bir süre ısırdı. "Eşim, bu dünyadan ayrılmadan önce oğlunu görsün istiyorum. Eşimin hayalini kurduğu oğlumuzu görmesini istiyorum."

Adam "hayalini kurduğu" ifadesini vurgulu söylemişti.

"Bulduğu oğlu, hayal ettiği gibi değil mi?"

"Bunu söylemek zor. Hayır, açıklaması zor." Başını önüne eğdi.

"Peki neden ben?"

"Şu fotoğrafa bir bak!" Bir tane kâğıt parçası uzattı. Üzerinde *"Kayıp çocuk aranıyor!"* yazan bir posterdi. Üç dört yaşlarında görünen, küçük çocuğun yanına tahmini dış görünüşü yazılmıştı. Benzer fiziksel özelliklere sahip değildik ama andırıyorduk.

"Bulunan çocuk buna benzemiyor muydu?"

"Hayır, aslında bu fotoğraftakine benziyor. Sana da biraz benzediği söylenebilir. Ama o çocuk, şu an kendi annesini görebilecek bir durumda değil. Yalvarırım, senden rica ediyorum. Bana bir kez yardımcı ol. Annenin daha iyi bir hastanede yatmasını sağlayacağım. Hasta bakıcı da bulacağım. Bunun dışında senin istediğin bir şey varsa, isteğini mümkün mertebe yerine getireceğim."

Adamın gözlerinde yaşlar birikmişti. Her zamanki gibi düşüneceğimi söyledim.

***

Söyledikleri yalan değildi. İnternette onun mesleğine, ailevi durumuna, kaybettiği çocuğuna dair bilgilere kolaylıkla ulaşılabiliyordu. "Birinden sana zarar gelmiyorsa, ona yardım et!" diyen ninemin nasihati aklıma geldi. Ertesi gün adam tekrar geldiğinde teklifini kabul ettiğimi söyledim.

Gelgelelim, Gon'u daha önce tanısaydım böyle bir tercihte bulunmazdım. Çünkü bu tercihimden dolayı ve asla böyle bir niyetim de olmamasına rağmen, Gon'dan bir şeyi sonsuza dek koparıp almıştım.

27

Hastanın odası, her türden çiçekle süslenmişti. Dört bir yanda yanan ampuller sıcacık ışıldıyordu. Annemin kaldığı altı kişilik odadan büsbütün farklıydı. Hasta odası değil de filmlerde gördüğüm türden bir otel odası gibiydi. Kadın, görünüşe göre, çiçeklerden hoşlanıyordu. Çiçeklerin kokusundan başım ağrıdı. Duvar kâğıtlarında bile çiçek desenleri olduğundan başım döndü. Hastaneye çiçek getirmenin yasak olduğunu duymuştum ama demek ki izin verilen durumlar da oluyordu.

Profesör Yun, kolumdan tutmuş bir hâlde yatağın önüne doğru yavaşça yaklaştı. Etrafı çiçeklerle çevrilmiş olan Bayan Yun, çoktan bir tabutun içine uzanmış gibi görünüyordu. Yakından bakınca, yüzü filmlerde gördüğüm, ölüm döşeğindeki hastaların yüzüne benziyordu. Öyle ki pencereden içeriye giren güneş ışıkları bile yüzündeki kül renkli gölgeyi silememişti. Kadın, ağaç dalını andıran elini bana doğru uzattı. Yanağıma eli değdi. Canlılığını yitirmiş bir eldi.

"Kimsin? Sen misin? Leesu? Oğlum! Ah! Sevimli yavrum benim. Şimdiye kadar nerelerdeydin?"

Kadın durmadan ağladı. Bu hâliyle bu kadar ağlayacak gücünün kalmış olması tuhaftı. Çünkü bedeni bir aşağı bir yukarı hareket edince toz gibi uçup gidecek sandım.

"Senden özür dilerim tatlım. Anneciğinin seninle yapmak istedikleri inan ki çoktu. Yemekler yemek, seyahate çıkmak, yanı başındayken büyüdüğünü görmek... Maalesef yaşam düşündüğüm gibi olmadı. Yine de büyüdüğünü gördüğüm için çok mutluyum. Teşekkür ederim oğlum."

Teşekkür ve özür sözlerini ardı ardına defalarca yinelerken bir kez daha ağladı. Zorlukla gülümsedi. Orada bulunduğum otuz dakika boyunca elimi tutup yanağımı okşadı. Geride kalan yaşam enerjisinin tamamını bana saçıyor gibiydi.

Çok konuşmadım. Kadın bir süre sözlerine ara verdiğinde, Profesör Yun'un bana attığı bakışla beraber önceden kararlaştırdığımız sözleri sıraladım. İyi bir ailenin yanında sorunsuz bir şekilde yetiştiğimi, bundan sonra babamın dizlerinin dibinde derslerime iyi çalışacağımı, dolayısıyla benim için endişelenmemesini söyledim. Ardından hafifçe gülümsedim. Enerjisi tamamen tükendiğinden miydi bilmiyorum, kadının gözleri kapanmaya başladı.

"Seni kucaklayabilir miyim?"

Bu söz, bana son sözüydü. Kupkuru ağaç dalı gibi cılız kollarıyla beni sırtımdan iyice kucakladı. Sert bir kapana tutulmuş gibiydim. Sanki buradan kurtulabilmemin imkânı yoktu. Kadının kalp atışları bana geçmişti. Bir hayli sıcaktı. Kolları takatsizce çözüldü. Yanımdaki hemşire uykuya daldığını söyledi.

28

Bayan Yun bir zamanlar meşhur bir gazeteciydi. Akıl dolu yazılar kaleme alıp, el âlemin bir türlü sormaktan çekindiği ve yürek isteyen sorularla muhataplarını şaşırtan, tuttuğunu koparan bir gazeteciydi. Ama işlerinin yoğunluğundan ötürü çocuğunu bakıcıların eline emanet etmesi içine hiç mi hiç sinmemişti.

Bir gün, uzun bir aradan sonra, tatile çıkıp çocuğuyla beraber bir lunaparka gitti. Fır fır dönüp duran atlıkarıncaya kucağında çocuğuyla oturdu. Havanın sıcak olduğu, neşeli bir gezintiydi. Birden telefonu çaldı. "Bir kez daha binelim." diyen çocuğunun elinden tutup, kucağından indirdi ve telefonunu açtı. Kısa bir telefon görüşmesiydi. Ama telefonunu kapattığı anda çocuğu ortada yoktu. Çocuğunun elini ne ara bıraktığını bile hatırlamadı.

Şimdiki gibi sokak kameralarının her köşe bucakta kurulu olduğu bir zaman değildi ama en azından araçlarda kör nokta kameraları vardı. Uzun süren soruşturmalara rağmen çocuğun nerede olduğu tespit edilemedi. Karı koca, çocuğu bulmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama umut ışıkları gittikçe söndü. En azından hayatta kalmasını ve mümkünse iyi bir ailenin yanında olmasını dilediler ama ne gece ne de gündüz korkutucu düşüncelerden kendilerini

alamadılar.

Bayan Yun, hiç durmadan kendini suçladı ve bunca zaman peşinde koşup durduğu başarının gözüne hoş gelen seraptan başka bir şey olmadığını anladı. Bu düşünceler yavaş yavaş hastalığa yakalanmasına neden oldu. Profesör Yun ise, çocuğun kaybolmasında asıl hatanın eşinde olduğunu düşünmesine düşündü ama sonuçta eşi de bu konuda bir başına kalakalmıştı, dolayısıyla en azından eşini de yitirmek istemedi. Ama hastalanan eşine bir vakit oğlunun geri geleceği sözünü bile söylemeyeli uzun zaman olmuştu.

Benimle buluşmadan kısa bir süre önce Profesör Yun'a bir kurumdan haber gelmişti. Belki de çocuğunun bulunmuş olabileceği haberini duyunca barınağı ziyaret etti ve tam on üç yıl sonra kendi öz oğluna tekrar kavuştu. Gelgelelim oğlan annesiyle hemencecik buluşamayacak bir durumdaydı. Çünkü bu çocuk, Gon'un ta kendisiydi.

29

Belki de Bayan Yun, geride kalan olanca enerjisinin tamamını benim için kullanmıştı. Çünkü benim ziyaret ettiğim gün komaya girdi ve birkaç gün sonrasında da son nefesini verdi. Ölümünü haber veren Profesör Yun'un sesi alçaktı. Bir yakınının ölümünü bu şekilde haber verebilen, birkaç kişiyi geçmezdi. Sadece benim gibi bir yerleri arızalı olanlar ya da bir kişiyi ölmeden önce çoktan gönülden terk edenler bunu becerebilirdi. Profesör Yun, ikincisine karşılık geliyordu.

Cenazesine neden gittiğimi bilmiyorum. Zaten böyle bir şeye lüzum da yoktu. Ama öylesine gittim işte. Belki de beni sımsıkı kucakladığı için böyle yapmış olabilirim.

Bayan Yun'un cenaze töreni, ninemin cenaze törenindeki manzaradan farklıydı. Toplu cenaze töreninden kaynaklı curcuna içinde bile ninemin portresinin önünde yalnızca ben vardım. Ama Bayan Yun'un cenaze töreni, uzun süre sonra bir araya gelen insanlardan oluşan bir meclisi hatırlatıyordu. Herkes derli toplu ve iyi giyimliydi. Bütün insanlar, "sofistike" denilen kelimeye uygun mesleklere ve konuşma tarzlarına sahiptiler. Birbirlerine hitap ederken profesör, doktor, müdür, başkan gibi kelimeler sıklıkla duyuluyordu.

Cenaze portresinde ise kadın başka biri gibiydi. Du-

dakları kırmızıydı, saçları gürdü, yanakları tombuldu ve sanki içinde mum yanıyormuş gibi gözleri parlaktı. Yüzü çok genç görünüyordu. Taş çatlasın otuzlu yaşların başında çekilmiş bir fotoğrafın cenaze portresi olarak kullanılmasının sebebi neydi ki?

Profesör Yun, sanki benim sorumu sezmiş gibiydi. "Çocuğumuzu kaybetmeden önce çekilen fotoğrafı. Olay sonrası böyle bir yüz ifadesiyle gülümsediği bir tek fotoğrafını bile bulamadım. Zaten eşim de bu fotoğrafı isterdi."

Tütsü yaktım ve önünde eğildim. Ölmeden önce çok istediği bir dileği gerçekleşmişti. Oğluyla buluşmuştu. En azından bunu bilerek ölüp gitti. Kadın, gerçeği bilseydi, daha da mutsuz olur muydu?

Böylece yapmam gereken her şeyi yerine getirdiğimi düşündüm. Adımlarımı tam da geriye çevirdiğim sırada aniden hava serinledi. Serin hava hızlı bir şekilde yayıldı. İnsanlar, aşırı derecede kuvvetli bir sessizliğin ani saldırısına maruz kalmışçasına hep birlikte çenelerini kapadılar. Ya da ağızları açık bir hâlde sözlerine ara verdiler. Sanki sözleşmişler gibi bakışları tek bir yere yönelmişti. Baktıkları yerde o çocuk vardı.

30

Kısa boylu, sıska bir çocuk; iki elini sımsıkı yumruk yapmış bir vaziyette dikiliyordu. Kollarıyla bacakları, küçük bedenine oranla bir hayli uzundu. Sağlam bir vücudu vardı. Ashita No Joe adlı çizgi romandaki Joe'ya benzer bir fiziğe sahipti. Ama gayretle spor yapılarak elde edilmiş bir vücuttan farklıydı. Belgesellerde görülen üçüncü dünya ülkelerindeki çocukların vücudunu andırıyordu. Gün boyu ya çöplükleri deşerek ya da turistlerin peşinden koşarak Amerikan doları dilenen çocuklar gibi hayatta kalmak için yapılan devinimle kuvvetlenmiş bir vücuttu. Esmer teninde bir parlaklık yoktu. Gölge misali kalın kaşlarının altındaki *Go* oyununda kullanılan taşlar gibi simsiyah parıldayan göz bebekleri, herkese dik dik bakıyordu. İnsanları, sessizliğe iten işte bu bakışlardı. Zarar verme düşüncesi olmayan insanın önünde önce dişini gösterip sonra da kendi yavrusunu öldüren vahşi bir hayvan gibiydi.

Çocuk yere tükürdü. Tükürme eylemi, bu çocuğun selamlama yöntemine benziyordu. Kısa süre önce bu çocuk, onu ilk defa gördüğümde de aynı hareketi yapmıştı. Daha açık söyleyecek olursam, cenaze töreninin yapıldığı yerdeki karşılaşmamız, onunla ikinci buluşmamızdı.

***

Birkaç gün önce sınıfa nakil bir öğrenci gelmişti. Sınıfın kapısını açan öğretmenin arkasında duran, küçük cüsseli bir çocuk içeri girmişti. Kollarını önünde kavuşturup tek ayağı üzerinde kasılarak duruşu, yabancı çocuklar önünde bile kesinlikle gözünün korkmadığı anlamına geliyordu. Sınıf öğretmenimiz, çocuğun nakil geldiğini ağzında geveleyerken Gon'a bakıp kendisini tanıtmasını söyledi.

"Benim yerime siz yapamaz mısınız?" dedi, diğer bacağına vücut ağırlığını verirken.

Sınıfın dört bir yanından kahkahalar koptu. Tezahürat eden alkış sesleri de duyulmuştu. Sınıf öğretmenimiz, kızaran yüzünü eliyle yelpazeledi.

"Bu, yeni öğrencimiz Yun Leesu. Neden arkadaşlarına selam vermiyorsun?"

"Eh, madem öyle..." diyerek boynunu kıtırdattı ve dilini ağzının içinden yanaklarına bastırdı. Hınzırca bir gülüşün ardından kafasını yan tarafına döndürerek gürültülü bir şekilde yere tükürdü.

"Tamam mı?"

Sınıf heyecanla tezahürat yaptı. Ancak bazılarının küfürlü konuşması normalden farklı bir durumdu. Böyle durumlarda sınıf öğretmeninin öğrenciyi uyarması ya da öğretmenler odasına çağırması normal olandır. Fakat her ne olduysa, sınıf öğretmenimiz tek kelime etmeden başını çevirdi. Kadın, iyice sabrederek boğazına dizilen sözlerin yüzüne vurmasıyla beraber daha da kızarmaktan başka bir şey yapmadı. Gon'un kendisini tanıtmasından bir saat sonra okuldan ayrıldı.

Çocuğun özel hayatını ortaya dökmek için dedikodular hemen başladı. Daha üzerinden otuz dakika bile geçmeden Gon'un nereden geldiğini ve kimin nesi olduğunu sınıfın tamamı öğrenmişti.

Çocuğun birisi, kuzeninden duyduğu birtakım bilgileri ağzından kaçırmıştı. Bu çocuğun kuzeni, Gon'un ıslahevinden çıkıp buraya nakil gelmeden önce gittiği okulda öğrenciydi. Çocuk, bu kuzenine telefon etti. Telefon görüşmesi, çocukların istedikleri gibi hoparlörden canlı yayınlandı. Çocuklar uzun bir süredir görülmemiş şekilde, kaynaşıp dairesel olarak etrafa toplandılar. Telefon görüşmesini iyice duymak için masanın üzerine çıkan bile vardı. Ben uzaktaydım ama tıpkı duyduğum şu söz gibi, konuşulanlar net bir şekilde kulağıma geldi.

"O herif tam bir mafya. Adam öldürmenin dışında yapmadığı bir şey yok."

Biri bana seslendi. "Hey, sen! Denyo! Senin hâlin ne olacak? Artık senin çağın kapandı."

Gon, ertesi gün sınıfın kapısını açıp içeriye girdiğinde çocuklar hep birlikte sessizliğe büründüler. Gon ise hiçbir söz etmeden yerine doğru gitti. Çocuklar ise bakışlarını sanki usulca başka tarafa kaçırıyorlarmış ya da durduk yere kitaplarına başlarını gömüyorlarmış gibi yaptılar. Usluca oturduğu sanılan Gon, okul çantasını aniden bir hışımla fırlattı.

"Hanginizdi o?" Dünkü curcunayı sezmişe benziyordu. "Benim geçmişimi açığa çıkaran pislik hanginiz? Her kimse çabuk ayağa kalksın!"

Sanki hava bile sessizce yerinde sarsıldı. Bilgileri ilk ifşa eden çocuk, titreyerek ayağa kalktı.

"Şey, hayır... Kuzenim seni tanıdığını söylediydi..." Çocuğun sesi gittikçe alçaldı.

Gon, yine diliyle yanaklarına birkaç kez bastırdıktan sonra ağzını açtı.

"Sağ ol. Sayende kendimi tanıtmama gerek kalmadı. Evet ben, aynen öyle biriyim." Gon sandalyesine kendine bıraktı.

Gon, Bayan Yun'un ölüm haberini duyduğu gün okula gelmedi. Bir yakınının öldüğünü söyledi. Buna rağmen ben, Gon'un o çocuk olduğunu bir türlü kestirememiştim. Yani Bayan Yun'un öz oğlu olduğunu.

31

Gon, insanların arasından bir hışımla geçerek öz annesinin cenaze portresi önünde saygıyla eğildi. Bunun dışında pek bir şey olmadı. Profesör Yun'un liderliğinde tütsü yakma, içki kadehi sunma ve eğilerek selamlama ritüeline varıncaya dek hepsini kısa bir sürede bitirdi. Bütün hareketleri çok hızlıydı ve sadece bir kere eğildikten sonra birden ayağa kalkıp gönülsüzce başını salladı. Profesör Yun, bir kez daha eğilmesi gerektiğini söyleyerek Gon'u sırtından hafifçe öne iteledi. Ama çocuk, bedeniyle bu harekete karşı koydu ve başka bir tarafa doğru kaybolup gitti.

"Yemeğini ye de öyle git." diyen Profesör Yun'un tavsiyesi üzerine masanın önüne oturdum. Masada annemin bayramlarda pişirdiği yemeklere benzeyen türler vardı. Sıcak çorba, hamur işi tava kızartma, ballı pirinç kesmesi ve meyveler. Karnım acıktığından yemekler mideme hızla iniverdi.

İnsanlar, başkalarına dair konuşurlarken kendi seslerinin ne kadar yükseldiğini sıklıkla unuturlardı. Her ne kadar konuşmacı, alçak sesle konuştuğunu düşünse bile sözleri genellikle filtresiz bir şekilde başkasının kulağına giderdi. Yemek yediğim sürede Gon hakkında konuşulanlar havalarda uçuşuyordu. Çocuğun ancak cenaze töreninin ikinci gününde ortaya çıkmasının nedeni; cenazeye gelmeyi reddetmesiy-

miş, ıslahevinden çıkar çıkmaz belaya bulaşmış, okula naklettirilmesinde bilmem ne kadar para tutmuş, kendi yerine oğul rolü üstlenen başka bir çocuk varmış falan gibi laflar, baş döndürücü bir şekilde ortalıkta dolanıyordu. Ben ise bir köşede insanlara arkam dönük oturdum. Bunun nedenini pek bilmiyordum ama nedense böyle yapmam gerekiyor gibiydi.

Gece olunca başsağlığına gelenler belli oranda azaldıklarında Gon, tekrar ortaya çıktı. Gon'un gözleri benim üzerimdeydi ve bakışlarını üzerimden ayırmadan önüme gelip oturdu. Tek kelime etmeden iki kâse *yukgaejang* bitiren Gon, sonunda yüzündeki terleri silerek şöyle dedi:

"Sen miydin? Benim yerime oğul ameleliğini yapan sen miydin?"

Cevap vermeme gerek yoktu. Çünkü devamındaki sözler de Gon'a aitti. "Artık başın beladan kurtulmayacak! Belki de eğlenirsin, kim bilir?" Gon, pis pis sırıtarak yerinden kalktı. Ertesi günden itibaren tam anlamıyla hakiki bir başlangıç oldu.

32

Gon her zaman yanında iki çocukla geziyordu. Bir deri bir kemik olanı, Gon'un sözlerini diğer çocuklara aktaran sekreter rolünü; iri kıyım olanı da horozlanma rolünü üstlenmişti. Üçü pek de öyle samimi görünmüyorlardı. Arkadaşlıktan çok bir çeşit sözleşme ya da bir amaç için toplanmış gibiydiler.

Her neyse, Gon, beni rahatsız etme işini kendine yeni bir hobi edinmişe benziyordu. Öyle ki kutusu açıldığında aniden fırlayarak dışarıya çıkan oyuncak bebek misali ekmediğim yerde biter ve önüme pat diye çıkıverirdi. Bir keresinde kantinin önünde pusuya yatıp bana yumruk atmıştı, bir keresinde de koridorun sonunda dikilip ayağıma çelme takarak beni düşürmüştü. Gon, sıklıkla yaptığı bu türden planlarının her tutuşunda sanki muhteşem bir şeyi hediye almış gibi kocaman gülümser ve her iki tarafında duran çocuklar da Gon'dan tırsarak ritim tutar gibi onun peşi sıra gülerlerdi.

Ben, başından sonuna kadar hiçbir karşılık vermedim. Gon'dan korkan ve bana acıyan çocukların sayısı çoğalmaya başladı. Ama hiç kimse çıkıp da olanları öğretmene söylemedi. Bunda ileride yaşanacak sorunlarla baş edilemeyeceği tahmininin de payı vardı ama benim tepkimin ille de bir

yardım ihtiyacı uyandırmamasının payı daha büyüktü. İkisi de garip herifler olduğundan bunların tuhaflıklarını bari geriden izleyelim düşüncesi, onların ortak görüşleriydi.

Gon'un benden bir tepki beklediği ortadaydı. Çünkü hem ilkokuldayken hem de ortaokuldayken bu türden çocuklar çevremde hep varlardı. Yani bunlar, rahatsız edilen kişinin eciş bücüş yüzünü görmek isteyen çocuklardı. Kurbanlarının ağlarken yalvarmalarını arzulayan çocuklardı. Bu çocukların alayı, genel itibarıyla kaba kuvvet kullanarak istediklerini elde ederlerdi. Fakat Gon'un istediği şey, yüzümde küçücük bir ifade değişikliğini görmekse, bu çocuğun sonsuza dek beni yenemeyeceğini ve buna kalkıştıkça gücü yetmeyenin Gon'un ta kendisi olacağını gayet iyi biliyordum.

***

Gon, çok geçmeden hedefindeki kurbanının dişli biri olduğunu anlamış gibiydi. Beni rahatsız eden hareketleri devam etti ama önceki heybeti kalmamıştı.

"Ürkmüşe benziyor. Bir hayli tedirgin görünüyor." Çocuklar, Gon'a çaktırmadan, arkasından bu şekilde fısıldaşıyorlardı. Ben bir tepki vermedikçe, birinden yardım isteme zamanım uzadıkça, sınıftaki ortam giderek geriliyordu.

Gon, bir süre sonra tükendiğinden miydi, beni yere düşürmek ya da bana arkamdan vurup kaçmak yerine resmî bir karar beyan etti. Sınıf öğretmenimiz dersi sonlandırıp da dışarı çıkar çıkmaz; Gon'un sıska uşağı, tahtanın önüne koşarak çıktı ve kargacık burgacık harflerle şunları yazdı:

Yarın öğle yemeğinden sonra. Çöp yakma tesisinin önünde.

Ardından Gon'un kendiyle övünen sesi duyuldu. "Daha önce seni açıkça uyarmıştım. Seçim senin! Dayak yemekten hoşlanmıyorsan, gelmekten kaçın! Böylece korkudan sıvıştığını var sayar ve seni daha fazla rahatsız etmem.

Yok ille de geleceğim diyorsan, ayağını denk al!"

Bir karşılık vermeden çantamı sırtıma alıp ayağa kalktım.

Gon sırtıma bir kitap fırlattı. "Dediklerimi anladın mı beyinsiz? Dayak yemek istemiyorsan gelme diyorum!" Burnundan soluyordu. Öfkesine hâkim olamayınca yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Alçak sesle şöyle sordum:

"Ben neden senden kaçınacakmışım? Her zamanki gibi gittiğim yoldan gideceğim. Yolumun üzerinde değilsen seninle görüşecek değilim, yolumun üzerinde durursan görüşürüz."

Sırtıma saplanan küfürleri arkamda bırakıp sınıftan çıktım. Kafamda Gon'un başa bela bir tavırla, sadece kendisine rahatsızlık verdiği düşüncesi oluşmuştu.

33

Tüm okul, Gon'la aramızdaki kapışmayı biliyordu. Sabahtan beri okulun avlusu gürültülüydü; çocuklar, bazen ağızlarından çıkan sözlerde öğle yemeği arasında gerçekleşecek olaya değiniyorlardı. Kimisi "Ah, kahrolası zaman geçmek bilmiyor!" diye bağırıyor, kimisi de "Yunjae, gerçekten oraya gidecek mi?" diye soruyordu. Kimin galip geleceği üzerine iddiaya girenler de vardı. Ben, hiç oralı olmayarak derse girdim. Bana göre zaman ne hızlıydı ne de yavaştı, alışıldığı gibi akıp gidiyordu. Dördüncü ders bitti ve öğle yemeği saatini haber veren zil çaldı.

Kantinde, hiç kimse yanıma oturmadı. Buraya kadar her şey normaldi. Yemeğimi yiyip de yerimden doğrulduğum anda uzaktan birkaç çocuğun benimle birlikte ayağa kalktıkları görüldü. Ben hareket ettikçe çocuklardan oluşan sürü, daha da çoğaldı. Giriş kapısından dışarıya çıktım. Sınıfa gitmek için çöp yakma tesisinin oradan geçmek en kestirme yoldu. Ağır adımlarla yürüdüm. Gon, orada dikiliyordu. Uşakları ortalıkta görünmüyorlardı. Bir ağacın gövdesine ayağıyla tak tuk vururken beni görünce durdu. Bir hayli uzak bir mesafe olmasına rağmen çocuğun iki elini yumruk yaptığını görmüştüm. Aramızdaki mesafe daraldıkça arkamdan gelen çocuklar, gereksiz tozlar gibi birer ikişer

dağılıp gittiler.

Gon'un suratındaki ifade biraz karmaşıktı. Sinirlenmişti desem; dudaklarını sımsıkı ısırmıştı, üzüntülüydü desem; göz kenarları alabildiğine yukarıya kalkıktı. Yüzündeki bu ifadenin anlamını nasıl çözmem gerektiğini bilemedim.

"Korktu, korktu! Leesu denilen herif amma da tırstı!" diye bağırdı birisi.

Gon'la aramızdaki mesafe birkaç adıma düştü. Adımlarımı sabit bir hızla attım. Tek yapmak istediğim, genelde yemek yedikten sonra uykum geldiğinden bir an önce sınıfa gidip sıranın üzerine kafamı gömüp birazcık kestirmekti. Gon, farkına bile varmadığım bir ara yanımdan öylece geçip gitti. "Vay, şuna bakın!" diyen çocukların bağırışları duyuldu ve tam da bu sırada başımın arkasına bir şey oldu. Sanırım yumruğu, boşa çıkmış ve hafiften değmişti. Acımamıştı ama daha arkama dönmeden yediğim tekme yüzünden sendeleyerek öne eğildim.

"Sana. Açıkça. Buraya. Gelmemeni. Söyledim." Her kelime başına bir tekme üzerime yağdı. Tekrar sayısı arttıkça tekmeler giderek daha da şiddetlendi. Bir ara yere yığıldım ve ağzımdan inleme sesleri çıktı. Yanağımın içinde kan birikti. Fakat bu çocuğun istediği şeyi asla ona veremedim.

"Sen, nasıl bir insan evladısın böyle? Aptal!"

Gon, neredeyse ağlamaklı bir yüz ifadesiyle bağırdı. Sadece aval aval bakmakla yetinen çocuklar da gürültü çıkarmaya başladılar. "Böyle giderse daha kötü şeyler olacak. Birisi sınıf öğretmenini bari çağırsın!" gibi homurtular içinde açık seçik duyulunca Gon, kalabalıktan tarafa yüzünü çevirdi.

"Kim o? Arkamdan laklak etmeyin de çıkın ortaya! İt oğlu itler!"

Gon, yere saçılan eşyaları eline denk geldiği gibi alıp

bir hışımla çocuklardan tarafa rastgele fırlatmaya başladı. Boş teneke kutu, tahta ya da cam şişe gibi şeyler havada uçup yere düştü. Bunun üzerine çocuklar, şaşkınlıklarından bağrışarak kaçıştılar. Bu manzara bana tanıdıktı. Ninem. Annem. O malum olay olduğunda caddedeki insanlar da aynen böyleydiler. Artık bu duruma engel olmalıydım. Ağzımın içi kanla doluydu. Bir çırpıda yere tükürdüm.

"Vazgeç artık! İstediğin şeyi sana verememem."

"Ne dedin sen?" Gon, yine burnundan soluyordu.

"İstediğin şeyi sana verebilmem için benim rol yapmam lazım. Bu benim için çok zor. Üstelik olanaksız. Haydi şimdi buna bir son ver. Yoksa herkes, senden korkmuş gibi görünse de gizliden seninle alay etmeye devam edecek."

Gon etrafına bakındı. Bir an her şey durmuş gibi bir sessizlik oluştu. Gon'un sırtı düşmanlık besleyen bir kedininki gibi yukarıya doğru kabardı.

"Aşağılık şeyler! Hepinizin canı cehenneme!" Bunun üzerine Gon haykırmaya başladı. Ağzından çıkan sözler sadece küfürden ibaretti. Lanet, sövgü ve sadece bunlarla ifade edilemeyecek bir delilik hâlindeydi.

34

Gon'un asıl adı Leesu'ydu. Bu adı, ona annesi vermişti. Ama Gon, kendisinin Leesu diye çağırıldığını hiç hatırlamadığını söyledi. Ayrıca Leesu adı, kulağa çok yumuşak geldiğinden bu isimden nefret ediyordu. Kendisine ait birkaç ad içinden en çok Gon adını seviyordu.

Gon'un ilk hatırladığı şey, yabancısı olduğu bir yerde birkaç kişinin tuhaf bir dille gürültülü konuşmasıydı. Gon, henüz küçük olduğundan kendisinin neden orada bulunduğunu bilemiyordu. Gürültülü bir ortamdı. Çocuk, Daerim-dong adı verilen bir kenar mahallede, bir göz odada Çinli, ihtiyar bir çiftle beraber yaşadı. Onlar Gon'u, Zhēyáng diye çağırıyorlardı. Birkaç yıl boyunca evden dışarıya adımını bile atmadı. En başından beri Gon'un nerede olduğunun dahi tespit edilememesinin nedeni de buydu.

İhtiyar çift, göçmen bürosunca yapılan incelemeden geçtikten sonra geride hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolur, Gon da başıboş dolaşıp dururken kendisini bir bakımevinde bulur. Herkesin, bu çocuğun ihtiyar çiftin öz torunu olduğunu düşünmesi, çiftin Çin'e döndüğüne dair resmî bir kaydının olmamasından kaynaklanıyordu. Dolayısıyla burada da ne buna dair bir araştırma yapılabilmiş ne de çocuğun öz anne ve babası bulunabilmişti.

Uzunca bir süre bakımevinde kalan Gon, çocukları olmayan bir aileye evlatlık verildi. Bu aile, Gon'a, Donggu adını verdi. Ailenin durumu iyi sayılmazdı, bir çocukları dünyaya gelince, iki yıl sonra Gon'u evlatlıktan reddettiler. Sonrasında Gon, tekrar bakımevinde kalmaya başladı ve bu sürede çeşitli sorunlar çıkararak devamlı ıslahevinin yolunu tutmaya başladı. Gon buranın adını kendince Umut Evi olarak değiştirmişti.

"Çince karakterlerle de yazılabiliyor mu?" diye sormuştum.

"Hayır, ben öyle karmaşık şeyler bilmem. Aklıma sadece bu ad geldi." Hınzırca sırıttı.

Gon böyle bir çocuktu. Zaten ben de Gon adının ona Zhēyáng, Donggu ya Leesu gibi adlardan daha çok yakıştığını düşünmüştüm.

***

Çöp yakma tesisindeki olaydan ötürü Gon okuldan bir haftalık uzaklaştırma cezası almıştı. O gün, birilerinin ihbarı sayesinde öğretmen, tam zamanında gelmeseydi nasıl bir olay patlak verirdi bilemiyorum. Profesör Yun, okula çağrıldı ve benim resmî vasim olan Doktor Shim'le yüz yüze geldiler. Doktor Shim, alçak ama etkili bir sesle öfkesini dile getirdi ve ilkin Profesör Yun'un benimle bizzat görüşmüş olmasından bir hayli pişmanlık duydu. Uzaklaştırma cezası dolduktan sonra Gon'un hareketlerinde bir düzelme olmazsa okul yönetiminin, onu başka bir okula nakledeceği uyarısı karşısında Profesör Yun, başını öne eğmekle yetindi.

***

Birkaç gün sonra Gon'la bir pizzacıda karşılıklı oturuyorduk. Gon'un bakışları artık daha fazla o bilindik öfkeyle

parlamıyordu. Belki de yanında Profesör Yun oturduğu için böyleydi. Bu gerçeği daha sonra öğrendim ama Gon'un haylazlığını işiten Profesör Yun, onu ilk kez sopayla dövmüştü. Profesör Yun, centilmen olduğundan avucunda tuttuğu bardağı anca duvara fırlatıp ardından da eline bir sopa alarak çocuğun baldırlarına sadece birkaç kez vurmuştu. Ama bu davranış, onun alışılmış aydın kişiliğine gölge düşürmüş ve zaten pek bir tuhaf kaçan baba oğul ilişkisinden de uzaklaşmasına neden olmuştu.

Bir çocuk, onlarca yıl sonra karşılaştığı ve daha doğru dürüst tanışıp yakınlaşamadığı öz babasından dayak yediğinde kendini nasıl hisseder?

Doktor Shim'in sözlerine bakılırsa Profesör Yun, biraz yontulmamışın tekiydi. Başkalarına zarar vermeme öğretisine ömür boyu sadık kalan Profesör Yun; aniden geri gelen, kendi kanından olan öz evladının bu canım öğretiyi kökten çiğnemeyi kendine meslek edinmiş olmasına katlanamamıştı. Gon için üzülmesine üzülüyordu ama büyük bir özlemle beklediği oğlunun bu şekilde ortaya çıkışına duyduğu öfkesi bir hayli fazlaydı. Bundan dolayı Profesör Yun, Gon'a dayak atıp diğer insanlardan da özür üstüne özür dilemeyi tercih etti. Öğretmenlerden, öğrencilerden ve benden özür diledi.

Gon'la beni, bir pizza dükkânındaki sandalyelere karşılıklı oturtup en pahalı menüden sipariş etmesi de onun bu özür dileme yöntemlerinden biriydi. Profesör Yun, her iki elini dizlerinin üzerine koyduktan sonra Gon'un kulaklarına iyice girmesini istercesine aynı sözleri yüksek sesle birkaç kez tekrarladı. Sesi titriyordu ve gözleri bana bakamıyordu.

"Böyle bir işe neden olduğum için üzgünüm. Hepsi benim suçum..."

Pipet ile koladan birazcık içtim. Sözleri bitecek gibi değildi. Konuşmaya devam ettikçe Gon'un suratı bir karış

asıldı. Karnından gurultular geliyordu ve gözlerinin önündeki pizza da katılaşıp gidiyordu.

"Buna bir son verseniz iyi ederseniz. Çünkü buraya benden özür dilemeniz için gelmedim. Özrü, bu çocuğun dilemesi gerekiyor ve bunun için de ikimizin burada kalması iyi olacak gibi."

Profesör Yun, şaşırmışçasına bir ara gözlerini pörtletince Gon de gözlerini açtı.

"Böylesi daha mı iyi olacak dersin?"

"Evet. Yine de bir şey olacak olursa, size haber veririm."

Gon, alaycı bir şekilde gülümsedi.

Profesör Yun, birkaç defa "Öhö öhö!" diyerek uyuşuk bir şekilde ayağa kalktı. "Eminim Leesu da bir hayli üzülmüştür Yunjae."

"Onun da kendi ağzı var."

"Neyse. Size afiyet olsun. Bir şey olursa, bana telefon et."

"Ederim."

Yerinden ayrılmadan önce ellerini Gon'un omuzlarına sıkıca bastırdı. Gon buna bir tepki vermedi ama Profesör Yun, adımlarını atar atmaz Gon, elleriyle pat pat vurarak omuzlarını silkeledi.

35

Kola kabarıyordu. Gon, ağzındaki pipete sürekli üfleyerek kolayı köpürtüyordu. Bakışları pencereye dönüktü. Dışarıda, arada bir gelip geçen araçlardan başka izlemeye değer bir manzara da yoktu. Pencere pervazının hemen önünde gümüş gibi parıldayan, paslanmaz bir karabiberlik vardı. Hafiften kavisli yapılan bu karabiberlik, geniş açılı bir objektif gibi etrafındaki nesneleri yansıtıyordu. Bunlardan biri de benim yüzümdü. Müsabakada yenilmiş bir boksörün tek tük kan pıhtılarıyla morarmış suratını andırıyordu. Gon, karabiberliğin üzerine yansıyan suratıma bakıyordu. Bakışlarımız karabiberliğin üzerinde kesişti.

"Rezalet görünüyorsun."

"Sayende."

"Senden özür dileyeceğimi mi sandın?"

"Paşa gönlün bilir."

"O zaman neden baş başa kalmamızı istedin?"

"Baban çok konuşuyordu da ondan. Biraz kafa dinlemek istedim."

Sözüme karşılık Gon hafiften bir ses çıkardı. Ağzından taşan gülüşünü öksürüğüyle kapatmaya çalışmıştı.

"Babandan dayak yemişsin." diyecek bir söz bulamayınca, aklıma estiği gibi konuşmaya başladım. Sanırım uy-

gun bir başlangıç olmadığından Gon'un göz bebekleri iyice büyümüştü.

"Kim demiş?"

"Baban söyledi."

"Kapa çeneni geri zekâlı! Benim hiç babam olmadı."

"Onun senin baban olduğu gerçeğini değiştiremezsin."

"Gebermek mi istiyorsun? Sana çeneni kapa dedim, ahmak herif!"

Gon karabiberliği bir hışımla kaptı. Parmak uçlarını öfkeyle sıktığından tırnakları beyazlaşmıştı.

"Ne oldu? Burada da kargaşa çıkarmak mı istiyorsun?"

"Neden olmasın?"

"Hayır, sadece merakımdan sordum. Önceden bileyim de ona göre hazırlığımı yapayım."

Gon pes etmiş gibi önündeki kolayı tutup kendine doğru çekti. Kola tekrar köpürdü. Ben de tıpkı Gon gibi kolanın içine nefesimi boşalttım. Gon pizzadan bir dilim koparıp ısırdıktan sonra ağzının içindeki pizzayı dört defa hatır hutur çiğneyerek yuttu. Ardından geğirdi. Ben de bu çocuğun yaptıklarını olduğu gibi taklit ettim. Pizzayı dört kez ağzımda hart hurt çiğneyip yuttuktan sonra geğirdim.

Gon bana sert sert baktı. Kendisini taklit ettiğimin anca şimdi farkına varmıştı.

"Manyak!" diye söylendi.

Ben de "Manyak!" diyerek onu taklit ettim. Bunun üzerine Gon dudaklarını sağa sola oynattı ve benim de onu taklit ederek ağzımı oynattığımı gördü. Çocuk bir yandan acayip yüz ifadeleri takınırken bir yandan da "pizza", "bok", "klozet", "geber" gibi kelimeleri mırıldanıp durdu. Her seferinde bir papağan ya da bir palyaço gibi onu aynen taklit ettim. Hatta Gon'un alıp verdiği nefesini bile tamı tamına

taklit ettim.

Bu tuhaf taklit oyunu bir türlü bitmek bilmeyince Gon, giderek yorgun düştü. Gülüşleri kesildi ve daha zor bir yüz ifadesi ya da bir hareket düşünüyormuş gibi zaman kazanıyordu. Onu hiç takmadım ve dudaklarının arasından hafiften çıkardığı "pıf" sesine ya da kaşlarını çatışına varıncaya kadar her hareketini tüm detaylarıyla, olduğu gibi taklit ettim.

İnatçı hareketlerim, Gon'un "yaratıcı" düşüncelerini engelliyor gibiydi.

"Kes şunu artık."

Ama ben durmadım. "Kes şunu artık!" diyerek tekrarladım.

"Sana kes şunu dedim, mankafa!"

"Sana kes şunu dedim, mankafa!"

"Çok mu komik? Sersem!"

"Çok mu komik? Sersem!"

Gon sözlerine bir son verdikten sonra parmaklarıyla masaya vurmaya başladı. Ben bunu da aynen tekrar edince anında durdu. Bir sessizlik oldu. Hiçbir söz söylemeden kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. On saniye, yirmi saniye, derken bir dakika kadar geçti. Hemen sonrasında kısa bir süre duruşunu düzeltti ve ben de öyle yaptım.

"Ben var ya..."

"Ben var ya..."

"Bu masayı devirip bütün tabakları kırsam bile beni taklit edebilecek misin?"

"Bu masayı devirip bütün tabakları kırsam bile beni taklit edebilecek misin?"

"Kırılan tabaklarla buradaki insanların alayını gebertsem sen de aynısını yapabilecek misin? İtoğluit!"

"Kırılan tabaklarla buradaki insanların alayını gebert-

sem sen de aynısını yapabilecek misin? İtoğluit!"

"Tamam, güzel."

"Tamam, güzel."

"Beni iyi dinle! Bunu, sen başlattın!"

"Beni iyi dinle! Bunu, sen başlattın!"

"Vazgeçersen sen bir bok bile değilsin, anladın mı?"

"Vazgeçersen sen bir bok bile..." Daha sözüm bitmeden Gon, masanın üstündeki yiyeceklerin hepsini koluyla aşağıya savurdu. Ardından masaya vurarak insanlara hakaret etti.

"Neye bakıyorsunuz? Geri zekâlılar! Yediğiniz güzel mi? Güzel mi diyorum size aptallar! Doyasıya zıkkımlanın!"

Gon önündeki pizzayı ve sos şişelerini dört bir yana fırlattı. Karşı tarafta oturan bir kızın ayağına denk geldi ve gelişigüzel püskürttüğü soslar da küçük bir çocuğun başına sıçradı.

"Neden taklit etmiyorsun? Mankafa! Ne oldu? Hadisene!" Gon bana bakıp burnundan soluyordu. "Hani ne oldu? İlk önce sen başlattın! Şimdi niye taklit etmiyorsun?"

Oradaki görevli, koşarak geldi ve "Bu yaptığınız hiç hoş değil!" gibisinden sözler söyledi ama bunun Gon'u engellemede hiçbir faydası olmadı. Gon, görevliye sanki vuracak gibi kolunu havaya kaldırdı. Birkaç müşteri, cep telefonlarını çıkarıp fotoğraf çekti ve görevli de bir yerlere telefon etti.

"Haydi beni taklit etsene! İt herif!" Gon, bir kez daha bağırdı ama ben, zaten dükkândan çıkmak üzereydim. Söz verdiğim gibi Profesör Yun'a telefon ettim. Daha telefondan bağlantı sesi duyulmadan Profesör Yun, ortaya çıktı. Bir olay patlak verir endişesiyle civardaki ara sokakta volta atıyor gibiydi. Pizzacının kapısından içeriye girdi. Ben de pencereden darmadağın olmuş dükkânın içine bakıp durdum. Profesör Yun'un arkasından görünen temkinli hâlini, onun kocaman ellerinin Gon'un suratına durmaksızın vurup duruşunu ve

Gon'un kafasının adamın ellerine yakalanmış bir vaziyette öne arkaya savruluşunu izledim. Buraya kadar gördükten sonra adımlarımı geri attım. Çünkü izlemesi keyifli değildi.

***

Pizzadan hiç yiyemediğim için açlıktan ölüyordum. Metro istasyonunun yakınlarındaki atıştırmalıkların satıldığı bir büfeye girip bir kâse *udon* yiyip annemi görmeye gittim. Annem, her zamanki gibi sessizce uyuyordu. İdrar tahliye hortumu, yerinden çıkıp yatağın altına sarkmıştı. Sarı idrarı şıp şıp yere damlamaktaydı. Hemşireyi çağırıp bir çaresine bakmasını söyledim. Annemin yüzü yağlanmıştı. Aynaya baksaydı hâline şaşırırdı. Makyaj temizleme pamuğuyla silerek yüzüne losyondan hafifçe sürdüm.

Hastanenin kapısından çıkıp eve kadar yürüyüp gittim. Çok sessiz bir akşamdı. Elime bir tane kitap aldım. Okuldan çıkan bir gencin evine gelinceye kadarki süreci anlatan sıradan bir konusu vardı. Bu genç, çavdar tarlasındaki çocukları kollayan bir korucu olmak istediğini söylüyordu. Sonu ise bu gencin mavi bir ceket giyip atlıkarıncaya binen kardeşi Phoebe'yi dikkatle izlemesiyle bitiyordu. Nedense bu beklenmedik son, hoşuma gittiğinden bu kitabı çoktan birkaç defa okumuştum.

Bazen Gon'un yüzü, bu kitapla örtüşüyordu. Babasının ellerine, saçlarından yakalanmış, yüz ifadesi beliriyordu. Ama yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini tahmin edemiyordum.

Uyumadan önce, Profesör Yun'dan telefon geldi. Sürekli konuşmasına ara veriyordu ve bu arayı sessizlikle iç geçirişleri dolduruyordu. Profesör Yun, hastane masraflarının tamamını karşılayacağını ve Gon'un bir daha bana asla yaklaşmamasını sağlayacağını söyledi.

36

"Hayatta kurtarılamayacak insan evladı yoktur. Sadece kurtarma çabasından vazgeçenler vardır." Bu sözler, idama mahkûm edilen Amerikalı yazar P. J. Nolan'a ait. P. J. Nolan, üvey kızını öldürdüğü iddiasıyla idama mahkûm edilmiş. O ise masum olduğunu ileri sürerek hapishanede yattığı süre boyunca otobiyografik anılar yazar. Daha sonraları kitabı en iyi satanlar listesine girer ama P. J. Nolan, bu gerçeği sonsuza değin bilemez. Çünkü idam cezası planlandığı gibi infaz edilir.

Ölümünden on yedi yıl sonra asıl suçlunun itirafıyla P. J. Nolan'ın masumiyeti açığa çıkar. Kızının gerçekteki katili yan komşusudur.

P. J. Nolan'ın ölümü birçok yönden tartışmaya yol açtı. Sadece kızıyla ilgili olayda suçsuz olduğunu ileri sürdü ama kaba güç kullanma, hırsızlık, cinayete teşebbüs gibi ciddi sabıka kayıtları vardı. Birçok insan, ona *saatli bomba* diyordu çünkü masum olduğuna karar verilse bile vakti saati geldiğinde onun feci haltlar yiyeceğini herkes biliyordu. Her neyse, dünyanın çoktan ölüp gitmiş bir adamı rastgele yargıladığı sırada P. J. Nolan'ın kitabı kanatlanmış gibi bir çırpıda satılıp gitti.

Kitabın geneli, adamın imkânlarının kıt olduğu ço-

cukluğunu ve öfkeyle dolup taştığı gençliğini bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu. Bir insanı bıçakladığında ya da birine tecavüz ettiğinde neler hissettiğini, nasıl bir yöntem kullandığını en ince ayrıntısına kadar yazdığından bazı eyaletlerde yasaklı kitap olarak etiketlenmişti. Tıpkı yiyecekleri ayırıp buzdolabına nasıl yerleştirdiğini ya da evrakları dağıtmadan bir dosyanın içine nasıl koyduğunu açıklıyormuş gibi bütün süreçleri, serinkanlı bir şekilde tasvir ediyordu. *Hayatta kurtarılamayacak insan yoktur. Sadece kurtarma çabasından vazgeçenler vardır...* Acaba yazdığı bu cümle, onun için ne anlama geliyordu? Bu, yardım isteyen bir el hareketi miydi? Yoksa içini kemiren bir kırgınlık ifadesi miydi?

Annemle nineme bıçak savuran o adam ve Gon, P. J. Nolan'la aynı tipte olabilirler miydi? Ya da tam aksine, P. J. Nolan'a benzeyen ben miydim?

Dünyayı biraz daha anlamak istiyordum. Bunun için Gon'a ihtiyacım vardı.

37

Doktor Shim, normal bir insanın yüreğini ağzına getirecek bir söz karşısında bile her zaman sakindi. Gon'la yaşadığım olayı anlattığımda da aynen böyle davrandı. Kendime dair uzun açıklamalarda bulunmam da o gün ilk kez olmuştu. Ona doğuştan küçük olan amigdalamdan, atikliği zayıf beyin zarımdan ve annemden aldığım eğitimden bahsettim. Doktor Shim, bunları anlattığım için bana teşekkür etti.

"Anladığım kadarıyla, Gon'un seni dövmesinden korkmuyorsun. Ama bunun cesur olduğun anlamına gelmediğini sen de biliyorsun değil mi? Çok açık söylüyorum, bir daha böyle bir iş olursa buna asla sessiz kalmam. Çünkü sen bana emanetsin. Her şeyden önce bundan senin kaçınman gerekiyor!"

Söylediklerini kabul ettim. Çünkü annemden her zaman öğrendiğim buydu. Gelgelelim, başında teknik direktörü olmayan oyuncu kaytarırdı. Benim beynim de doğuştan olduğu gibi tembelleşmişti.

"Her ne kadar başkalarıyla ilgi göstermeni şahsen hoş karşılamasam da Gon'a karşı meraklı olmandan hoşlanmıyorum."

"Mümkünse Gon'la takılmamamı istiyorsunuz değil mi?"

"Olabilir. Annen de kesin böyle yapmanı isterdi."

"Galiba o çocuğu biraz daha tanımak istiyorum. Bu kötü mü?"

"Onunla samimi olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Samimi olmak ne demek?"

"Mesela şu an olduğu gibi ikimizin karşılıklı oturup sohbet etmesi demek. Birlikte bir şeyler yemek ya da düşüncelerimizi paylaşmak demek. Aramızda bir para alışverişi olmasa da birbirimiz için zaman harcamak demek. İşte bunlar, samimiyeti gösterir."

"Sizinle samimi olacağımı bilmezdim."

"Ha hah! Olur mu olur. Her neyse basmakalıp bir ifade ama hayatta biriyle karşılaşman gerekiyorsa, vakti saati gelince onunla illaki karşılaşırsın! O çocukla senin aranda böyle bir yazgının olup olmadığını zaman gösterecek."

"Bana neden engel olmadığınızı sormamda bir sakınca var mı?"

"Ben, insanı gelişigüzel yargılamaktan sakınırım. Çünkü herkes birbirinden farklıdır. Özellikle senin yaşlarındakiler böyledir."

***

Aslında Doktor Shim, bir üniversite hastanesinde kalp cerrahıydı. Çok sayıda hastayı ameliyat ederek iyileşmelerini sağlamıştı. Fakat el âlemin kalbini açıp bakmak adına koşturup dururken eşinin göğsünde morarmalar başlamıştı. Zaman içerisinde konuşmaz oldu ve her zamanki gibi eşine dönüp de bakacak zamanı yoktu. Nihayet bir gün, sürekli erteleyip durdukları bir geziye çıktılar. Gittikleri yer masmavi denizle çevrili, büyük bir adadaki tatil yeriydi. Doktor Shim, berrak şarabını yudumlayarak güneşin batışını seyret-

ti. Kafasında, geri dönünce yapacağı işlerle ilgili düşüncelerden başka hiçbir şey yoktu. Daha güneş, denize batmadan Doktor Shim'in uykusu geldi. Bir süre sonra soluk soluğa kalan bir sese irkilerek uyandı. Eşi, gözlerini kocaman belerterek göğsünü sıkıca tutuyordu. Eşinin kalbindeki elektrik sinyali bir arızaya neden olmuştu. Nabzı, hiçbir erken uyarı vermeksizin dakikada beş yüz kez attı. Her şey bir anda olmuştu ve Doktor Shim'in yapabileceği, ağlayarak eşinin elini sımsıkı tutup "Her şey iyi olacak, birazcık dayan!" demekten başka bir şey değildi.

Eşinin atmaktan çılgına dönen kalbi aniden durdu. Ne elektroşok cihazı vardı ne de "Mavi kod!" diye bağırsa yardımına koşup gelecek bir hemşire vardı. Doktor Shim bir acemi gibi umarsız göğsü pompalayıp durdu. Anca bir saat geçip de ambulans geldiğinde eşinin vücudu çoktan soğumuş ve katılaşmıştı. Böylelikle eşi, onu sonsuza dek terk etti ve bundan sonra Doktor Shim de eline bir daha neşter almadı. Eşini ne kadar sevdiğini, buna rağmen neden bu sevgisini ona ifade edemediğini derinlemesine düşünüp durdu. Bir daha birinin göğsünü yarıp da içinde atan kalbine bakacak cesareti kalmamıştı.

Çocukları yoktu. Dolayısıyla yalnızdı. Eşini düşündüğünde; halis muhlis ekmek kokuları burnuna gelirdi. Eşi, her daim onun için ekmek yapardı ve o ekmeğin tadı bir şeylere duyduğu özlemi aklına getirmişti. Unutup gittiği çocukluğu veya açıklaması zor, sıradan anı gibi bir şeylerdi. Telaşlı sabahlarda bile masada her zaman mis kokulu sıcacık ekmekler olurdu. Doktor Shim ekmeğin nasıl yapıldığını öğrenmeye başladı. Çünkü eşi için yapabileceği tek şeyin bu olduğunu düşünmüştü. Mantıken anlaşılması zor bir işti. Öyle ki yaptığı ekmekleri yiyecek olan eşi, çoktan yok olup gitmişti. Dolayısıyla bu yaptığının ne anlamı vardı ki?

Bunun anlamını bilmiyordum ama Doktor Shim ve annem hakkımda çok şey konuştular. Kiracılıkla başlayıp dükkânın gediklisi olan annem, Doktor Shim'le havadan sudan konuşurlardı. Hiç kimselere benden bahis açamayan annemin onunla sürekli sohbet etmesinin nedeni, kendisine bir şey olursa ben büyüyünceye dek ondan bana göz kulak olmasını istemesiydi. Annem, her gün olanca gücünü malum durumumu bir sır gibi saklamaya sarf ediyordu. Hem benim yaşantımı hem de kendi yaşantısını birisine ifşa eden bu anne, benim tanımadığım bir anneydi. Neyse ki annemin içini dökebildiği böyle birinin olması iyi bir şeydi.

38

Ninemin ifadesine göre sahaf dükkânı on binlerce ölü, diri yazarın ayrım gözetmeden kümeler hâlinde yan yana durduğu, nüfus yoğunluğu yüksek bir yerdi. Gelgelelim kitaplar sessizdi. Sayfaları açılmadan önce ölüyken; açılmaya başlandığı andan itibaren canlanarak içlerindeki hikâyeleri boşaltırlardı. Üstelik kulağıma tam da benim istediğim kadar fısıldaşır dururlardı.

Sanki içeride birisi var gibime geldi ve sıska bir erkek, gömleğinin yakasını dikmiş bir hâlde çekinerek kitaplığın arkasına doğru kayboldu. İlk bakışta kafasındaki yıldız biçiminde çıkmış saçsız kısım dikkatimi çekti. Az sonrasında kasanın üzerine bir adet yetişkin dergisi patadak düştü. Derginin kapağında aslan gibi lüle lüle sarı saçları olan bir kız patlayacak gibi duran memelerini deri ceketiyle zar zor kapatmış bir vaziyette motosikletin üzerinde oturuyordu. Ağzını da hafiften açarak sırtını da iyice geriye yaslamıştı.

"Bunlardan iyice gına geldi artık! Antika eşya niyetine bir tane alıyorum. Kaç para?"

Gelen Gon'du.

"Yirmi bin won. Dediğin gibi antika olduğu için ucuz değil."

Gon, homurdanıp durarak ceplerini yokladı ve kâğıt

paralarla bozuk paraları karıştırarak fırlatır gibi yere düşürdü. "Hey, sen!" diyerek tezgâhın üzerine dirseğini dayayıp çenesi kalkık bir vaziyette bana gözlerini dikti.

"Senin robot olduğunu söylüyorlar. Hiçbir şey hissetmiyormuşsun! Öyle mi?" diye sordu.

"O kadar da değilim."

Gon, birkaç kez burnunu çekti. "Hakkında biraz araştırma yaptım elbette. Daha net söyleyecek olursam, senin lanet olasıca kafan hakkında sordum soruşturdum." Parmağıyla kendi kafasına tak tak vurdu. İyi olgunlaşmış bir karpuza şaplatıldığında çıkan bir ses duyuldu. "Zaten ben de bir şeylerin tuhaf gittiğini düşünmüştüm. Gücümü gereksiz yere harcamışım desene."

"Baban, buraya adımını atarsan telefon etmemi söylemişti."

"Buna lüzum yok!"

Bir anda Gon'un gözlerinden âdeta alev püskürdü.

"Telefon etmem lazım. Çünkü söz verdim."

Ahizeyi elime aldım ama daha kulağıma bile değdirmeden yere savrulup gitti.

"Kafan almıyor mu? Geri zekâlı! Arama diyorum! Sana dokunmayacağım!" Gon, dükkânın içinde bir tur dönerek kitaplara bakıyormuş gibi davrandı.

"Dayak yerken bir yerin acıdı mı?" diye uzaktan seslendi.

"Acıdı elbette."

"Robot diyorlardı; ama büsbütün bir teneke de değilmişsin."

"Yani..." Neredeyse ağzımı açacaktım. Durumuma dair bir açıklama yapmak her zaman zordu. Özellikle daha detaylı bilgiler konusunda yardımcı olan annem ortadan kaybolduktan sonra her şey daha da zorlaşmıştı.

"Yani soğuk, sıcak, açlık, acı gibi olguları ben de hissediyorum. Yoksa hayatta kalabilmem imkânsız olurdu."

"Hepsi bu mu?"

"Gıdıklanıyorum."

"Gıdıklanınca gülüyor musun?"

"Belki de. Bana böyle bir şaka yapılmayalı çok olduğundan bu konuda emin değilim."

Sözlerim karşısında Gon pofurdadı ve kasanın önüne kadar geldi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Omzumu silktim.

Gon, bakışlarını başka bir yere çevirdi. "Ninen ölmüş, doğru mu?"

"Evet."

"Annen de bitkisel hayattaymış!"

"İlle de bir şey söylemek gerekiyorsa, öyle de denilebilir."

"Her şey senin gözlerinin önünde olmuş. Bir deli tarafından bıçaklanmışlar."

"Evet."

"Ama sen, bütün bu olanlara sadece bakmakla yetinmişsin!"

"Sonuçta öyle sayılır."

Gon başını hızla kaldırdı. Gözleri sağa sola devindi. "Vay mankafa vay! Ninen ve annen gözlerinin önünde ölüp giderken mal gibi öylece bakıp durdun mu? O it herifi oracıkta tutup paramparça etmen gerekirdi."

"Öyle bir an olmadı. O adam da hemen ölüp gitti zaten."

"Biliyorum. Ama o herif yaşasaydı bile sen hiçbir şey yapamazdın. Yani sen hiçbir şeyi engelleyemezdin. Ödlek tavuk!"

"Belki de haklısındır."

Benim tepkime karşın Gon, olamaz böyle bir şey dercesine kafasını sağa sola salladı. "Söylediklerim karşısında keyfin bozulmuyor mu? Nasıl olur da suratında bir değişim olmaz? Hatırlamıyor musun? Ninenle annenin o hâllerini hatırlamıyor musun? "

"Hatırlıyorum. Çokça. Sıklıkla."

"Şu durumda geceleri iyi uyuyabiliyor musun bari? Okul nasıl gidiyor? Hani kahrolası ailen senin önünde kanlar akıtarak ölüp gitti de ondan soruyorum."

"Öylesine yaşıyorum işte. Benimkinden daha fazla sürüp sürmeyeceğini bilemem ama diğer insanlar da aynı durum karşısında bir süre sonra her şeyi unutup normal yaşamlarına devam ederlerdi. Çünkü insan, şartlar ne olursa olsun, bir şekilde yaşamını sürdüren bir canlıdır."

"Bakıyorum da beyimiz kendinden çok emin! Ben olsaydım her gece öfkemden ve yapılan haksızlıktan ötürü asla uyuyamazdım. Doğrusu, hakkında anlatılanları duyduktan sonra birkaç gün uyuyamadım. Ben olsaydım, o iti kendi ellerimle öldürürdüm."

"Benim yüzümden uyuyamadığın için özür dilerim."

"Özür mü diliyorsun? Ninesi öldüğünde bir damla gözyaşı bile dökmeyen adam, özür dilemeyi de biliyor mu? Sen tam anlamıyla kaşarlanmış bir katı yüreklisin!"

"Demek ki sen de böyle düşünebiliyorsun. Özür dileme konusunda eğitim aldım, yerli yerince özür dilemeyi biliyorum."

Gon, yazık dercesine diliyle cık cık diye ses çıkardı. "Senin gibi bir çatlağı anlayabilmenin imkânı yok."

"Dile getirmese de herkes böyle düşünüyor olmalı. Annem de bunun böyle olacağını söylemişti zaten."

-Mankafa..." Gon, böyle dedikten sonra çenesini ka-

pattı. Bir ara sessizlik oldu ve bu sürede Gon'la yaptığımız konuşmayı tekrar düşündüm. Bu kez lafı ben açtım.

"Yeri gelmişken, kelime dağarcığın çok sınırlı gibi."

"Ne?"

"Çoğunlukla küfrediyorsun ama küfürlerin de hep aynı. Kelime dağarcığın çok sınırlı sanırım. Biraz kitap okursan faydası olur. Üstelik insanlarla daha fazla sohbet edebilirsin."

"Robotluğun yetmezmiş gibi bir de üstüne nasihat mi veriyorsun?" Gon sırıttı. "Olur canım, bunu bir güzel okurum. Canım sıkılırsa, gene gelirim!" Seçtiği dergiyi sallayarak kapıdan dışarıya çıktı. Dergiyi sallarken motosikletin üzerindeki kızın göğüsleri de salındı. Kapı kapanmadan önce Gon geriye dönüp şöyle bir baktı. "Ha! Bu arada babam olacak entele telefon etmene gerek yok. Çünkü şimdi eve gidiyorum."

"Tamam ama umarım bu, bir yalan değildir. Çünkü yalan söylesen de bunun farkına varamayabilirim."

"Emredersin bay çokbilmiş! O hâlde şimdiden buna hazırlıklı ol."

Kapı güm diye kapandı. Dükkânın içine doğru bir rüzgâr esti. Rüzgâra yaz mevsiminin kokusu hafiften sinmişti.

39

Pizza dükkânında oluşan zararı Profesör Yun'un karşılamasından mıydı, yaşanan olay yüzünden okula bir şikâyette bulunulmamış gibiydi. Olay, sadece çocuklar arasında bir söylenti olarak yayılmıştı. Sanki bir şeyler patlak verecekmiş gibi gergin bir hava oluştu. Ama birkaç gün sonrasında artık bir olayın çıkmayacağını herkes anlamıştı. Gon, başını önüne iyice eğdi ve hiç kimseyle göz göze gelmedi. Gon'un peşinde dolaşan o iki çocuk da başka bir gruba karışarak Gon'un yanında bir daha boy göstermedi. Gon ise herkesten uzak bir köşeye çekilip yemeğini yedi ve birilerine sert sert bakmak yerine kafasını sıraya gömüp yattı. Bir zamanlar sorun çıkaran ama artık pek bir özelliği de kalmayan, sıradan bir çocuk olarak hiçe sayılması uzun sürmedi. Gon'un gündemden düşmesiyle beraber çocukların bana olan ilgileri de kayboldu. Çocukların ilgi odakları, her zaman daha tuhaf ya da daha eğlenceli olanlara kayıyordu. İçlerinden biri televizyondaki ses yarışmasında finale kalınca çocuklar da her gün onun hakkında gevezelik edip durdular.

Resmî olarak, yani çocukların yaptığı sınıflandırmaya göre söyleyecek olursam, Gon ve ben birbirimizin "düşmanıydık". Şimdiye dek çıkan olaylara bakıldığında, böyle bir sınıflandırma gerekliydi. Bundan dolayı, bir söz birliği dahi

etmemiş olmamıza rağmen hem Gon hem de ben, okulda birbirimizi bilmezden geldik. Ne konuştuk ne de bakıştık. Öyle ki sanki tahta silgisi ya da tebeşir gibi okulu oluşturan demirbaşlardan ibarettik. Burada hiçbirimiz gerçek değildik.

40

"Vay anasına! Amma da sanatsal! Her yerlerini de örtmüşler, bakacak hiçbir halt yok!"

Geçen sefer alıp gittiği dergiyi tezgâhın üzerine pat diye attı ve huysuzca homurdanıp durdu. Konuşma tarzıyla hareketleri aynıydı ama daha öncesine kıyasla güçsüz görünüyordu. Elindeki dergiyi yere değil de tezgâhın üzerine fırlatmasına ve desibeli düşük sesine bakılırsa durum böyleydi. Omuzlarını dikmiş bir şekilde ayakta duruyordu.

Her nedense Gon her akşam dükkâna uğramaya başladı. Kaldığı süreler belirsizdi. Anlamsız laflar söyledikten sonra çıkıp gittiği, sessizce kitaplara baktığı ya da içeceğini kutusundan yudumladığı zamanlar da vardı. Belki de ben, kendisine hiçbir şey sormadığım için o da ikide bir dükkâna uğruyordu.

"Hoşuna gitmediğine üzüldüm. Maalesef kurallar gereği, geri ödeme yapamıyorum. Kusurlu kitaplar için aynı şeyi söyleyemem ama uzun süre önce satın alınan kitaplar için para iadesi olmuyor."

Gon yüksek sesle "Hah!" dedi. "Parayı iade etmeni kim istedi? Evde bırakmayıp getirdim işte. Ödünç bir şeyler almamın karşılığında ödeşiriz olur biter.

"Klasik sayılır. Bildiğim kadarıyla sıkı hayranları da var."

"Klasik mi okudum yani? Desene, okuduklarım listesine almam gerekecek."

Kendi esprisine güldü. Ama ben, onun peşinden gülmeyince anında ciddi bir yüz ifadesi takındı. Böyle bir söze karşılık gülmek, benim açımdan zor bir işti. Zorla yaptığımda da sadece dudak kenarlarımı kıvırırdım. Zoraki gülmem o kadar dikkat çekerdi ki aksine karşımdakiyle alay ettiğimi düşündürebilirdi.

İlkokuldan itibaren soğuk ve sıkıcı bir çocuk olarak kabul görmem de genellikle gülüşüm yüzündendi. Duruma göre doğal bir şekilde gülmenin toplumsal yaşamda çok önemli olduğunu vurgulayan annem, bunu bana defalarca açıklamaktan yorgun düşmüştü. Nihayet annemin aklına başka bir yöntem gelmişti. Başka bir işle meşgulmüş ya da karşımdakinin sözlerini duymamış gibi yapmamı isterdi. Gelgelelim, bunları yaparken genelde zamanlamada hata yapar ve ancak uzun bir sessizlikten sonra söyleyecek lafı zar zor bulurdum. Şu an Gon'la yaptığımız bu konuşmada ise buna gerek yok gibiydi çünkü klasiklere dair aramızdaki konuşma devam ediyordu.

"1995 yılında basıldığına göre dergilerin dedesi sayılır. Zor bulunur. Başkaları belki bunun değerinin farkına varmazlar ama hakiki bir klasiktir."

"O zaman bu klasiklerden bir tane daha tavsiye et bakalım."

"'Bu türden' bir klasik mi?"

"Evet. Bahsettiğin 'hakiki' klasik olanından."

Klasikler, gizli saklı yerlere koyulurdu. Gon'a köşedeki kitaplığa kadar eşlik ettim. En iç tarafta duran, üzeri tozlu rafın köşesinden o kitabı aldım. Joseon Hanedanlığı döneminin sonlarında çekilmiş, pornografik fotoğraflardı. Asilzadelerle geyşaların birbirlerini kucakladıkları, çok çeşit-

li pozisyonlar gösteriliyordu. Tereddütsüz çekildiğinden her şey, son derece açık seçikti. Arada bir cinsel organlar da görünüyordu. Siyah beyaz olmalarına rağmen fotoğraftakilerin günümüzdekilerden tek farkı, geleneksel kıyafet *hanbok* giymeleriydi.

Gon bir köşeye bağdaş kurup oturdu ve kitabı eline aldı. Sayfaları çevirir çevirmez ağzı açık kaldı.

"Vay canına! Atalarımız gerçekten iyi iş çıkarıyorlarmış. Gurur duydum."

"Gurur duymak ifadesi senden küçükler için kullanılır. Senin cidden daha çok okuman lazım."

"Saçmalık." diyerek sayfayı çevirdi. Sayfalara tek tek ve dikkatle bakarak düzenli bir şekilde yutkunup durdu. Bedeni kaşındığından mıydı, omuzlarını silkeledi ve bağdaş pozisyonunda bacaklarını sağa sola kıpırdattı. "Kaç para bu?"

"Pahalı. Hem de çok. Çünkü özel basım. Kopya olsa da koleksiyon değeri var."

"Bunu arayanlar da oluyor mu?"

"Hakiki klasiklerden anlayanlar bulmaya çalışıyorlar elbette. Elimde fazla olmadığından gerçek bir koleksiyoncu gelmediği müddetçe asla satmam. Sen de dikkatli bak!"

Gon, dergiyi pat diye kapattıktan sonra etraftaki dergileri karıştırdı. Bunlar; *Penthouse, Hustler, Playboy, Sunday Seul* gibi ender ve pahalı olanlardı.

"Bunları kim getirdi?"

"Annem."

"Annen maldan anlıyormuş." Gon böyle dedi ve ardından ekledi. "Bu bir iltifat. Ticarete kafası çalışıyormuş demek istedim."

41

Gon yanılıyordu. Annemin bir ticaret erbabıyla arasında dağlar kadar fark vardı. Benimle ilgili bir durum olmadığı müddetçe annem, sırf aşk maceralarına ve kendi keyfine göre yapacaklarına karar veren biriydi. Öyle ki sahaflığa kalkışması da bunun bir kanıtıydı. Dükkânı ilk açtığı sıralarda rafları ne türden kitaplarla süsleyeceği üzerine düşündü. Özel bir tema aklına gelmemiş gibiydi. Bunun üzerine diğer ikinci el kitapçıların yaptıkları gibi teknik, akademik kitaplar ya da soru kitapçıkları, çocuk ve edebiyat kitapları gibi çeşitlerle rafları doldurmaya karar verdi. Ardından da elinde biraz parası kalınca, bu parayla dükkânın bir köşesine küçük bir kahve makinesi koyacağını söyledi. Kitaplar ve kahve kokusu mükemmel bir uyumdu. Elbette sadece anneme göre.

"Kahve makinesinin canı cehenneme!" diye homurdandı ninem. Söylediği birkaç sözle annemi küplere bindirme konusunda bir hayli maharetliydi. Annem de kendisine has hobisinin hakaretle karışık bir dille eleştirilmesine kızardı. Ninem, gözlerini bile kırpmadan alçak bir sesle "Hiç değilse erotik kitaplardan al." dedi.

Annem, ağzı bir karış açık kalmış bir hâlde kalınca ninem, ikna yeteneğini kullandı.

"Hongdo Kim'in resimlerinden pornografik olanlar

en güzelleri. Zaman geçtikçe hepsi klasik değeri kazanıyor. İlk önce bu tür kitaplardan bul!" Ardından nakaratını tamamladı. "Kahve makinesinin canı cehenneme!"

Annem, birkaç gün kafa yorduktan sonra ninemin teklifini kabul etmeye karar verdi. İnternetin altını üstüne getirerek eski moda dergi satanları araştırdı ve Yongsan istasyonundaki bir erkekten ilk kez bazı dergiler satın aldı. Bu dergiler, bir hayli çok olduğundan ninemle birlikte ben de annemin peşinden gitmiştik. Kırklı yaşların sonundaki bu adam, iki kadınla bir çocuğu karşısında görünce şaşırdı ama annemden parayı alır almaz bir çırpıda ortalıktan kayboldu. Dergiler iple bağlı olduğundan kapakları olduğu gibi görünüyordu. Geri dönerken bindiğimiz metronun içindeki insanlar, üçümüze ve önümüzde duran, dergi yığınına sürekli bakıp durdular.

"Tabii ki bakarlar. Ne de olsa, en üstteki derginin kapağındaki çırılçıplak kız iple bağlanmış duruyor." diye söylendi ninem.

"Benim dememle böyle oldu ama suç ortağı değilmişsin gibi yapma!" diye cevap verdi annem.

Bunun ardından şimdi Gon'a gösterdiğim, ender dergilerden de zamanla arayıp buldu. Bu türden birkaç defalık ayak işiyle nihayet ninemin "Klasikler Koleksiyonu" da tamamlanmış oldu.

Maalesef bu konuda ninem sezgilerinde yanılmıştı. Bazen yetişkin dergilerinin olduğu köşede, yaşlı başlı amcaların bu türden kitapları karıştırdıklarını görmüştüm. Ama içinde yaşadığımız bu çağ, annemin yirmili yaşlarındaki gibi utana sıkıla erotik film almak zorunda kalınan bir zaman değildi. Çünkü mahrem işler, çeşitli yollarla evde habersizce yapılabiliyordu. Dolayısıyla 2010'lu yılların sonunda, ikinci el kitap dükkânına kadar gelmek, dahası bir kadının gözleri

önünde müstehcen kitaplar almak pek yaygın bir iş değildi. Bir müzik mağazası sahibinin, iç dekorasyon amacıyla birkaç tane almasının dışında bu türden klasiklerden tek bir tane bile satılmazdı ve bir köşede öylece dururdu. Büyük bir cesaretle gündüz gözü bir tane alan tek kişi Gon'du.

42

O gün Gon, "klasik" bahanesiyle birkaç tane dergiler de daha satın aldı. "Ödünç alsam olmaz mı?" diye sorunca burada kitap satıldığını ama ödünç verilmediğini vurguladım.

"Tamam, anladık, sersem! Zaten okuduktan sonra geri vereceğim. Eve koyup da turşusunu mu kuracağım?"

Her zamanki gibi hakaret etmişti ama bu sefer ses tonu yumuşaktı. Birkaç gün sonra Gon, elinde kitaplarla gene çıkıp geldi. Geri vermesine gerek olmadığını söyledim ama Gon "Kapa çeneni ve şunları al." dedi.

"Eski bunlar. İçerikleri aşırı derecede tutucu. Tarzım değil." diye ekledi.

Daha fazla didişmenin bir faydası olmayacağından kitapları aldım. Fakat aralarında birkaç sayfası eksik olanlar vardı. Ortasından kesilmiş sayfalar da vardı. Zar zor, yırtılmamış bir kapak gözüme ilişti. Brooke Shields'di. Gon, suçluluk psikolojisinden miydi bana sertçe baktı.

"Bu, çok zor bulunmuştu. Brooke Shields'in bir zamanlar kariyerinin zirvesindeyken kapak olduğu dergilerden sayfaları düzgün olan pek bulunmaz."

"Bu kadının başka fotoğrafları yok mu?"

"Göstereyim mi?"

Kasada duran bilgisayarı açtım. Arama motoruna *"Brooke Shields'in en parlak dönemi"* diye yazdım ve görsel arama seçeneğine tıkladım. Brooke Shields'in bir yığın fotoğrafı çıktı. Çocukluğundan gençliğinin zirvesine varıncaya dek bütün görselleri vardı. Gon, hayrete düştü.

"Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilir?" Ağzı iyice açılmış bir vaziyette fotoğraflara tek tek bakan Gon, birden "Öf!" dedi. "Bu fotoğraf da ne böyle?"

Üstünde *"Brooke Shields'in son hâli"* diye yazan bir fotoğraftı. Ellili yaşların üzerinde görünen, kırışıklıklarla dolu bir yüz, ekranı kapladı. Gençliği solup gitmişti ama eski güzelliği tamamen yok olmuş sayılmazdı. Fakat Gon böyle düşünmüyor gibiydi.

"Şu an şaşkına döndüm! Resmen hayal kırıklığına uğradım. Keşke görmeseydim..."

"Kadın da kendi isteğiyle değişmedi. Zamandan kimse kaçamaz ve insan yaşadıkça başına her türden iş gelir."

"Bunu kim bilmez ha? Yaşlılar gibi konuşuyorsun."

"Sanırım özür dilemeliyim."

"Ah! Cidden! Niçin böyle... Neden bu kadar değişmiş? Niye gösterdin sanki? Denyo! Bu, hep senin yüzünden oldu."

Gon, o gün hem Brooke Shileds'e hem de bana öfkelenerek hiçbir şey satın almadan çıkıp gitti.

Derken iki gün sonra tekrar çıkageldi.

"Sadece merakımdan..."

"Ne oldu?"

"Bu birkaç gündür Brooke Shields'in fotoğraflarına bakıp durdum. Eskilerine değil, son zamanlardakine baktım."

"Bunu söylemek için mi geldin?"

"Son zamanlarda sen iyice şımardın ha!"

"Bilerek yapmıyorum. Böyle düşünüyorsan üzgünüm."

"Her neyse, Brooke Shields'in fotoğraflarına baktıkça aklıma bir yığın düşünce geldi."

"Ne hakkında?"

"Kader ve zaman hakkında."

"Bu kelimeleri senden duymak çok şaşırtıcı."

"Sersem herif! Sanki sen en basit lafları bile adice söylemiyorsun..."

"Bilmiyorum."

"Şimdi öğrendin."

"Teşekkürler."

Gon aniden güldü. *Ha ha ha ha ha!* Tek nefeste ağzından tam beş defa kesintisiz ha sesi çıkardı. Burada gülünecek ne vardı ki? Konuyu değiştirdim.

"Şempanzelerin ya da gorillerin de güldüğünü biliyor musun?"

"Hadi biliyorum diyelim, ne olmuş?"

"Peki insanın gülüşünden farkları nedir?"

"Bana ne! İlle de çokbilmişlik yapmak istiyorsan söyle hadi!"

"İnsanlar bir solukta kahkaha atabilir ancak maymunlar her nefese tek bir ses çıkarabilirler. Yani ha, ha, ha, ha, ha diye aralıklı gülerler."

"Karın kasları gelişir işte daha ne! Gon böyle dedikten sonra yine güldü. Gülmemeye çalışırken bir kahkaha daha attı. Ardından sakinleşmeye çalışır gibi bir kez nefes aldıktan sonra soluğunu iyice dışarıya verdi ve "Of!" dedi.

Bir şeyler değişmiş gibiydi. Bir şeyler az öncekinden farklıydı.

"Kader ve zaman demiştin. Hayırdır?" diye sordum. Gon'la bu şekilde, ilk defa konuştuğumuzdan birazcık ya-

bancılık çektim ama konuşmaya devam etmek istedim.

"Kelimelerle ifade etmem biraz zor ama... Demem o ki, Brooke Shields'in gençken yaşlanacağından haberi var mıydı? Şimdikinden büsbütün farklı bir görünüşe bürünerek ihtiyarlayacağını biliyor muydu? İnsan yaşlanacağını, değişeceğini bilse de bunu kafasında canlandıramaz öyle değil mi? Birden aklıma bunlar geldi. Hani yolda yürürken gördüğümüz tuhaf insanlar vardır; metronun içinde kendi kendine söylenip duran evsiz bir kadın, başına her ne geldiyse iki bacağını yitirmiş, karnıyla zeminde sürünerek dilenen bir adam... Bu insanların da gençliklerinde şimdikinden tamamen farklı bir görünümde olabileceklerini düşündüm."

"Siddhartha da senin gibi düşünürken sarayı terk etmiş.

"Sid... Ne? O da kim? Bu adı çok duydum ama..."

Tam da bu kısımda ne diyeceğimi bilemedim. Binbir zahmetle, Gon'u öfkelendirmeyecek bir cevap bulmaya çalıştım. "Evet o. Ünlü birisi."

"Her neyse."

Sanırım başarılı olmuştum, bir tepki vermedi. Uzaklara bakıyordu. Ses tonu düşmüştü.

"Yani hem sen hem de ben, bir zaman gelince, asla aklımızdan bile geçirmediğimiz bir hâle bürünebiliriz."

"Elbette öyle olacak. Hangi yöne gidersek gidelim. Hayat işte."

"İyi gidiyordun ama gene kendini bir şey sanmaya başladın! Sonuçta senin de benim de yaşayıp geldiğimiz sayı dahi aynı."

"Ona yıl derler. Sadece sayı denmez."

Gon, "Sanırım sen iyice kaşınıyorsun." diyerek elini havaya kaldırıp hemen indirdi. "Tuhaf ama artık böyle eski dergilere bakmaktan sıkıldım. Zevk vermiyor. Çünkü güzel

olan her şeyin solup gittiğini aklıma getiriyor. Senin gibi bir sersem bunun ne demek olduğunu sonsuza dek anlayamaz ama unut gitsin, boş ver!"

"Brooke Shields'e karşı duyduğun ilgiyi yitirdin ama sana yardımcı olacak başka bir kitap önerebilirim."

"Hadi ver bakalım!" Gon, tekdüze bir karşılık verdi. Ben de yabancı bir yazarın yazdığı *Sevme Sanatı* adlı kitabı ona verdim. Kitabın başlığını gören Gon, acayip bir tebessüm takındıktan sonra evine döndü. Daha birkaç gün geçmeden geri geldi ve "Al bu saçmalığı da başına çal!" diyerek sinirlendi. Tavsiyemin kötü olduğunu düşünmemiştim.

43

Mayıs ayı gelmişti. Mayıs ayında insan birçok şeye alışırdı. Okulun yeni dönemine duyulan yabancılık giderdi. İnsanlar, mayıs ayı için ayların kraliçesi derler ama benim düşüncem onlarınkinden biraz farklı. Zor olan kışın ilkbahara dönüşmesiydi. Donup kalan toprak buzlarından çözülerek filizlenir, ölüp giden bütün dallarda doğal renkleriyle çiçekler açardı ve külfetli olan buydu. Yaz mevsimi ise ilkbaharın canlılığından faydalanarak öne doğru sadece birkaç adım attığı anda gelmiş olurdu. Bundan dolayı ben, bir yıldaki en üşengeç ayın mayıs olduğunu düşünmüşümdür. Oysa ki ötekilerden daha değerli olduğu sanılan bir aydır. Dünyayla birbirimizden bir hayli farklı olduğumuzu düşündüren ay da mayıstır. Hayattaki her şeyin harekete geçerek ışıldamasına rağmen ben ve yatalak annem, hiç bitmeyen ocak ayı misali donuk ve griyiz.

Dükkânı okuldan sonra açardım ve elbette bu yüzden kitap satışları bir türlü artmadı. Ticaretten pek anlamam ama "İşler yolunda gitmezse dükkânı kapatmak gerekir." diyen ninemin sözleri de aklıma geldi. Her gün dükkânı temizleyip sildim ama ikisinin olmadığı bu mekân, sanki gittikçe yaşlanıyordu. Bir başıma daha ne kadar bu mekâna katlanabileceğimi bilmiyordum.

Bir gün, kitaplıklar arasında yürürken elimdeki bütün kitapları paldır küldür yere düşürdüm. Bu sırada kitap sayfaları yüzünden parmağımı kestirdim. Bu, her tarafı nemlenmiş dükkânda sıklıkla olan bir iş değildi. Sert ve kalın kâğıtlardan yapılan bir ansiklopedi olduğundan sadece şansız bir günümdeydim. Yere düşen kan damlalarına öylece, boş gözlerle bakıp durdum. Kızıl kanlar birer mühür gibi zemine işledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun mankafa? Kanıyor, görmüyor musun?"

Konuşan Gon'du. İçeriye ne ara girdiğinin bile farkında değildim ama bir anda yanıma yaklaşmış duruyordu. "Acımıyor mu?" gözleri kocaman açılmış Gon, hemen bir peçete alıp elime tutuşturdu.

"Sorun değil."

"Saçmalama! Kanıyorsa acıyordur. Cidden sen salak mısın?" Sesi sinirli gibiydi. Sanırım tahminimden daha çok kesilmişti, peçete anında kırmızıya boyandı. Gon, yeni bir peçeteyi katlayarak elime tutuşturdu. İyice sıktığı parmağımda nabız atıyordu. Bir süre böyle durduktan sonra kanama kesildi. "Kendine nasıl bakman gerektiğini de mi bilmiyorsun?"

"Acımasına acıyor ama katlanılabilir."

"Şıp şıp kan damlıyor ama sen buna katlanılabilir mi diyorsun? Sen hakikaten bir robot musun? Böyle düşünmene ve genel hatlarıyla da lafı dolandırmana bakılırsa, ninenle annen o olaya maruz kalırlarken aval aval dikilip durdun değil mi? Canlarının yandığını ya da olaya engel olman gerektiğini bile düşünemedin. Üstelik öfkelenmedin de. Çünkü hiçbir şey bilmiyordun."

"Öyle. Doktorlar da öyle dediler. Doğuştanmış."

Psikopat. İlkokuldan beri çocukların benimle alay

ederlerken kullandıkları bir kelimeydi. Annemle ninem, dehşete kapılarak koşmuşlardı. Aslında söylediklerine biraz katılıyordum. Belki de gerçekten öyle biriydim. Birini yaralasam ya da öldürsem bile ne bir pişmanlık duyardım ne de bir çıkmaza girerdim çünkü hiçbir şey hissetmezdim, üstelik doğuştan böyleydim.

"Doğuştan mı? Bu söz, dünyadaki en lanet sözlerden birisi." dedi Gon.

44

Birkaç gün sonra Gon elinde şeffaf bir plastik kutuyla geldi. Bunu nereden bulduğunu bilmiyordum ama kutunun içinde bir tane kelebek vardı. Sanırım kutunun içi çok dardı, uçamayan kelebeğin sağa sola pat küt çarpma sesi duyuluyordu.

"Bu da ne?"

"Empati eğitimi." Gon'un yüzünde bir gülümsemeden eser yoktu. Şaka değildi. Çocuk, dikkatli bir şekilde elini kutudan içeriye soktu ve kelebeği yakaladı. Çiçek yaprağı gibi ince kanatlarından yakalanan kelebek hâlsiz bir şekilde çırpınıp durdu. Gon, "Sence ne yapacak?" diye sordu.

"Hareket etmek isteyecek sanırım."

Kelebeği çıkaran Gon, iki elinin parmaklarıyla kelebeğin kanatlarından tutup her iki kanadından yavaşça yana doğru asılmaya başladı. Kelebeğin antenleri sağa sola doğru eğildi ve bedeni feci bir şekilde kıvranıp durdu.

"Bana bir şeyler hissettirmek için bunu yapıyorsan bu işten vazgeç!"

"Neden?"

"Kelebeğin canı yanacak da ondan."

"Oysa sen acıyı hissetmiyorsun, o zaman bunu nasıl biliyorsun?"

"Kolumu çekip asıldıklarında acımıştı. Bu konuda tecrübeliyim."

Gon vazgeçmedi. Kelebek daha feci debelenmeye başlamıştı. Gon kelebeğin kanatlarını tutarak bakışlarını başka bir tarafa çevirdi. "

"Canı yanacak gibi öyle mi? Hepsi bu mu? Olmaz!"

"Evet, daha ne olacak?"

"Mesela, senin canın yanıyormuş gibi bir hissin oluşması lazım."

"Benim canım neden yansın? Ben kelebek değilim ki!"

"Güzel. Devam edelim o zaman. Ta ki sen bir şeyler hissedene kadar devam edelim!"

Gon, sürekli başka bir yere bakarak kelebeğin kanatlarına daha çok asılıyordu.

"Vazgeçmeni söylemiştim. Bir canlıyla alay edilmez!"

"Ders kitapları gibi kafa ütüleme! Çoktan diyeceğimi dedim. Gerçekten bir şey hissedersen onu salacağım."

Tam bu sırada kelebeğin kanatlarından biri koptu. Gon'un ağzından kısa ve tiz bir soluk sesi çıktı. Kanatlarından birini yitiren kelebek, geride kalan kanadını boşu boşuna çırparak olduğu yerde daireler çizerek dönüp durdu.

"Kelebeğin acınacak hâlde olduğunu düşünmüyor musun?" Gon burnundan soluyordu.

"Rahatsız görünüyor."

"Rahatsız değil zavallı görünmüyor mu diye soruyorum, lanet olasıca!"

"Bırakalım şunu artık."

"Olmaz!" Gon, telaşla cebinden bir şey çıkardı. İğneydi. İğneyi yerde dönüp duran kelebeğe değdirdi.

"Ne yapıyorsun sen?"

"İyi bak!"

"Vazgeç şu işten!"

"İyi bak iyi! Yoksa ayağımla ezerim onu. Anladın mı?"

Dükkânın yerle bir olmasını istemiyordum, Gon ise her zaman olduğu gibi kolayca üste çıkacaktı. Sanki sunakta ayin yapan bir rahip gibi kelebeğe kaşlarını çatıp baktı. Bir anda kelebeğe elindeki iğneyi batırdı. Kelebek, sessizce debelenip durdu. Yapabileceği tek şey delice çırpınmaktı.

Gon öfkeli bir şekilde bana dik dik baktı. Ardından dişlerini sıkarak kelebeğin geride kalan kanadını da koparıp attı. Yüz ifadesi değişen ben değil Gon'du. Kaşları göze görünecek derecede seğirmeye başladı ve gülüp alay edecek gibi yukarıya kalkan dudaklarını dişleriyle iyice ısırdı.

"Nasıl? Artık içinde bir kıpırdama oldu mu? Kelebek gene de hâlen rahatsız mı görünüyor? Hissettiklerinin hepsi bu mu?" Gon'un sesi çatallaşmıştı.

"Elbette şimdi üzüleceğimi düşünüyorum. Hem de feci bir şekilde. Ama rahatsız görünen sensin!"

"Evet, ben bu türden işleri sevmiyorum zaten. Bir temiz ya pataklayacaksın ya da öldüreceksin; bu, en iyisi. Az önceki gibi oyalanarak işkence etmekten nefret ediyorum."

"O zaman bunu neden yapıyorsun? Zaten benden istediğini sana gösteremem."

"Kapa çeneni mankafa!"

Gon yüzünü buruşturdu. Çöp yakma tesisinin oradayken beni tekmelediği güne geri dönmüş gibiydi. Kelebeğe bir şeyler daha yapmak istedi ama yapamadı. Çünkü kanatları dahi olmaksızın bedenine saplanmış bir iğneyle yerinde dönüp duran kelebeğe, kelebek kelimesi artık daha fazla yakışmıyordu. Böcek, bütün bedeniyle çektiği acıyı ifade etmekteydi. Öne, arkaya, yana fır fır dönerek perişan bir şekilde kendini tüketiyordu. Durmamız için mi debeleniyordu yok sonuna dek yaşamak istediği için mi böyle yapıyordu? Bu, sadece bir içgüdü olmalıydı. Duygu değildi,

duyuların verdiği bir içgüdüydü.

"Bok herif! Benden bu kadar!"

Gon kelebeği aldığı gibi bir hışımla yere fırlattı ve tüm gücüyle üzerine bastı.

45

Kelebeğin olduğu yerde ufacık nokta gibi bir iz kalmıştı. Huzur içinde kalacağı bir yerlere gitmiş olmasını diledim. Ayrıca kelebeğin rahatsızlığını önleyebilseydim iyi olurdu diye de düşündüm.

O günkü olayın göz kırpmama oyunu gibi bir şey olduğunu düşünüyorum. Basit bir oyundu. İlk önce gözünü yuman kaybederdi. Bu türden savaşlarda ben her zaman galiptim. İnsanlar gözlerini yummamak için çaba gösterirlerdi ama ben başından beri gözlerimi yummayı hiç bilmezdim.

Gon'un önüme çıkmadığı zamanlar çoğalmaktaydı. Kelebeğe o işi yaptıktan sonra neden sinirlenmişti acaba? Bir tepki vermediğim için miydi? Kendisine engel olmadığım için miydi? Böyle bir işi yapmasından dolayı kendi kendine kızdığı için miydi? Bu gibi soruları yöneltebileceğim bir tek kişi vardı.

***

Doktor Shim, elinden gelenin en iyisini yaparak sorduğum soruları cevaplamaya çalıştı. Gon'la olan özel ilişkimizle ön yargısız bir şekilde ilgilenen de ondan başkası değildi.

"Ben hayatım boyunca şimdiki gibi hiçbir şey hissedemeden mi yaşayacağım?" *Udon* çorbasının içindeki ma-

karnayı yutarak böyle sordum. Doktor Shim, bana bazen yemek ısmarlardı ve makarna türlerinden hoşlanıyordu. Genellikle ya ekmek ya da makarna tercih ediyor gibiydi. Salamura turpu iyice çiğneyerek yuttuktan sonra ağzını sildi.

"Zor bir soru! Ama şunu söylemek istiyorum. Böyle bir soruyu sorman bile muazzam bir değişimin göstergesi. Yani bunun için çaba harcayalım diyorum."

"Nasıl bir çaba harcamam gerekiyor? Üstelik kafamda doğuştan bir problem varken... Annemin zorlamasıyla her gün badem de yedim ama hiçbir faydasını görmedim."

"Badem yerine dış uyarımda bulunmanın biraz daha faydası olur diye düşünüyorum. Çünkü beyin denilen organ düşünülenin aksine zeki değildir."

Doktor Shim, amigdalam doğuştan küçük olmasına rağmen gayret gösterilerek kesintisiz sahte duygular oluşturulduğunda beynimin bunları hakiki birer duygu olarak algılayabileceğini; bundan amigdalamın boyutunun ya da canlılığının etkileneceğini ve dahası diğer insanların duygularını okumamın da biraz daha kolaylaşacağını söylüyordu.

"Son on altı yıl boyunca hiç kıpırdamayan beynim, şimdiden sonra değişir mi?"

"Sana bir örnek vereyim. Paten kayma konusunda hiçbir yeteneği olmayan bir insan, aldığı yüz günlük eğitimle en iyi patenci olamaz. Doğuştan müzik kulağı olmayan birisinin de operadaki aryayı muhteşem bir şekilde seslendirerek dinleyicilerden alkış alması imkânsızdır. Ama alıştırma yaptıklarında en azından buzun üzerinde eğilip bükülerek de olsa ileriye gidebilecek ya da beceriksizce gelse de aryanın en azından bir yerini seslendirecek duruma gelebilirler. İşte buna, alıştırmanın insanlara bahşettiği mucizeler ve sınırları deniliyor."

Başımı olumlu anlamda yavaşça salladım. Anlıyordum

ama ikna olmadım. Acaba bu sözler benim için de geçerli miydi?

"Bu konuda ne zamandan beri düşünüyorsun?" diye sordu.

"Birkaç gündür."

"Bunun bir nedeni ya da buna vesile olan bir şey var mı?"

"Bilmem... Sanki herkesin izlediği bir filmi sadece benim izleyememiş olmam gibi bir şey. İzleyemeden yaşasam da fark etmez ama en azından izlesem, başkalarıyla film hakkında konuşacaklarım artar diye düşünüyorum."

"Şaşkınlık uyandıran bir ilerleme! Demin söylediğin sözlerinde başkalarıyla iletişim kurma niyeti var."

"Sanırım ergenlik çağımdayım."

Doktor Shim güldü.

"Madem öyle, eğlenceli ve güzel şeylerle alıştırma yap! Senin şu an bembeyaz bir kâğıttan farkın yok. Dolayısıyla bu kâğıdı kötü değil de iyi şeylerle doldursan güzel olur."

"Deneyeceğim. Ne yapmam gerektiğini pek bilmiyorum ama hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

"Bilmediğin duyguları anlamak her zaman iyi olmaz. Çünkü duygular aldatıcıdır. Dünya, senin bildiğinden tamamen farklı görünecektir. Etrafını saran en küçük şeyleri tehlikeli bir silah gibi hissedebilirsin, sıradan bir yüz ifadesi ya da bir söz diken gibi canını da acıtabilir. Yol kenarlarındaki taşlara bir bak! Hiçbir şey hissedemezler ama sürekli zarar görürler. Üzerlerinde insanların tepinip durduklarını bile bilmezler. Gelgelelim, günde onlarca defa vurularak, basılarak, yuvarlanarak, kırılıp parçalandıklarını bilseydiler bu taşların keyifleri nasıl olurdu? Verdiğim bu örneğin sende bir şeyler uyandırıp uyandırmayacağını da bilmiyorum. Yani demek istediğim şu ki..."

"Anlıyorum. Annem aynı hikâyeyi sürekli anlatırdı. Her ne kadar bunları beni teselli etmek için söylemiş olsa da... Çünkü annem çok zeki bir kadındı."

"Bütün anneler zekidir." Doktor Shim, hafiften gülümsedi.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette. Sor bakalım."

"İnsan ilişkileriyle alakalı."

Doktor Shim kahkaha attıktan sonra bir sandalyeyi çekip üzerine oturdu ve iki kolunu masanın üzerine koydu. Kelebekle ilgili olaydan başladım. Ben anlattıkça Doktor Shim, iki elini de sıkarak yumruk yaptı. Ama anlatacaklarım bitince yüz ifadesi rahatladı ve güldü.

"Tam olarak senin bilmek istediğin ne? Gon'un senin önünde böyle bir halt işlemesinin nedeni mi yoksa o sırada Gon'un hissettiği duygu mu?"

"Sanırım ikisi de."

Doktor Shim anlıyorum dercesine başını salladı.

"Anlaşılan Gon seninle arkadaş olmak istiyor."

"Arkadaş mı?" Anlamsızca, kendi kendime böyle tekrarladım. "İnsan, biriyle arkadaş olmak istediğinde onun gözleri önünde kanatlarını yolarak kelebek mi öldürür?"

Doktor Shim, her iki elini de birleştirdi. "Hayır. Ama senin önünde kelebeği öldürdükten sonra onuru zedelenmiş olmalı."

"Bir kelebeği öldürdükten sonra neden onuru zedelensin ki?"

Doktor derin bir nefes verdi. Hemen ardından ekledim. "Beni anlamanızın kolay olmayacağını biliyorum."

"Sorun değil. Nasıl yapsam da sana konuyu daha basit ve kolay bir şekilde anlatsam diye düşünüyordum. Tamam, sana sadece işin özetini söyleyeceğim. O çocuk seninle çok

ilgileniyor. Seni tanımak istiyor ve üstelik seninle aynı duyguları hissetmek istiyor. Fakat anlattıklarına bakılırsa, ilk önce yaklaşan her zaman o olmuş gibi. Bir kez de olsa, ona önce sen yaklaşsan nasıl olur?"

"Nasıl?"

"Bu dünyada bir sorunun, en az yüz türlü cevabı vardır. Dolayısıyla bu soruya net bir yanıt vermem zor. Özellikle senin yaşlarındakiler için dünya, bir bilmece gibidir. Yani sorunun cevabını kendin bulmalısın. Gene de benden bir öğüt istiyorsan, buna karşılık sana bir soru sorayım. O çocuk sana karşı genelde ne yapıyor?"

"Bana vuruyor."

Doktor Shim, omuzunu silkti. "Doğru, bu aklımdan çıkmıştı. Bunu geçelim. Başka?"

Bir süre düşündükten sonra "Beni ziyaret ediyor." dedim.

Doktor masaya hafifçe vurarak başını salladı. "Başarabileceğin bir yöntem bulmuş gibisin."

46

Gon'un evindeki hizmetçi benim için bir elma soydu. Tombul görünen bu kadın sürekli tebessüm ediyordu, ağzının kenarlarıyla göz yapısı yumuşak göründüğünden hiçbir şey yapmadan öylesine dursa bile gülüyormuş gibi görünüyordu. Elmanın kabuğu, henüz kopmadığından bir sarmal şeklinde uzunca soyulmuştu. Bu yabancısı olduğum evin mutfağındaki sandalyeye oturup önümde elmayla bekledim. Elma, sararıp tam da kararmaya başladığı sırada Gon çıkageldi. Beni görür görmez şaşkınlığından duraladı ama kadın gayet garip havanın dağılması için konuşmaya başladı.

"Hoş geldin Gon. Arkadaşın yarım saattir bekliyordu. Baban bugün geç gelecekmiş. Yemek yedin mi?"

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim." dedi Gon, yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. Ses tonu gayet düşük ve nazikti. Gelgelelim kadın ortadan kaybolur kaybolmaz, Gon kendi dünyasına geri dönen bir çocuk gibi yine o eski kaba saba tarzıyla konuşmaya başladı.

"Burada ne işin var senin?"

"Bir şey yok. Sadece seni görmeye geldim."

Gon dudaklarını büktü. Hizmetçi kadın elinde iki kâse sıcacık çorba getirdi. Sanırım Gon'un karnı çok açtı çünkü çorbayı eline alır almaz gürültülü bir şekilde içmeye

başladı.

"Haftada iki kez evin işlerini görmeye geliyor, çok memnunum. En azından babam olacak adamla beraber durmaktan daha iyi." diye alçak bir sesle mırıldandı. Galiba her zamanki gibi babasıyla geçinemiyordu. Gon'un yaşadığı ev, okuldan bir hayli uzaktı. Profesör Yun'un evi Han Nehri'nin göründüğü, temiz, lüks bir apartmanın en üst katındaydı ve buradan Seul'un tüm kent simgeleri görülebiliyordu. Fakat Gon, kendisinin bu derecede yüksek bir mevkide olduğunu hiç hissetmediğini söylemişti.

Babayla oğlu, iki laf etmeyeli uzun zaman olmuştu. İlkin çok çaba gösteren Profesör Yun, oğluyla olan ilişkisinden bir anda vazgeçivermişti. Derslerini ya da seminerlerini bahane ederek evde pek durmazdı ve böylelikle ikisinin arasındaki mesafe bir türlü azalmadı.

Gon, "O herif var ya..." dedi. "Bir kez olsun, o kadar zamandır nasıl hayatta kaldığımı, nerelerde nasıl yaşadığımı, kimlerle takıldığımı sormadı. Ne hayallerimi ne de hayal kırıklıklarımı sordu. Benimle buluştuktan sonra yaptığı ilk şeyin ne olduğunu biliyor musun? Beni Gangnam'daki bir okula verip oraya tıktı. O okula gidince adamakıllı ders çalışarak iyi bir üniversiteye gireceğimi sandı herhâlde. Ama ilk gün gidince gördüm ki benim gibi birisi oralara yakışmıyordu. Bana bakan bütün gözlerde bu ifade okunuyordu. Bu nedenle oranın birazcık altını üstüne getiriverdim. Başka bir yolu yoktu. Zaten birkaç gün sonra da atıldım." diyerek burnunu çekti.

"Nakil öğrenci olarak beni zar zor getirdiği yer sizin okul oldu. En azından düzgün bir okul olduğundan itibarını kurtardı. O herif, benim hayatıma gelişigüzel beton döküp üzerine de kendisinin tasarladığı binayı dikmeyi düşünüyor. Ama ben, öyle birisi değilim..." Gon gözlerini yere

dikti. "Oğlu falan değilim. Yanlışlıkla çıkagelmiş ıvır zıvır bir şeyim işte. Bu nedenle o kadın ölmeden önce yüzünü bile göremedim..."

***

Anne. Bu kelimenin her duyuluşunda Gon aniden bir sessizliğe kapılıyordu. Bir kitapta, bir filmde veya yoldan gelip geçenlerin ağzında olsun, "anne" sözü işitildiği anda Gon dilsiz gibi susardı.

Annesine dair hatırladığı bir tek şey vardı. Onun sıcacık ve nazik elleri. Her ne kadar kafasında annesinin yüzü canlanmasa da yeterince onun yumuşak ellerinin yaptığı dokunuşları unutamıyordu. O ellerin güneş ışığı altında gölge oyunları yaptığı günleri hatırladığını söylemişti.

Hayatın ona her şaka yapışında, Gon annesini sıklıkla düşündüğünü söylüyordu. Gon'a göre, yaşam dedikleri, çocuğunun elini tutan bir annenin aniden kaybolması gibi bir şeydi. Çocuk, her ne kadar o eli tutmaya çalışsa da sonuçta terk edilecek olan gene kendisiydi.

"Sence aramızda en talihsiz olan hangimiz? Hep olan bir annenin kaybolması mı yoksa hiç olmayan bir annenin birden ortaya çıkıp da ölmesi mi?"

Cevabı ben de bilmiyordum. Gon bir müddet başını önüne eğmiş şekilde durdu ve "Neden hep senin yanına geldiğimi biliyor musun?" dedi.

"Hayır."

"İki nedeni vardı. Birincisi, en azından sen beni diğerleri gibi kolayca yargılamıyordun. Senin şu tuhaf kafan sayesinde. Senin o tuhaf kafan yüzünden kelebek mi dersin, ne dersin boşu boşuna bazı işlere kalkıştık ama... İkincisi de..." Gon bir ara hınzırca güldü. "Doğrusu sana sormak istediğim bir şey vardı. Ama lanet olasıca dilim sanki tutuldu

ve söyleyecek söz bulamadım..."

Aramızda bir sessizlik oldu. Saatim tik takları arasında Gon'un daha söyleyeceklerini bekledim. Gon yavaşça fısıldadı. "Nasıldı? O kadın?"

Sorduğu soruyu anlamam biraz zaman almıştı.

"Hani sen buluştun ya! Bir kezdi ama olsun."

Hafızamı yokladım. Çiçeklerle dolu bir odayla kül renginde bir yüz aklıma geldi. O zamanlar farkında değildim ama o yüze yansıyan Gon'un görüntüsü de aklıma geldi.

"Sana benziyordu."

"Fotoğrafına da baktım ama benzediğini anlamadım." Gon burnunu çekti ve yine sordu. "Neremiz benziyordu?" Bu kez bana doğrudan, dik dik bakıyordu. Hatırladığım kadının o yüzünü Gon'un suratının üzerine denk getirdim.

"Gözleriniz, yüz hatlarınız, gülerken yüzünüzdeki ifade. Göz kenarlarınızın uzayarak ağzınızın kenarında küçük bir gamzenin belirmesi."

"Ah! Kahretsin..." Gon başını çevirdi. "Ama o, seni ben zannetti."

"O durumda kim olsa öyle zanneder."

"Senin yüzünde kendisine benzeyen bir yerler bulmaya çalışmış olmalı."

"Bana dedikleri senin için söylenmiş sözlerdi."

"Son anında, son nefesinde ne dedi?"

"Son anında beni kucakladı. Sımsıkı."

Gon başını salladı. Ardından zorlukla fısıldar gibi "Sıcak mıydı kucağı?" dedi.

"Evet. Hem de çok."

Kalkık ve kaskatı duran Gon'un omuzları yavaşça düşmeye başladı. Bir balondan hava sızar gibi çocuğun yüzü âdeta fıs diye solup gitti. Yavaşça aşağıya doğru döndü ve dizler büküldü. Başı alabildiğine eğilen beden, bir yukarı

bir aşağı devinmeye başladı. Hiçbir ses çıkmadı ama çocuk ağlıyordu. Tek söz etmeden dikildiğim yerden Gon'a bakıp durdum. Boyum lüzumsuz yere uzamış gibiydi.

47

Yaz tatili boyunca hep buluştuk. Tenim yapış yapış olacak derecede havanın nemli olduğu yaz gecelerinde Gon, dükkânın önündeki banka uzanarak bana başından geçen bir sürü hikâye anlattı. Ama Gon'dan duyduklarımı burada olduğu gibi anlatmamın bir anlamı olur mu diye de endişeliyim. Çünkü sonuçta Gon kendi hayatını yaşamıştı. Terk edilmiş, ötelenmiş ve dahası yeterince darmadağınık bir yaşamı, tam on altı yılda tecrübe etmişti. Tam da "Yazgı denilen şey, zar atmaya benzer!" demek isterken vazgeçtim. Çünkü bu, yalnızca kitaplarda okuduğum bir sözden ibaretti.

Gon, karşılaştığım insanlar arasında en sade, en şeffaf ve en anlaşılır olanıydı. Öyle ki benim gibi bir mankafa bile onun içini rahatlıkla görebilirdi. Bana sıklıkla "Acımasız dünyadan daha güçlü olmak zorundayız!" derdi. Bu, Gon'un hayata karşı aldığı bir karardı.

Birbirimize benzemiyorduk. Ben, kalın kafalının tekiydim; Gon ise zayıf bir çocuk olduğunu kabullenmeyen, güçlü biriymiş gibi davranıyordu.

İnsanlar, çoğunlukla Gon'un nasıl bir insan evladı olduğunu çözemediklerini söylerlerdi ama ben bu konuda onlara asla katılmıyordum. Çünkü onların hiçbirisi Gon'u anlamaya çalışmadı.

***

Bir yere doğru yürürken annemin elimi sıkıca tuttuğu günleri hatırlıyorum. Elimi asla bırakmazdı. Bazen elim acıdığında, çaktırmadan elimi serbest bırakmaya çalıştığım anda annem bana yan yan bakarak "Çabuk elimi tut!" der ve ardından "Biz bir aileyiz, el ele yürümeliyiz!" diye de eklerdi. Diğer elim de ninemin elindeydi. Yani ben hiç terk edilmedim. Kafamın durumu berbattı ama ruhumun hiç zarar görmemesi, her iki tarafımdan ellerimi sımsıkı tutan iki el sayesinde olmuştu.

48

Fırsat buldukça annemin benim için söylediği şarkılar aklıma geliyor. Annemin hoş bir sesi vardı ama şarkı söylediğinde ses tonu düşüyordu. Belgesellerde gördüğüm balinaların çıkardığı sesleri, rüzgârın sesini ya da çok uzaklardan duyulan dalga seslerini de andırıyor gibiydi. Kulaklarımda çınlayan annemin o sesi, zaman geçtikçe gitgide belirsizleşmeye başladı. Kim bilir, belki de yakında annemin sesini bile büsbütün unutacağım. Bildiğim her şey benden uzaklaşıyor.

Üçüncü Bölüm

49

Dora... Dora, Gon'un tam tersi biriydi. Öyle ki Gon bana acının, suçluluk hissinin, üzüntünün ne olduğunu öğretmeye çalışırken; Dora da çiçekleri, hoş kokuları, rüzgârı ve hayalleri öğretti diyebilirim. Tıpkı ilk defa dinlediğim bir şarkı gibiydi. Çünkü Dora, herkesin bildiği sıradan bir şarkıyı büsbütün farklı yöntemlerle, değiştirerek söylemeyi iyi bilen bir kızdı.

50

Okullar açılmıştı. Okul bahçesinin manzarası bilindik gibiydi ama farklı görünüyordu. Koyu ağaç yaprakları daha da koyulaşmışa benziyordu. Gelgelelim koku farklıydı. Çocuklardan gelen koku, sözüm ona mevsim doruk noktasına varmış gibi yoğundu. Yaz mevsimi var gücüyle devam ediyordu. Kelebekler giderek izlerini gizlediler ve ölen ağustos böcekleri de yol üstünde debelendiler.

Sonbaharın gelmesiyle bende de tuhaf değişimler oldu. Açıklaması zordu ve değişim de diyemezdi. Bildiklerim farklı görünmeye, kolayca kullandığım kelimeler de dilimin ucuna iğne gibi batıp durmaya başladı.

Bir pazar günü, televizyonda üç sene önce piyasaya çıkmış beş kişilik bir kız grubunun ilk kez listelerin üst sıralarına oturmalarına dair konuşma yaptıklarını izlerken böyle hissettim. Kısa etekleriyle göğüslerini zar zor kapatan üstler giymiş, benim yaşımda kızlar, birbirlerini kucaklayarak zıplayıp duruyorlardı. Grup lideri, titreyen bir sesle menajerlerinin, patronlarının, ajans çalışanlarının, stilistlerinin ve fan kulüplerinin adlarını iyice ezberlemiş gibi hızlıca saydıktan sonra, ağlamaklı bir şekilde bilindik şu sözleri söyledi:

"Bizlere karşı büyük bir sevgi beslediğiniz için teşekkür ederiz. Sizleri gerçekten seviyoruz. Ne güzel bir gece!"

Bu, K-pop programlarını zevkle izleyen annem sayesinde sayısız kez gördüğüm bir sahneydi. Ama o günden sonra aklıma bir şey takıldı. Sevgi denilen kelimenin bunların yaptığı gibi sıradan bir biçimde, gelişigüzel kullanılması doğru muydu?

Sevilmek için çabalayıp dururken sonunda ölümü tercih eden karakterlerin anlatıldığı Goethe'nin ya da Shakespeare'in eserlerini düşündüm. Sevginin, aşkın değişmesi nedeniyle partnerlerine bağlanarak onları saplantı hâline getirenlere veya partnerlerine kötü davrananlara dair çıkan haberleri de düşündüm. Ayrıca "Seni seviyorum." sözü karşısında her şeyi affedenlerin hikâyelerini de düşündüm.

Demem o ki benim anladığım kadarıyla sevgi denilen şey, uç bir kavramdı. Yani doğru dürüst tanımlanamayan bir şey, zorla bir kelimenin içine tıkıştırılmıştı. Ne var ki bu kelime de aşırı derecede kullanılmaktaydı. İnsanlar, sırf keyfimiz yerinde ya da teşekkür ederiz demek için *sevgi* kelimesini umursamazca ağızlarına alıyorlardı.

Bu konuyu Gon'a açtığımda sanki önemsiz bir şeymiş gibi söylediklerime burun kıvırdı. "Şimdi bana sevginin ne olduğunu mu soruyorsun?"

"Kavramı tanımlamanı istemiyorum, yalnızca bu konuda ne düşündüğünü soruyorum."

"Tam da adamına sordun ha! Ben de bilmiyorum. Belki de bu konuda sen de ben de aynı durumdayız." Gon kıs kıs gülerken birden gözlerini kocaman açtı. Yüz ifadesinin aniden değişmesi Gon'un bir özelliğiydi.

"Hayır, değiliz. Senin ninen ve annen vardı. O kadınlar tarafından bolca sevilmişsindir. O hâlde sevgiyi neden bana soruyorsun?" Konuşma tarzı kabalaşmıştı. Gon kendi saçını boynunun arkasından tepesine kadar birkaç defa karıştırdı. "Sevgi ya da aşk gibi bir şeyi ben nereden bileyim?

Ama denemek isterim. Mümkünse kadın ve erkek arasındaki aşka hayır demem."

Gon, eline bir kalem alarak kalemin kapağını hızlı ve seri bir şekilde, kaleme sürekli sokup çıkardı.

"Sen, *bunu* her gece yapıyorsun zaten."

"İte bak! Şaka da yapıyor! Bir hayli ilerleme var sende! Bu, kadınla erkek arasındaki aşk değil; kişinin kendi kendisiyle, bir başına yaptığı bir aşk!" Gon şakayla enseme hafifçe vurdu. Acımadı. Kendi yüzünü benim yüzüme doğru iyice yaklaştırdı.

"Sen, bir kadınla bir erkeğin arasında geçen aşkın ne olduğunu bilir misin?"

"Amacın ne olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Neymiş?" Gon'un gözleri gülüyordu.

"Üremek. Bencil genlerin neden olduğu içgüdüsel bir..." Daha sözümü bile bitirmeden Gon enseme şaplağı indirdi. Bu sefer biraz acıdı.

"Cahil herif! Sen var ya, çok bilmekten kaybediyorsun... Şimdi bir abin olarak sana anlatacaklarımı iyi dinle! "

"Doğum tarihim senden önce ama."

"Yine gereksiz bir espri miydi bu?"

"Espri yapmadım. Sadece gerçeği söyledim..."

"Kapa çeneni." Gülerek yine bir şaplak daha atacaktı ama bu kez kaçındığımdan ıskalamıştı. "Vay! Güzel hareket."

"Anlatmaya devam et istersen." dedim.

Boğazını temizledi. "Ben, sevginin asılsız olduğunu düşünüyorum. Sanki pek matah bir şeymiş gibi bahsedilmesi saçmalığın daniskası. Böyle yumuşak olanını değil, sert olanını tercih ederim."

"Sert olanını mı?"

"Evet. Sert. Güçlü. Yaralanıp acı çekmektense yarala-

yıp acı çektirmeyi yeğlerim. Tıpkı *Tel Birader* gibi."

Tel Birader. Gon daha önce birkaç kez ondan bahsetmişti ancak isme bir türlü alışamamıştım. Biraz geri çekildim. Sanki birazdan hiç duymak istemeyeceğim şeyleri duymak üzere olduğumu hissettim.

"Cidden çok güçlü. Ben de onun gibi olmak istiyorum."

Bunları söyleyen Gon'un göz bebeklerinde anlık bir parıltı oluştu.

***

Gon'dan gerçek ve ciddi bir cevap alabilmeyi beklemek imkânsızdı. Doktor Shim'e de sormam, her nedense saçma sapan bir iş olacak gibiydi.

Bir vakit annem, binbir zahmetle Çince karakterlerle "aşk" kelimesini yazmaya çalışan nineme şöyle sormuştu:

"Anne bunu böyle yazıyorsun ama ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Bunun üzerine ninem, ona ters ters baktı. "Elbette!" Ardından da alçak bir sesle okudu. "Sevgi."

Annem de sinir bozucu bir şekilde "O da ne?" diye sordu.

"Güzelliğin keşfi."

Tam bu sırada sevgi anlamına gelen Çince karakterin üst kısmını yazan ninem, karakterin ortasındaki kalp anlamına gelen şekli çizerken sözlerine şöyle devam etti:

"Bu şeklin üzerindeki noktalar üçümüzü temsil ediyor. Bu nokta beni, şu nokta seni ve şuradaki son nokta da onu ifade ediyor. Bu şekilde ailemizi gösteren ve üç noktadan mürekkep sevgi karakteri tamamlanmış oluyor." Annemin gözleri dolmak üzereydi. Hızlıca arkasını dönüp mutfağa gitti.

İşte "sevgi" sembolünün Çince karakterlerle yazılmış

hali ve bizi temsil eden o üç nokta. O zamanlar "güzelliğin keşfi" ne demek bilmezdim.

Ne var ki kısa bir süre önce kafamda bir yüz canlandı.

51

Lee Dora. Bildiğim kadarıyla onu görüntüsünü aklımda canlandırdım. Aklıma koşuşu geldi. Tıpkı bir ceylan ya da bir zebra gibiydi. Hayır, bu uygun bir benzetme olmadı. O, sadece Dora'ydı. Koşan Dora. Gümüş rengi gözlükleri yerde duruyordu. İncecik kolları ve bacakları havada salınıyordu. Gözlüklerinden güneşin ışığı yansıyordu. Ardından bıraktığı toz bulutu. Koşusu biter bitmez, gözlüğünü tutarak tek seferde burnunun üzerine yerleştiren akça pakça bir parmak. Tanıdığım Dora'ya dair bildiklerimin hepsi bundan ibaretti.

52

Okulların açıldığı gün sıkıcı tören devam ederken amfini arka sıralarında duruyordum ve kimseciklere çaktırmadan kapıyı açıp koridora çıktım. Bir yerlerden bir ses geldi. Başımı kaldırdığımda koridorun sonunda bir kız dikiliyordu. Omuzlarına kadar inen saçlarını kulaklarının arkasına atarken ayakkabısının ucuyla yere pat pat vuruyordu. Etrafta kimselerin olmadığını düşündüğünden olsa gerek, vücudunu esnetiyordu. Kollarını ve ayaklarını iyice açtı ve ardından olduğu yerde zıp zıp sekerek koridorda çılgınlar gibi koşmaya başladı. Nefes nefese kalmış bir şekilde önümde birden durdu ve bakışlarımız kesişti. En azından beş saniye kadardı. Bu Dora'ydı.

Gözlükleri mat gümüş renkteydi ve kalın çerçeveleri vardı. İçlerindeki camı ise inceydi ve güneş ışıkları üzerindeki çiziklerini yansıttığından gözleri zor görünüyordu.

Dora biraz farklıydı. Diğer çocuklar gibi eften püften işlere yaygaracı bir şekilde tepki vermiyordu. Sakinliği bir yana bazen yaşlı bir kadın gibiydi. Sadece daha zeki veya olgun olması değildi, diğerlerinden biraz farklıydı.

Nisan ayının başından beri Dora derslere pek gelmedi. Arada bir okula gelse de ne derslerini telafi etti ne de okuldan sonra serbest ders çalıştı; doğrudan evine gitti. Bundan

ötürü Dora'nın Gon'la aramızda geçen kavgayı görecek fırsatı olmamıştı. Doğrusu etrafındakilerle bir ilgisi yok gibiydi. Her zaman bir köşede oturur ve kulaklarında telefon kulaklığı takılı olurdu. Atletizm sınıfı olan bir liseye nakil hazırlığı yaptığını duymuştum. Ama sonuçta nakil gitmedi. Bunun dışında da Dora'nın başkalarıyla iletişime geçtiğini hiç görmemiştim. Ders sırasında pencereden yalnızca spor sahasına bakıp dururdu. Tıpkı kafese kilitlenmiş bir leopar gibi.

Dora'nın gözlüksüz hâlini yalnızca bir kez görmüştüm. İlkbahar spor etkinlikleri sırasındaydı. Dora, sınıfı temsilen 200 metrelik bir koşuya katılmıştı. Kısa ve sıska olduğundan ilk bakışta iyi bir sporcu izlenimi uyandırmıyordu ve şimdi şans eseri benim karşımdaydı.

"Yerlerinize!" Dora, olduğu yerde gözlüğünü çıkarıp yere koydu ve ellerini toprağa değdirdi. "Dikkat!" Tam bu sırada Dora'nın gözlerine baktım. Hafiften yukarı kalkık gözler. Kalın kirpikler. Kahverengi bir ışık saçan göz bebekleri. "Başla!" Dora koşmaya başladı. İnce, sağlam bacakları yere vurarak tozu toprağa katıp uzaklaşıp gitti. Herkesten daha hızlıydı. Rüzgâr gibiydi. Güçlü ama hafif bir rüzgâr. Dora, kaşla göz arasında bir tur dönüp bitiş çizgisine geri geldi. Yarışı kazandıktan sonra tam duracağı sırada önümde duran gözlüğünü yerden alıp gözüne taktı. Esrarlı gözleri, gözlüklerinin arkasına saklandı.

Dora'nın etrafında her zaman insanlar bulunurdu ve yemek saatinde bir grupla beraber yerdi. Fakat bu belli bir grup değildi. Dora yalnız takılan bir kız değildi ama samimi bir arkadaşı da yoktu. Kiminle eve gidip kiminle yemek yediğine pek aldırış etmiyor gibiydi. Bazen yalnız gidip geliyordu. Buna rağmen ne dışlanan ne de garipsenen biriydi. Kendi kendine yaşayan biriydi.

53

Annem yatakta geçirdiği dokuz ayın sonunda gözlerini açtı. Doktorlar bunu kutlamanın erken olduğunu söyledi. Tam anlamıyla sadece göz kapaklarını açıp kapattığını, komadan çıkmadığını, yani her şeyin aynı olduğunu söylediler. Her zamanki gibi idrar hortumunun takılıp iki saatte bir pozisyonunun değiştirilmesi gerekiyordu. Yine de annem, uykusundan uyandığında tavana bakarak gözlerini kırpıştırıyordu. Hatta göz bebekleri, belli belirsiz hareket ediyor gibiydi.

Annem, baş döndürücü duvar kâğıdı desenlerinde bile burçların izini süren biriydi. "Şuna bak! Kepçe şeklinde olan Büyükayı takımyıldızı gibi. Kraliçe takımyıldızı da var. Küçükayı takımyıldızını da bulalım mı?"

Ardından "Yıldızlara bu kadar bayılıyorsan neden gidip bir kase su kapıp Ay tanrıçasına dua etmiyorsun?" diyen ninemin öfkeli sesi kulağıma gelir gibi oldu. Uzun aradan sonra ziyaretine gittiğim, içinde ninemin külleri olan mezarın önünde bir sürü yabani ot çıkmıştı. İki kadının gülüşünü aklıma getirdim. İkisinin gülüşmeleri, her nedense ta uzaklardan geliyormuş gibiydi.

Kitap dükkânına müşteriler gelmeyeli bir hayli zaman oldu. Okuldan sonra hiç aksatmadan kasanın başında dur-

dum ama satışların çoktan bir anlamı kalmamıştı. Doktor Shim'in yardımıyla sürekli böyle yaşayamazdım. Her şey bir tarafa annem ve ninemin olmadığı kitap dükkânı bir mezar gibiydi. Kitap mezarı. Unutulan harfler mezarlığı. Sanırım tam da bu sıralardaydı, artık bu mekânı kapatma zamanının çoktan geldiğine karar vermiştim.

Doktor Shim'in yanına gittim; kitap dükkânını toparlayıp yüklerimden kurtulduktan sonra, bir pansiyonda oda tutacağımı söyledim. Doktor Shim, uzun bir süre tek kelime etmedi. Ama nedenini sormak yerine tamam dercesine başını salladı.

***

Kitap kulübünden sorumlu öğretmen, üçüncü sınıfların rehber öğretmenliğini yapıyordu ve branşı Korece'ydi. Öğretmenler odasına gittiğimde bu öğretmenimiz, müdür yardımcısının önünde el pençe divan duruyordu. Müdür yardımcısı, "Rehberliğini yaptığın sınıf, seviye tespit sınavında sonuncu oldu!" diyerek ondan hesap soruyordu. Yüzü kızarıp da geri dönen bu sınıf öğretmenimize kütüphaneye kitap bağışlayabilir miyim diye sordum. Öğretmenim de dalgın bir biçimde olur diyerek başını salladı.

Koridor, bir mezar gibi sessizdi. Vize sınavları iyice yaklaştığından çocuklar bile gece serbest ders çalışma saatlerinde gürültü çıkarmıyorlardı. Sabahleyin erkenden, spor salonunun bir köşesine koyduğum kitap kutusunu alıp kütüphaneye yöneldim.

Kapısı kolayca açıldı. Aynı anda ritmik bir bağırış kulağıma geldi. Ha! Ha! Ha! Ha! Kitap raflarının arasına doğru gittim. Yan tarafından bir kız gördüm. Bir ayağı önde diğer ayağı geride duran bir pozisyonda, ayaklarını öne arkaya hareket ettirerek olduğu yerde koşma egzersizi yapıyordu.

Olduğu yerde koşuyor ama öne arkaya açılan uzun adım mesafesi bir hayli genişti. Burnunun üzeri terliydi ve saçları dalgalanıyordu. Gözlerimiz kesişti. Dora'ydı.

"Merhaba." dedim. Bu durumlarda ilk önce selam vermek nezaketti. Dora, yaptığı hareketi sonlandırdı. "Kitap bağışlıyorum da..." Sormadığı bir soruyu cevapladıktan sonra kutuyu açtım.

Dora da ağzını açtı. "Yerleştirmeyi kütüphane nöbetçileri yaparlar. Oraya bırakıver."

"Sen, kütüphane kulübünden değil misin?"

"Ben atletizm kulübündenim."

"Bizim okulda atletizm kulübü var mıydı?"

"Var. Rehber öğretmen yok ama tek üyesi de benim."

"Anladım." Açtığım kutuyu bir köşeye yavaşça koydum.

"Bu kadar kitabı nereden buldun?"

Sahaf dükkânı işlettiğimi söyledim. Kütüphaneye bağışlamak istediklerimin çoğu referans amaçlı başvuru kitaplarıydı. Bunlara ilgi vardı ama popüler sınav soru kitapçığı olmadığı müddetçe sezonu geçti miydi daha fazla satılmazlardı.

"Ama spor salonu dururken neden burada spor yapıyorsun?" diye sordum.

Dora, ellerini arkasında birleştirip yürüdüğü sırada başını hemen çevirdi. "Spor salonunda yaparsam çok dikkat çekiyor. En sakin yer burası. Zaten kimse de pek gelmiyor. İnsan, ancak temel sportif yetenekler edindiğinde iyi koşabilir."

İnsanlar, sevdikleri şeylere dair konuştuklarında gülümserler ve gözleri ışıldardı. Şimdi Dora da böyle yapıyordu.

"Koşup da ne yapacaksın?"

Manidar bir soru değildi ama Dora'nın gözlerindeki

parıltı bir anda söndü.

"Az önce hayatta en çok nefret ettiğim soruyu sorduğunun farkında mısın? Bu türden bir soruyu annemle babamdan yeterince duydum zaten."

"Özür dilerim. Eleştirmek istemedim sadece amacını sordum. Yani niçin koşmak istediğini sordum."

Dora derin bir nefes verdi. "Elbette bir amacım var. Bu, "Hayattaki amacın ne?" sorusuna benziyor. Hani derler ya "Sen hayatta hangi amaçla yaşıyorsun?". Doğrusu insan dediğin, öylesine yaşar. Yaşarken iyi iş karşısında gülüp kötü iş karşısında ağlarız. Koşmak da aynı. Birinci gelince sevinir, sonuncu gelince de yeriniriz. Bir yeteneğimiz olmazsa hem kendimizi suçlarız hem de pişmanlık duyarız. Ama yine de koşarız. Öylesine! Yaşamakla aynı şey, öylesine koşuyorum işte!"

İlkin öyle değildi ama sözlerini bitirirken ses tonu yükselmişti. Sakin olması anlamında başımı salladım.

"Annenle baban da senin bu sözlerine ikna oldular mı?"

"Hayır, dalga geçtiler. Koşup da ne yapacakmışım... Zaten büyüyünce trafik lambasının yandığı an dışında ömür boyu koşacağım bir iş de olmayacakmış. Sence de komik değil mi? 'Usain Bolt olamadıktan sonra koşup da ne yapacaksın.' dediler." Dora'nın dudakları iyice büzüldü.

"O hâlde annenle baban senin ne olmanı istiyorlar?"

"Bilmiyorum. Önceleri 'Madem o kadar çok spor yapmak istiyorsun, daha fazla para eden golf oynasana.' dediler. Şimdi böyle de demiyorlar artık, 'Yüz kızartıcı bir evlat olma da ne yaparsan yap.' diyorlar. Kendileri çalıp kendileri oynuyor yani; istedikleri gibi dünyaya getiriyorlar ve ardından yine istedikleri görevleri bana yüklüyorlar. Neden bu görevleri benim üstlenmem gerekiyor? Üstelik bir gün pişman

olacağımı söyleyerek beni sürekli tehdit ediyorlar. Pişmanlık da benim pişmanlığım bundan kime ne? Bu durumda bana verdikleri adla yaşamaktan başka çarem kalmıyor. Madem adımı da deli anlamına gelen *Dorai* kelimesinin sesteşinden türetmişler, oldu olacak *Deli Dora* olarak yaşayıp gideyim bari..."

İçini iyice döktükten sonra morali düzeldiğinden miydi, bir güzel gülümsedi. Kütüphaneden çıkmadan önce Dora, sahaf dükkânımın nerede olduğunu sordu. Adresi söyledim ve neden sorduğunu merak ettim.

Gülümsedi ve "Burada spor yapamayacak olursam belki senin sahaf dükkânında yaparım da ondan." dedi.

54

Deneme sınavlarından aldığım sonuçlar hep vasattı. En iyi matematikti, fen bilimleri ve sosyoloji de fena sayılmazdı. Sorun dildi. Çünkü yakalayamadığım anlamlar ve nüanslar saklıydı. Yazarın asıl anlatmak istediği bir konuyu neden bu kadar üstü kapalı bir şekilde gizlediğini anlamıyordum. Satırlardaki gerçek manalar ile benim tahmin ettiklerim arasında hep farklılık oluyordu.

Belki de bir dili anlamak, muhatabın yüz ifadesinin ve duygularının farkına varmak demekti. Amigdalanın boyutu küçülünce genelde zekâ gerilemesi olmasının nedeni de buydu. Ana bağlamın anlaşılması zor olduğundan muhakeme yeteneğiyle, zekâ seviyesi de düşüyordu. Bundan dolayı dil sınavı sonuç belgesinde gösterilen rakamı kolayca kabullenemedim. Çünkü en iyi olmak istediğim alanda en kötü puanı almıştım.

Sahaf dükkânını temizleyip kapatma işi ağırdan gidiyordu. Yapacağım tek iş kitaplardan kurtulmaktı ama bu öyle kolay değildi. Kitapları teker teker yerinden çıkarıp fotoğraflarını çektim. İkinci el kitap sitelerine fotoğraf yüklerken kitabın ne durumunda olduğunu kavramak çok önemliydi. Dükkânda bu denli bir yığın kitabın olduğunu hiç bilmezdim. Her bölmeye ayrı ayrı yerleştirilmiş bir yı-

ğın düşünce, bir yığın hikâye, bir yığın araştırma... Bir kez bile kitaplarını okuyamadığım yazarları düşündüm. Ansızın onlarla benim aramda katbekat mesafelerin olduğu aklıma geldi. Bunu ilk defa düşünmüştüm. Oysa ki önceden onlarla yakın olduğumu düşünürdüm. Tıpkı sabunla havlu gibi. Ufak bir el hareketiyle uzanıp alabilirdim çünkü. Ama durum öyle değildi. Onlar benimkinden büsbütün farklı bir dünyada yaşıyorlardı. Belki de uzansam bile sonsuza değin dokunamayacağım bir yerdeydiler.

"Merhaba!"

Arkamdan bir ses geldi. Bu söz karşısında biri üzerime soğuk su dökmüş gibi donuverdim. Gelen Dora'ydı.

"Girebilir miyim?"

Ben de "Elbette, çoktan girdin zaten." diye karşılık verdim. "Müşteriler, dükkân sahibine 'İçeri girebilir miyim?' diye pek sormazlar da ondan. Önceden yer ayırtılması gereken, çok meşhur restoranları bilmem ama gördüğün gibi burası izin alınarak girilecek bir yer değil."

Böyle demiştim ama pek ilgi görmeyen bir dükkân olduğunu kendi ağzımla itiraf etmiş gibi olduğumdan bir hata işlediğimi düşündüm. Dora, sanırsam söylediklerim ona komik gelmişti, kahkahayı bastı. Yüzlerce küçük buz parçasının yerlere saçılması gibi bir kahkahaydı. Hâlâ ağzının kenarlarında az önceki kahkahasının izleri duran Dora, kitaplara öylece göz gezdirdi.

"Bakıyorum da dükkânı açalı fazla olmamış gibi. Kitaplar henüz yerleştirilmemiş."

"Dükkânı kapatma hazırlığı yapıyorum. Dükkânı kapattığımı söylemek biraz hoş değil ama..."

"Tüh, yazık! Buranın gediklisi olma fırsatını kaçırmışım desene."

İlk başlarda Dora çok konuşmadı. Bunun yerine başka

şeyler yaptı. Mesela, bir şeyler söyledikten sonra yanaklarını şişirmek, ardından uzun ve derin bir nefesle puf diye ses çıkarmak ya da spor ayakkabısının burnuyla zemine üç kez vurmak gibi hareketler yaptı. Ardından cesaretini toplamış gibi görünerek bir soru sordu.

"Senin hiçbir şey hissedemediğin doğru mu?" Daha önceden Gon da aynı soruyu sormuştu.

"Tam olarak değil ama normal şartlarda biraz öyle sayılır."

"İlginç! Bu gibi bir şeyin sadece televizyondaki bağış toplama programlarında çıktığını sanırdım. Hay aksi! Böyle konuştuğum için üzgünüm."

"Hayır, sorun değil. Aldırış etmiyorum zaten."

Dora kısa bir süre durup soluklandı. "Hani geçen sefer bana neden koştuğumu sormuştun. O gün sana biraz öfkelenmiştim, bundan dolayı üzüldüğümü söylemeye geldim. Doğrusu şu ki annemle babamdan sonra bana neden koştuğumu soran ilk kişi sensin."

"Öyle mi?"

"Evet. Ben de içimde hiçbir art niyet olmadan, sadece merakımdan sana bir soru sormak istiyorum. Pekâlâ sen büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

Bir süre cevap veremedim. Hafızam beni yanıltmıyorsa bu soru bana ilk defa sorulmuştu. Bu nedenle aklıma geldiği gibi yanıtladım. "Bilmiyorum. Çünkü bana şimdiye kadar hiç kimse böyle bir soru sormadı."

"Bunu ille de birinin sorması mı gerekiyor? Kendi kendine aklından hiç geçirmedin mi?"

"Bu benim için zor bir soru da ondan." Duraksamıştım. Gelgelelim, Dora benden daha fazla açıklama yapmamı istemek yerine aramızdaki ortak noktanın farkına varmıştı.

"Benim de durumum aynı. Annemle babam, atletiz-

me sürekli karşı çıktıklarından hayalim buharlaşarak uçup gitmiş durumda. Can sıkıcı bir ortak noktamız var yani."

Dora birkaç defa dizlerini esnetip durdu. Koşmak istediği için yerinde duramadığından mıydı, fırsat buldukça vücudunu hareket ettiriyordu. Okul üniformasının eteği hafiften sallandı. Bakışlarımı başka yöne çevirip tekrar dükkânı toplamaya koyuldum.

"Görüyorum ki üzerlerine titriyorsun! Kitapları seviyorsun galiba?"

"Evet. Ayrılacağımız için onlarla vedalaşıyorum."

Yanaklarını şişirerek balon yapan Dora, yine puf diye bir ses çıkardı. "Ben kitaplardan pek hoşlanmam. Harfler bana zevk vermiyor. Çünkü hepsi oldukları yere çakılıp kalmış durumdalar. Ben ise hareket etmeyi seven birisiyim."

Dora parmağıyla rafta duran kitapları hızlıca taradı. Parmaklarının kitaplara dokunuşuyla yağmur gibi pıtır pıtır ses çıktı.

"Yine de eski kitapları yeğlerim. Sayfalarında hayat dolusu kokular var. Kuru yaprakların kokusunu da andırıyorlar." Kendi söylediklerine gülümsedi. Ardından hızlı bir "Görüşürüz." ile ben cevap veremeden dükkândan ayrıldı.

55

Güneş ışıklarının yoğun olduğu bir öğleden sonrasıydı, okuldan dönüyordum. Hava soğuktu ve güneş, dünyaya tepeden bakıyordu. Belki de ben yanılıyordum. Belki hava dayanılmaz derecede sıcaktı ve nemliydi. Okuldan çıkıp gri boyalı bir duvarı takip ederek köşeyi döndüm. Yüzüme bir rüzgâr esti. Nereden estiğini anlamadım ama bir hayli sertti. Öyle ki ağaç dalları şiddetle sallandı ve yaprakları hızlı bir şekilde titredi.

Kulaklarımda bir sorun yoksa duyduğum, ağacın rüzgârdan dolayı sallanmasıyla çıkan bir ses değildi. Dalga sesiydi. Bir anda çeşitli renk tonunda ağaç yaprakları yere yayılmış durumdaydı. Henüz yaz sonuydu ve kesinlikle güneş gökyüzünde parlıyordu ama her ne olduysa, gözümün gördüğü her yer kuru yapraktı. Portakal renkli, sarı yaprakların göğe dönük elleri yumuk bir vaziyette dökülüyordu.

Dora uzakta dikiliyordu. Sert yelde saçları sola doğru dalgalanıyordu. Uzun, parlak, kalın bir ipi andıran saç telleri vardı. Adımları yavaşlamıştı, benim ise hızım düşmediğinden aramızdaki mesafe gittikçe daralıyordu. Birkaç kez söyleşmiş olsak da bu kadar yakından ilk defa görüşüyorduk. Akça pakça teninde birkaç tane çil vardı, yelden kaçınmak için kıstığı gözlerinde sanki çift göz kapağı oluşmuştu. Bu

gözler, benimkilerle kesişince şaşkınlıktan biraz daha açıldı.

Aniden rüzgâr hedefini değiştirdi. Dora'nın saçları da yavaşça yön değiştirerek diğer tarafa dalgalanmaya başladı. Onun kokusunu getiren rüzgâr burnumun içine girmişti. Böyle bir kokuyu ilk defa alıyordum. Hem kuru yaprakların hem de ilkbahar tomurcuklarının kokusunu andırıyor gibiydi. Bütün zıtlıkları tek seferde hatırlatan bir kokuydu. Öne doğru devamlı ilerledim. Şimdi birbirimizin tam önünde duruyorduk. Saçları yüzüme vurdu. "Ah!" dedim. Yüzüme batmıştı. Birdenbire içime kocaman bir taş oturdu sanki. Ağır ve canımı sıkan bir taştı.

Dora, "Özür dilerim." dedi.

Ben, "Mühim değil." dedim. Sözlerimi yarısı içimde kalmış, çatallı bir sesle konuştum. Rüzgâr beni şiddetle iteledi. Karşı koymak için az öncekinden daha hızlı yürümeye başladım.

***

O günün gecesi uyuyamadım. Hayalet gibi birkaç görüntü durmaksızın kendini tekrar etti. Sallanan ağaçlar, rengârenk yapraklar ve rüzgâra kendini bırakmış bir hâlde ayakta duran Dora.

Hemencecik kalktım, durduk yere kitaplıklar arasında yürüdüm ve bulduğum Korece sözlüğü karıştırmaya başladım. Ama aramak istediğim kelimenin ne olduğunu bilemiyordum. Sıcaklamıştım. Nabzım kulağımın hemen altında atıyor gibiydi. Hem el hem de ayak parmaklarımın uçlarında küçük böcekler geziniyormuş gibi bir kaşıntı vardı. Durumum iyi değildi. Başım hem ağrıyor hem de dönüyordu. Bütün bunlara rağmen sürekli o anı düşünüyordum. Dora'nın saçlarının yüzüme değdi anı. O teması, o kokuyu ve o havanın sıcaklığını... Ancak gün ağarıp da gökyüzü mavimsi bir renge büründükten sonra güç bela uyudum.

56

Sabah olunca ateşim düştü ama bunun karşılığında hiç bilmediğim bir belirti baş gösterdi. Okula gittiğimde önümde birisinin ensesi parıldıyordu. Dora'ydı. Yüzümü çevirdi. Gün boyunca sanki göğsüme dikenler batıyormuş gibi hissettim.

Güneş batarken Gon dükkâna geldi. Nedense pek ağzımı açmadım ve Gon'un anlattıklarına da kulak vermedim.

"Hayırdır? Bir şey mi oldu? İyi görünmüyorsun."

"Acıyor."

"Neren acıyor?"

"Bilemiyorum, sanki her yerim."

Gon bir yerlerde yemek yememizi önerdi ama kabul etmedim. Huysuzca ağzını şapırdattıktan sonra ortalıktan kayboldu. Rahatsız bedenimi bir o yana bir bu yana evirip çevirdim. Neremin rahatsız olduğunu pek anlayamadım. Dükkândan çıkar çıkmaz Doktor Shim ile karşılaştık.

"Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordu, ben de hayır anlamında kafamı salladım. Çoktan gece olmak üzereydi.

Bu sefer karabuğdaydan yapılan noodle yemeye gittik. Doktor Shim, ergenlik çağındaki birisi için bunun kalorisi çok düşük diyerek yanında karides kızartması da ısmarladı

ama bunlara elimi sürmedim. O yemeğini ağzında yavaşça çiğneyip durduğu sırada, son zamanlarda baş gösteren, vücudumdaki tuhaf belirtilerden kendisine bahsettim. Sürekli kendimi tekrarlıyordum, üstelik az konuşmama rağmen anlattıklarım normaldekinden daha fazla zaman aldı.

"Gribe benzediğinden ilaç kullandım." diyerek sözlerimi güçlükle bitirdim.

Doktor Shim gözlüğünü düzeltti. Gözleri tir tir titreyen bacaklarıma yönelmişti.

"Daha ayrıntılı anlatabilir misin?"

"Daha detaylı mı? Nasıl?" Ben soruyla karşılık verince Doktor Shim gülümsedi.

"Bilmem. Sen kendini tam olarak nasıl ifade edeceğini bilmediğinden belki de anlatmadığın bir şeyler kalmıştır diye düşündüm. Biraz daha sakin bir şekilde anlatabilir misin? Bu belirtilerin ne zamandan beri başladığını, mesela neden kaynaklandığı ya da ilk başladığı yer gibi şeyleri anlatsan iyi olur."

Gözlerimi kısarak ilk başladığı yeri hatırlamaya çalıştım.

"Rüzgâr."

"Rüzgâr mı?" Doktor beni tekrarlayarak belirgin bir yüz ifadesiyle gözlerini hafifçe açtı.

"Açıklamak biraz zor ama gene de beni dinleyecek misiniz?"

"Elbette."

Derin bir nefes aldım. Ardından dünkü olayı olabildiğince detaylı anlatmaya çalıştım. Sözle açıklamaya çalıştıkça cidden sıkıcı bir hikâyeydi. Rüzgâr esti, ağaç yaprakları düştü, Dora'nın saçları rüzgârla birlikte yanağıma vurdu ve tam o esnada içim iyice daralır gibi oldu. Sanki ne anlatacağım bir özet ne de bir içerik vardı, üstelik boş konuşma bile de-

nilemeyecek türden şeyleri geveledim durdum. Fakat benim konuştuğum sırada Doktor Shim'in yüzü giderek daha da yumuşuyordu ki en sonunda anlattıklarım biterken adamın yüzünde kocaman bir tebessüm belirmişti. Bana elini uzattı ve içgüdüyle uzandım. Ardından elimi sıktı.

"Tebrik ederim. Sen büyüyorsun. Bu, çok sevindirici bir durum." Devamlı gülerek sözlerine devam etti. "Bu yılbaşından beri boyun kaç santim uzadı?"

"Dokuz santim."

"İşte bu! İnanılmaz bir hız! Bedenin büyüyorsa kafanın içi de gelişiyor demektir. Zannedersem, kafanın içindeki topograf haritası epey değişmiş. Ben bir beyin cerrahı olsaydım hemen şimdi bir MRI çekerek kontrol edelim derdim."

Hayır anlamında kafamı salladım. Çünkü beynimin taranması konusunda pek de hoş tecrübelerim yoktu.

"Henüz bu konuda bir fikrim yok. Amigdalamın yeterince büyümesini beklemek istiyorum. Doğrusu bunun tebrik edilecek bir iş olup olmadığından da emin değilim. Çünkü hem rahatsız oldum hem de pek uyuyamadım."

"Aslında karşı cinse duyulan ilgi böyledir."

"Acaba ondan hoşlanıyor muyum?" Sözümü bitirir bitirmez, sorduğum sorudan pişman oldum.

"Bunu bilse bilse senin kalbin bilir." Doktor Shim, gülüşüne son vermeden cevapladı.

"Kalbim değil de kafam olmasın? Çünkü her şey, beynin talimatı doğrultusunda gerçekleşiyor."

"Ona rağmen biz, buna kalp diyoruz."

***

Doktor Shim'in dediği gibi yavaş yavaş değişiyordum. Merak ettiklerim çoğaldı, yine de tuhaf ama eskisi gibi Doktor Shim'e ilgimi çeken her şeyi birer birer anlatmaktan ka-

çınmaya başladım. Sözcükler ağzımın içinde boşa dönüp durdu, basit sorular bile büyük bir zorlukla çıktı. Kâğıtlara anlamsız şeyler karalamaya başladım. Çünkü böyle yapınca kafamı toparlayabilirim diye düşünmüştüm ama tümce değil de sadece kelime yazıp duruyordum. Çiziktirdiğim kelimelerin ne olduğunu anladığımda ya kâğıtları buruşturur ya da birden yerimden kalkardım.

Bıktırıcı belirtiler de devam etti. Hayır, belirtiler zaman geçtikçe daha da şiddetleniyor gibiydi. Dora'yı her görüşümde şakaklarım zonkladı; uzaklardan ya da birkaç kişinin arasından bile onun sesi duyulduğu anda kulak kesilirdim. Farkında olmayarak düşüncelerimi sollayan vücudum, yazın giyilen bahar paltosu gibi durduk yere rahatsızlık veriyor gibiydi. Öyle ki elimden gelse onu üzerimden çıkarıp bir kenara atmak istiyordum.

57

Dora, sıklıkla yanıma geliyordu. Uğradığı saatler belirsizdi. Bazen hafta sonları aniden uğrar bazen de hafta içinde geceleyin gelirdi. Dora'nın geleceği saat yaklaştıkça bel kemiğim sızlardı. Tıpkı depremi önceden hisseden bir hayvan veya fırtına kopmadan toprağın dışına sürünerek çıkan bir böcek gibi.

Vücudum uyuşup da kapıdan dışarıya çıktığım anda kesinlikle ufuk çizgisinin olduğu yerde onun başının üst kısmı yükselirdi. Bense sanki uğursuz bir şey görmüşüm misali telaşla dükkâna girer ve güya her şey yolundaymış gibi yarıda bıraktığım işime koyulurdum.

Kitapları toplamama yardımcı olacağını söyleyen Dora, hoşuna giden bir kitabı fark ettiğinde bir müddet oturduğu yerden sayfaları gözden geçirirdi. Doğaya, böceklere ve hayvanlara karşı büyük bir ilgi duyuyordu. Her nerede olursa olsun, güzelliği keşfediyordu. Kaplumbağa kabuğundaki, leylek yumurtasındaki, güz vakti bataklık bölgesi kamışlarındaki simetriyi ve tabiatın şaşkınlık uyandıran ahengini fark ederdi. Dora'nın ağzından "güzel" kelimesi sıklıkla çıkardı. Ben de bu kelimeyi anlıyordum ama görkemini net bir şekilde hissedemiyordum.

Sonbahar geliyordu. Dükkândaki kitapların hepsi

toplanıncaya dek Dora'yla ben uzaya, çiçeklere, doğaya dair konuştuk. Uzayın boyutlarına, böceği ağzında eriten çiçeğe, ters dönerek yüzen balığa dair konuştuk.

Biliyor musun? Bizler, dinozorların büyük olduklarını düşünüyoruz ama aslında bir keman kadar olan dinozor da varmış. Bir hayli sevimliymiş!" Dora'nın dizlerinin üstünde rengârenk bir masal kitabı açılmış duruyordu.

"Onu okumuştum. Ben çocukken annem, bana oradan masallar okuyordu."

"Annenin sana bu kitabı okuduğunu mu hatırlıyorsun?"

Evet anlamında başımı salladım. Banyo küveti kadar *Hypsilophodon,* bir köpek yavrusu büyüklüğünde *Microceratus*, elli santimlik *Micropachycephalosaurus,* küçük bir oyuncak ayı kadar *Mussaurus.* Bu denli uzun ve tuhaf adların hepsini hatırlıyordum.

Dora'nın ağzı açık kaldı.

"Annenin yanına sıklıkla gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet, her gün."

Dora, bir süre duraksadı. "Ben de seninle beraber gelsem olur mu?"

"Olur." Daha düşünmeden, ağzımdan yanıt bir çırpıda çıkıverdi.

***

Annemin yattığı hastane odasının pencere pervazında küçük bir dinozor oyuncağı vardı. Yolda gelirken Dora alıp getirmişti. Yanımda biriyle annemin yattığı hastane odasına ilk defa geliyordum. Arada bir Doktor Shim'in uğrayacağını biliyordum ama ne o ne de ben, bir gün olsundu, onu birlikte ziyaret edelim dememiştik. Dora, tebessüm eden bir yüzle anneme baktı ve annemin ellerini özenle tutup sıvazladı.

"Merhaba! Ben Yunjae'nin arkadaşıyım, adım Dora. Çok güzelsiniz! Yunjae, okuluna gidip geliyor ve sağlığı da yerinde. Onun bu hâlini mutlaka görmelisiniz. Yakında ayağa kalkacaksınız."

Dora, tebessümü hafiften azalmış bir yüzle geriye çekildi. Ardından fısıldadı, "Şimdi de sen söyle."

"Neyi?"

"Söylediklerimi."

"Annem duyamıyor ki." Kısık sesle konuşan Dora'nın aksine, ben normal bir ses tonuyla konuşuyordum.

"Garipsenecek bir şey değil. Sadece hâlini hatırını soracaksın, hadi!" Dora, beni hafifçe ileriye iteledi.

Anneme usulca yaklaştım. Geçtiğimiz birkaç aydır gördüğüm hâlinde hiçbir değişim yoktu, durumu aynıydı. Şimdiye kadar bir kez bile böyle yapmadığımdan ne diyeceğimi pek bilemedim.

"Ben çıkayım mı? Yalnız kalmak ister misin?"

"Hayır."

"Ya da eğer seni zorluyorsam..."

O anda ağzımdan "anne" sözcüğü çıkıverdi. Sessiz bir şekilde, şimdiye dek olanları anneme anlattım. Anladım ki anlatmadığım ne kadar da çok hikâye birikmiş. Öyle ya, bu çok doğaldı. Çünkü şimdiye kadar ona tek kelime etmemiştim. Yavaş yavaş konuştum. Ninem bu dünyadan ayrıldı ve yalnız kaldım dedim. Liseye gittiğimi söyledim. Kışın, ilkbaharın ve yazın geçip gittiğini çoktan sonbaharın geldiğini haber verdim. Sabrettim ama en sonunda sahaf dükkânını kapatmak zorunda kaldığımı söyledim. Her şeye rağmen üzüldüğümü söylemeyeceğimi de ekledim.

Sözlerimi tamamladıktan sonra geri çekildim. Dora bana bakıp gülümsedi. Annem her zamanki gibi tavandaki takımyıldızlarına bakıp duruyordu. Ama anneme bir şeyler

söyleyince bunun pek de anlamsız bir iş olmadığını anladım. Öyle ki, bu durumun Doktor Shim'in ölen eşini hatırlayarak ekmek pişirmesiyle benzer bir durum olup olmadığını aklımdan geçirdim.

58

Dora'yla yakınlaştıkça, tuhaf ama sanki Gon'dan bir sır saklıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Buna tesadüf mü denir bilmem ama ikisi, yanıma aynı anda hiç gelmemişti. Gon, her ne işle meşgulse artık dükkândan ayağını çekmişti. Yine de arada bir çıkagelince daima havayı koklayıp duruyordu. "Burnuma kötü kokular geliyor."

"Ne kokusu?"

"Bilmediğim bir koku." deyip somurttu. "Benden bir şey mi saklıyorsun?"

"Şey..." Gon, inceden inceye biraz daha sorsaydı ona Dora'dan bahsederdim. Fakat her nedense, Gon daha fazla ısrar etmedi.

O sıralarda Gon, başka okuldaki çocuklarla kaynaşmaya başladı. Kabalıklarıyla meşhur çocuklardı ama Gon'un ıslahevinden birkaç akranı ya da yaşça büyükleri de onların arasındaydı. Aralarında *Çörek* lakaplı çocuk meşhurdu. Okuldan dönerken Gon'la konuşan *Çörek*'i daha önce görmüştüm. *Çörek,* lakabının aksine bana bir bambu ağacını hatırlatıyordu. Boyu bambu ağacı gibi uzun, bedeni çubuk gibi ince olmasıyla beraber kollarıyla ayakları da dal gibi kuruydu. Ama o dalların ucundaki elleri ve ayakları çörek gibi genişti. Tıpkı ağaç dallarından yapılmış bir oyuncak bebeğin

kollarına ve bacaklarına kocaman hamur bezeleri yapıştırılmış gibiydi. Gelgelelim bu çocuğa *Çörek* lakabının verilmesinin nedeni bambaşkaydı. Koca koca yumrukları ve ayaklarıyla hoşlanmadığı birinin suratını çöreğe çevirdiği için bu lakabı almıştı.

"Onlarla takılmak eğlenceli, birbirimizi de anlıyoruz. Nedenini biliyor musun? Çünkü en azından diğerleri gibi beni yargılamıyor."

Gon, *Çörek* gibilerinden duyduğu hikâyeleri eğlenceli bulduğundan bana hep anlatırdı ama aktardıkları kulağıma kesinlikle eğlenceli ya da hoş hikâyeler gibi gelmedi. Buna rağmen Gon, kendi kendine gürültülü bir şekilde gülerek gereksiz konuşmaya devam etti. Yapabileceğim tek şey onu sessiz sedasız dinlemekti.

Gon okul tarafından mercek altına alınmıştı. Her zamanki gibi velilerden şikâyet telefonları geliyordu ve bir açığını daha bulurlarsa Gon tekrar başka bir yere nakil gidebilirdi. Gon da bir sorun oluşturmak yerine ders saatleri boyunca kafasını sıraya gömüp sadece uyumakla yetiniyordu ama hakkındaki değerlendirmeler gittikçe kötüleşti. Çocukların Gon'a hakaret edişleri de oldukça sık duyuluyordu.

"Madem öyle, daha kötü haltlar yesem nasıl olur? Belki de hepsi benden bunu yapmamı dört gözle bekliyordur." Gon ağzındaki sakızı sesli bir biçimde çiğneyerek sanki hiç oralı değilmiş gibiydi. O sırada Gon'un söylediklerinden biri dikkatimi çekti. Ama bunu boşuna söylememişti. İkinci dönemin ortalarında Gon değişti. Öyle ki, kendisini cehenneme atmak için elinden gelen her şeyi yapıyor gibiydi. Yılbaşında da yaptığı üzere karşılaştığı her çocuğa durduk yere küfürler yağdırmaya başladı. Ders saatinde bacak bacak üstüne atarak eğreti oturuyor ya da açık bir şekilde tuhaf hareketler yapıyordu. Öğretmenler onu uyardıklarında ise

onlara dik dik bakarak, kayıtsız bir şekilde duruşunu düzeltiyordu. Sonuçta öğretmenler de dersin akışını bozmamak için bir daha ona pek seslenmez oldular.

Gon'un bu türden davranışlarını her gördüğümde tıpkı Dora'nın saçlarının tenime değdiği andaki gibi, sanki içime bir taş apansız otururdu. Ama bu seferki öncekinden daha büyük ve anlaşılmaz bir taştı.

59

Kasım ayının başlarıydı. Yağmur bir kez yağdıktan sonra mevsim tamamen sonbahara dönmüştü. Kitap dükkânını toparlama işi neredeyse bitmek üzereydi. Satmaya değer kitapların hepsi satılmıştı, geride kalanları atmam yeterliydi. Yakında burayı terk ediyordum. İleride yerleşeceğim pansiyonu da buldum ve oraya taşınıncaya kadar bir süre Doktor Shim'le zaman geçirmeye karar verdim. Bomboş rafları görünce her şey tamamlanmış gibime geldi.

Işığı kapatıp kitap kokusunu içime iyice çektim. Alıştığım bir kokuydu bu. Ama bu kokunun içinde başka bir şey vardı ve bir anda içimde küçük bir köz tutuştu. Mısralar arasındaki anlamı bilmek istiyordum. Yazarların kaleme aldıkları yazılarındaki anlamları gerçekten anlayabilen birisi olmak istiyordum. Daha fazla insanla tanışıp, daha derin sohbetler ederek insanoğlunun tam olarak ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

O esnada birisi dükkânın içine girdi. Dora'ydı. Merhaba demedim. İçimdeki köz sönmeden önce söylemek istiyordum.

"Sence bir gün ben de kendim hakkında bir şeyler yazabilir miyim?"

Dora'nın göz bebekleri yanaklarımı gıdıkladı. Devam

ettim, "Kim olduğunu anlayamayan birisi, kendini başkalarına nasıl anlatabilir?"

"Anlamak..." Dora sessizce söylenerek kımıldadı. Birden çenemin altında bitiverdi. Nefesi ensemdeydi ve kalbim çarpmaya başladı.

"Kalbin hızlı atıyor!" Dora bunu kulağıma fısıldamıştı. Kalın dudakları arasından çıkan heceler birer birer çenemin ucuna değdiğinden tenimi kaşındırıyordu. İstemsizce derin bir nefes aldım ve onun verdiği nefes de vücudumdan içeriye girdi.

"Şu an kalp hızının neden arttığını biliyor musun?"

"Hayır."

"Sana yaklaşmama sevindiği için kalbin alkış tutuyor da ondan."

"Anladım."

Gözlerimiz kesişti. İkimiz de bakışlarımızdan kaçınmadık. Dora gözleri açık bir hâlde yüzünü yavaşça yaklaştırdı. Düşünmeye bile zaman kalmadan dudaklarımız üst üste bindi. Yastığın tenime değmesi gibi bir şeydi. Yumuşacık ve ıslak ağzı dudaklarıma hafifçe bastırıyordu. Bu pozisyonda tam üç kez nefes aldık. Göğsümüz defalarca bir kabarıp bir indi. Derken aynı anda başımızı öne eğdik. Dudaklarımız ayrıldı ve alnımız birbirine değdi.

"Az önce senin nasıl bir çocuk olduğunu biraz anladım." dedi yere bakara. Ben de yere bakıyordum. Bu sırada Dora'nın spor ayakkabılarının bağcıkları çözülmüş; uçları da benim ayakkabımın altında kalmıştı.

"Sen iyi ve normalsin. Ama kendine özgüsün. İşte bu, benim seni anlama yöntemim."

Dora başını kaldırdı. Yanakları kızarmıştı. "Bu durumda..." diye fısıldadı. "Ben de artık senin hikâyene dahil olabilir miyim?"

"Belki."

"Bu kesin bir cevap değil." Dora güldü. Sonrasında seke seke koşarak kapıdan dışarıya çıkıp kayboldu.

Dizlerimin dermanı kalmayınca olduğum yere yavaştan çöküp oturdum. Düşüncelerin yok olup gittiği kafam zonkluyordu. Vücudumun her yanında âdeta davullar vuruluyordu. *Yeter artık yeter! Bu kadarına gerek yok, yaşadığımın farkındayım.* Elimden gelseydi böyle diyerek ikna etmek isterdim. Kafamı birkaç defa salladım. Yaşadıkça farkına varacağım bir yığın iş vardı. O esnada ortamdaki garip havaya irkilerek başımı kaldırdım. Pencerenin dış tarafında Gon dikiliyordu. Birkaç saniye boyunca birbirimizle öylece bakıştık. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Ardından yönünü değiştirdi ve usulca görüş alanımdan çıkıp gitti.

60

Okul gezisinin varış yeri Jeju Adası'ydı. Geziye gitmekten hoşlanmayan çocuklar da vardı ama sadece gitmekten hoşlanmıyorum demek, geziye katılmama mazereti olarak kabul edilmiyordu. Okul genelinde geziye gitmeyenler, ben de dahil olmak üzere yalnızca üç kişiydi. İkisinin yarışmaya katılmaları benim de annemi yalnız bırakamamam mazeret olarak kabul görmüştü.

Sessiz sedasız duran okula giderek gün boyu kitap okudum. Sözleşmeli çalışan fen bilgisi öğretmenimiz, formalite gereği yoklama yaptı. Bu şekilde üç gün geçti ve çocuklar geri geldiler. Nedense ortada bir şeylerin ters gittiği karmakarışık bir durum vardı.

Gezinin son günü bir olay olmuştu. Geri dönmelerinden bir gün önceki gece çocukların uykuya daldıkları sırada atıştırmalık bir şeyler almak için toplanan paranın hepsi ortadan kaybolmuştu. Herkesin kişisel eşyası tek tek aranmıştı ve toplanan paraların koyulduğu zarf Gon'un çantasından çıkmıştı. Paranın yarısından fazlası ortada yoktu. Gon bunu yapmadığını söyledi. Doğrusu onun mazereti vardı, suçun işlendiği sırada kendisi başka yerdeydi. Çünkü o gün gece Gon yurttan kimseye çaktırmadan kaçmış ve şehir merkezinde gezip tozayım derken anca sabahleyin geri dönmüştü.

Takıldığı internet kafenin sahibi de şahidiydi. Gon internet kafede teneke biraları yudumlayarak sabaha kadar bir başına oyun oynamıştı.

Tüm bunlara rağmen herkes, gene de bu işi Gon'un yaptığı konusunda ağız birliği etmişti. Belki birine yaptırtmıştı, belki de önceden planlamıştı; fark etmezdi, kesinlikle Gon'un işiydi. Hepsi böyle söylüyordu.

Yaptı ya da yapmadı, okul gezisinden geri dönen Gon sırasına kafasını gömüp sadece yatıp durdu. Profesör Yun, öğleden sonra okula geldi. Parayı ödemişti. Çocukların hepsi, gün boyunca burunlarını ellerindeki telefonlarına sokmuş bir vaziyette birbirlerine mesaj gönderdiler. Ne yazdıklarını bilmesem de her şey ortadaydı ve besbelli anlaşılıyordu.

61

Birkaç gün sonra olaylar Korece dersinde doruğa ulaştı. Uykusundan uyanan Gon usulca kalkıp sınıfın en arkasına doğru gitti. Öğretmen, Gon'a aldırmadan derse devam etti. Ardından Gon sesli bir şekilde sakız çiğnemeye başladı.

"Çıkar onu ağzından!" dedi emekliliğine az kalan öğretmen. Gon cevap vermedi. Sessizliğin içinde duyulan sakız çiğneme sesi, boşluğu tam ortasından jilet gibi kesiyordu.

"Çıkar onu ağzından! Yoksa, dışarı çık!" Daha öğretmenin sözü bitmeden Gon sakızı ağzından tükürdü. Sakız havada bir yay çizerek birisinin ayak ucuna düştü. Öğretmen elindeki kitabı hızlıca kapattı.

"Buraya gel!"

"Gelmiyorum." Gon sırtını duvara yaslayarak iki elini kafasının üzerine koydu. "Hadi geldim diyelim, ne olacak? Bana ne yapabilirsin ki? En fazla öğretmenler odasına çağırarak tehdit edersin ya da babam olacak herife telefon ederek onun okula gelmesini istersin. Dövmek istiyorsan, gel döv! Küfretmek istiyorsan, küfret! Hodri meydan! Kendini zorlama öğretmenim! Neden hiçbiriniz bu kadar dürüst olamıyorsunuz? Geri zekâlılar!"

Korece öğretmenimizin yüz ifadesinde bir değişim olmadı. Sanırım onlarca yıllık öğretmenlik hayatında edindiği

bir teknik tecrübeydi; şaşırmamıştı bile. Gon'a birkaç saniye gözlerini dikerek baktıktan sonra öylece sınıftan dışarıya çıkıp gitti. Sınıfta kalan çocuklar arasında bir kargaşa başladı ama her biri başını önüne eğmiş, sırasının üstünde duran kitaba bakıp duruyordu, tam anlamıyla sessiz bir kargaşaydı.

"Para kazanmak isteyen var mı?" Gon sinsice güldü. "Birkaç sopa yiyerek para kazanmak isteyen yok mu? Ha, bu arada yediğiniz dayağa göre mangırın miktarı da değişir. Yumruk başına yüz bin won! Burnu kanayana fazladan elli bin won daha! Kemiği kırılana iki milyon won! Yok mu gelen?"

Sınıfın içi Gon'un nefesinin hırıltısıyla doluydu.

"Kantinde meteliğe kurşun atıyorsunuz ama bakıyorum da şu an hepiniz birer gurur abidesi gibisiniz! Siz buna bile cesaret edemeyen korkak tavuklarsınız işte! Şu ödlekliğinizle bu korkunç dünyada nasıl hayatta kalacaksınız ahmak sürüsü? Beceriksiz pislikler!"

Tüm öfkesini taşıyan son sözü ta koridorun öteki ucundan yankılandı. Gon'un vücudu titriyordu ve yüzünde huzursuz bir gülümseme vardı. Açıkçası ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Yeter artık." dedim. Gon'un gözleri birden parıldadı.

"Ne dedin sen?" Gon yumruklarını sıkarak ayağa kalktı. "Dursam ne olacak? Af dileyip önlerinde eğilerek özür mektubu mu yazsam? Yoksa dört ayak olup yerde sürünerek yalvarırım beni bağışlayın diye yakarsam mı? Söyle ne yapayım budala!"

Bir karşılık veremedim. Çünkü Gon gözüne görünen her şeyi tuttuğu gibi fırlatıyordu. Sağda solda kızların "Aay! Aay!" diyen çığlık sesleri, erkeklerin "Aah! Aah!" diyen bağrışmaları, ses denemesi yapan bir koro ekibi gibi kulak tırmalıyordu. Bir insan bu kadar kısa süre içinde bunu na-

sıl yapabilir denilecek derecede sınıfın altı üstüne gelmişti. Masalar, sıralar, sandalyeler yere devrilmiş; duvarlardaki çerçeveler, zaman çizelgesi gibi şeyler de yamulup gitmişti. Sanki birisi sınıfı içindekilerle beraber tuttuğu gibi sallamıştı. Çocuklar, bir adım bile atamadan oldukları yerde, deprem olmuş gibi duvara iyice yapışmışlardı. Bu sırada bir yerden mırıldanma sesi geldi. Kesinlikle bir mırıldanmaydı ama çığlık gibi herkes kulak kesildi.

"Pisliğin tekisin..."

Gon sesin geldiği tarafa doğru kafasını çevirdi. Orada dikilen Dora'ydı.

"Defol. Burayı kendine benzetme. Nereye aitsen oraya git."

Dora'nın ne desem ki... Benim asla çözemediğim bir yüz ifadesi vardı. Gözleri, burnu, ağzı bir garipti. Gözleri yukarıya meyilliydi ve burun delikleri hafifçe genişlemişti. Ayrıca ağzının bir kenarı, sanki gülüyormuş gibi yukarıya kalkıktı ve her nedense hafiften seğiriyordu.

Sınıfın kapısı açıldı ve rehber öğretmen, telaşla içeri girdi. Diğer öğretmenler de beraberinde gelmişlerdi. Ama daha onlar bir şey yapmadan önce Gon arka kapıdan tüymüştü. Gon'u ne çağıran ne de yakalamaya çalışan çıkmadı. Ben bile yapmadım.

62

Akşam olunca Gon kitap dükkânına geldi. Bomboş raflara öylesine bakıp durarak aralıksız konuşmaya başladı.

"Bakıyorum da maharetlisin. Robotluğun sayesinde flört etmeyi de öğrendin. Senin tarafını tutan bir kız arkadaşın da var üstelik. Kız bana gitmemi söylerken aptal gibi kaldım. Şanslı piç, hissedemediğin şeylere bile sahip oluyorsun."

Ne diyeceğimi bilemedim. Gon ise "Çekinme! Korkma! Her şey aramızda." diyerek sıradan bir şeymiş gibi elini salladı. "Yeri gelmişken, sana sormak istediğim bir şey var." Gon doğrudan yüzüme baktı. "Sen de benim hırsızlık yaptığımdan şüpheleniyor musun?" Sonunda baklayı ağzından çıkardı.

"Ben geziye bile katılmadım."

"Sadece cevap ver. Benden şüpheleniyor musun?"

"Olasılığı mı soruyorsun?"

"Evet, olasılık. O işi, benim yapmış olma ihtimalimi soruyorum."

"Oradaki bütün çocukların bu işi yapmış olma ihtimalleri var."

"Onların içinde olasılığı en yüksek olan benim, değil mi?" Gon başını sallayarak gülümsedi.

"Dürüst konuşmamı istiyorsan..." dedim yavaşça. "Senin hakkında böyle düşünmeleri tuhaf değil. Çünkü sende onların böyle düşünmelerine neden olan bir sürü faktör var. Dolayısıyla, senden başka bu işi yapabilecek birisini akıllarının ucundan bile geçirmiyorlar."

"Anlıyorum, zaten durum da bunu gösteriyor gibiydi. O nedenle masum olduğum konusunda hiç ısrarcı olmadım. Bir kez ben olmadığımı söyledim. Ama anlamsızdı. Nefesimi boşuna harcamak istemedim, o yüzden sustum. Fakat babam olacak entel, bana hiçbir şey sormadan o parayı hemencecik ödemiş. Birkaç yüz bin won bayılmıştır herhâlde. Sence böyle bir babayla gurur mu duymalıyım?"

Tek bir söz etmedim. Gon de bir süre ağzını açmadı. "

"Ben yapmadım." Son kelimeyi vurgulamıştı. Kısa bir sessizlik oldu. "Ben var ya... İnsanlar, hakkımda nasıl düşünüyorlarsa öyle yaşamaya çalışıyorum. Aslında hayatta anladığım tek iş de bu zaten."

"Ne demek istiyorsun?"

-Söyledim işte. Ben güç kazanmak istiyorum. Nasıl güçlenebileceğim hakkında çok düşündüm. Okuyarak, eğitimle ya da vücut idmanıyla da kendimi güçlendirebilirim ama sen de biliyorsun ki bunlar bana göre değil; üstelik geç kaldım. Çok yaşlandım."

"Yaşlandın mı?" diye sordum. "Yaşlanmak" kelimesini söylerken Gon'a baktığım anda, bunun bir hakikat olabileceğini düşündüm.

"Evet geri dönemeyecek kadar yaşlandım."

"Yani?" diye sordum.

"İşte bundan dolayı şimdiye kadarki yaşamıma yaraşır şekilde güçlü olacağım. Bana yakışan en doğal yöntemle güçleneceğim. Yenmek istiyorum. Yara almayı önleyemiyorsam, yaralayacağım!"

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, ama zor olmayacak. Çünkü böyle bir dünyayı kendime daha yakın hissediyorum." Gon kıkır kıkır güldü. Bir şey söylemek istedim ama Gon çoktan dışarıya yönelmişti. "Belki de ileride bir daha görüşemeyebiliriz. O nedenle, haydi bakalım, ayrılık öpücüğü yerine sana bunu veriyorum." Göz kırparak yavaşça orta parmağını gösterdi ve yumuşak bir biçimde gülümsedi. Bu onu bu şekilde gülümserken son görüşüm oldu. Ardından gitti.

Bundan sonra trajedi hızla devam etti.

Dördüncü Bölüm

63

Hırsızlık olayındaki suçlunun başka bir çocuk olduğu ortaya çıktı. Dönem başında çocukların gözleri önünde bana yüksek bir sesle, "Ninenin öldüğünü görünce ne hissettin?" diye soran çocuktu. Bu çocuk, rehber öğretmenin yanına giderek bu işi kendisinin planladığını itiraf etti. Amacı da para çalmak değil suç attığı kişiye insanların nasıl tepkiler vereceğini görmekti. Öğretmen neden böyle yaptın diye sorunca çocuk, "Eğlenceli olacağını sandım." diye cevapladı.

Ancak bu durumda bile hiç kimse Gon'dan özür dilemedi. Çocukların telefonlarında *"Her neyse, Yun Leesu da er ya da geç bir olaya karışacaktır."* şeklinde mesajlar görmüştüm.

***

Profesör Yun'un yüzü, birkaç gündür bir şeyler yiyememiş gibi görünüyordu. Duvara dayanmış bir şekilde kur ve çatlamış olan dudaklarını hareket ettirdi.

"Ömrümde hiç kimseyi dövmedim. Birilerini şiddetle sindirmenin mümkün olduğunu aklımdan geçirmedim. Ne var ki Leesu'yu en az iki defa dövdüm. Çünkü onu bunun dışında engelleyecek başka bir yöntemi akıl edemedim."

"Bir seferinde pizza dükkânında olmuştu. Pencereden gördüm." dedim.

Profesör, evet der gibi başını salladı. "Pizza dükkânının sahibiyle uzlaştık. Şans eseri yaralanan olmamıştı ve işi bir şekilde tatlıya bağladık. O gün onu arabaya zorla bindirip eve götürdüm. Evin içine girinceye kadar tek kelime dahi etmedik ve eve vardığımızda da durum aynıydı. Çünkü ben, çabucak kendi odama çekilmiştim." Profesör Yun'un sesi titremeye başladı. "Onun geri gelmesiyle beraber birçok değişiklik oldu. Eşimin ölümüne bile kederlenecek vaktim olmadı. Muhtemelen eşim, hepimizin bir arada yaşadığı günleri hayal etmiştir ama ben, o çocuğun olduğu evde kendimi çok rahatsız hissettim. Ne kitap okurken ne de yatağımda uzanırken bir an bile olsa aklımdaki düşüncelere hiç engel olamadım. Onun neden böyle bir karakterde yetiştiğini ve bunun kimin hatası olduğunu düşünüp durdum."

Profesör, bir ara derin nefes alıp verdikten sonra sözlerine yeniden devam etti. "İnsan, üzüntüsü büyüdükçe ve buna bir çare de bulamadıkça kötü düşüncelere dalar. Ben de böyle oldum. O çocuk olmasaydı, sonsuza dek geri dönmeseydi, hayat nasıl olurdu diye de sıklıkla düşünürdüm..."

Profesörün omuzları hareket etti.

"Dahası, annesi onu hiç doğurmasaydı ya da o, dünyaya hiç gelemeseydi her şeyin şimdikinden daha iyi olacağını düşünmem en ürkütücülerinden biriydi. Evet, her ne kadar korkunç olsa da öz babasıyım ama evladıma dair maalesef böyle düşünmüştüm. Ah! Bu sözleri senin önünde söylediğime inanamıyorum..."

Profesörün gözyaşları boynuna doğru süzüldü oradan da süveterinin içine girdi. Kısa bir süre sonra hıçkırışlarıyla karışan sözlerinin ne anlama geldiğini anlayamadım. Bir bardak sıcak kakao yapıp önüne doğru uzattım.

"Sen, Leesu'yla çok yakın arkadaşlık kurmuşsun. Bir keresinde bizim eve de gelmişsin. Sana yaptığı onca şeyden sonra bu nasıl oldu?"

Profesör Yun, bana bakıp durdu. Ben de verebileceğim en basit cevabı verdim.

"Çünkü Gon iyi bir çocuk."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Ben, Gon'un iyi bir çocuk olduğunu biliyordum. Ama Gon'la alakalı somut bir şeyler söyle deseler; onun beni dövüp canımı yakmasından, kelebeği paramparça etmesinden, öğretmenlere karşı gelerek sınıf arkadaşlarına eline geçirdiği her şeyi fırlatıp atmasının dışında söyleyebileceğim bir şey yoktu. İşte dil denilen şey böyleydi. En az Leesu'yla Gon'un aynı kişi olduğunu kanıtlamak kadar zor bir şeydi. Kısaca, "Öyle olduğunu biliyorum." dedim.

Bu sözüm karşısında Profesör Yun, tebessüm etti. Bu tebessüm yaklaşık üç saniye sürdü ve hemencecik kayboldu. Çünkü gene hıçkırıklara boğuldu.

"Böyle düşündüğün için sana minnettarım."

"İyi ama neden ağlıyorsunuz?"

"Çünkü ben senin kadar düşünemedim ve bu yüzden üzüldüm şimdi. Üstelik o çocuğun iyi birisi olduğunu söylemene minnettar olan kalbim, şu an akıl almaz bir durumda..." Profesör Yun, hıçkırıkla karışan sözlerini kekeleyip durdu. Gitmeden önce son olarak tereddütlü sözlerine şunu ekledi:

"Leesu'dan bir haber alırsan, ona mutlaka evine geri dönmesini söyler misin?"

"Bunu neden istiyorsunuz?"

Profesör, "Bu yaşıma geldim ve bunları söylemek utanç verici ama şimdiye dek aralıksız birçok olay patlak verdiğinden hiçbir işle tam olarak ilgilenemedim. Her şeye

yeniden başlama fırsatı bulmak istiyorum." dedi.

"Tamam, bunu ona söyleyeceğim." diye Profesör Yun'a söz verdim.

***

Kafamdan bir sürü düşünce gelip geçti. Profesör Yun, zamanı geri döndürebilseydi Gon'u dünyaya hiç getirmemeyi tercih eder miydi? Böyle olsaydı ne o ne de eşi, çocuklarını yitirmeyeceklerdi. Eşi, suçluluk hissi yüzünden hastalığa da yakalanmayacaktı; pişmanlıklar içinde de ölüp gitmeyecekti. Gon'un neden olduğu başa çıkılması zor işler de patlak vermeyecekti. Böyle düşünüldüğünde elbette Gon'un dünyaya hiç gelmemiş olması, daha iyi gibi görünüyordu. Çünkü her şeye rağmen o çocuğun ne bir acıya ne de bir kayba maruz kalma lüzumu olmayacaktı. Fakat böyle düşünülecek olursa her şey anlamını yitirir. Sadece amaç kalır. Bu da anlamsız.

***

Şafağın söküşü misali kafamdaki her şey belirginleşmeye başladı. Gon'a söylemem gerekenler vardı; kendisinden özür dilemeliydim, annesinin önünde öz oğluymuşum gibi davrandığım için, başka bir arkadaş edindiğimden kendisine bahsetmediğim için ve son olarak o suçu sen işlemedin diyerek ona inandığımı söyleyemediğim için üzgünüm demeliydim.

64

Gon'u bulmak zorundaydım. Bunun için her şeyden önce *Çörek* denilen çocukla görüşmem gerekiyor gibiydi.

Çörek'in gittiği okul, gece kulüplerinin yoğun olduğu bir bölgedeydi. Ne akla hizmet böyle bir yere okul yapılır dedirtecek derecede acayip bir yerdi. Böyle bir ortamın, okulu yaptıktan sonra oluşup oluşmadığını da bilemiyorum ama her neyse, tuhaf bir bölgeydi. İkindi güneşi soluk, sarı bir renkte uzayıp gidiyordu ve asla öğrenciyi andırmayan çocuklar, spor sahasının etrafında sigara tüttürüyorlardı.

Okulun önünde kasıla kasıla kol gezen çocuklardan birkaçı bana sataştı. Ben de onlara Çörek'i görmeye geldiğimi söyledim. Gon'un nereye gittiğini sorabileceğim tek kişi oydu. En azından Gon'a bir selam çakıp ona el sallayabileceğim bir yer de olsa göstermelerini istedim.

Çörek uzaktan ağır ağır yürüyüp geldi. Kuru vücudundan gölgesi tam bir şişi andırıyordu. Yakından bakınca elleri, ayakları ve yüzü bir hayli büyük olduğundan bunlar, gözlerime dallardan sarkan meyveler gibi göründü. Çörek, kafasıyla bir hareket yaptı ve ardından oradaki çocuklar, böğrümü ve ceplerimi yokladılar. *Çörek,* hiç beklemediği şekilde benim tam takır kuru bakır olduğumu anlayınca sordu, "Böyle uslu bir öğrencinin benimle ne işi olur?"

"Gon ortadan kayboldu. Onun nerede olduğundan haberin vardır diye geldim. Sakın endişelenme, çünkü ne dersen de bunu yetişkinlere asla ispiyonlamayacağım."

Hiç ummuyordum ama *Çörek*, bir zorluk çıkarmadan sorumu cevapladı. "Tel Birader." *Çörek*, omzunu silkerek başını sağa sola birkaç kez çevirip boynunu kütürdetti. "Gon bebesi, *Tel Birader'* in yanına gitmiş olmalı. Bak! Şimdiden söylüyorum, bu işin benimle hiçbir alakası yok! Çünkü *Tel Birader,* beni aşar. Sonuçta ben de bir öğrenciyim yani." Arkasını dönerek sırt çantasına vurdu.

"Nerede?"

Tel Birader denilen ifadeye alışamadığımdan lakabını anmadan böyle sordum.

Çörek yanaklarını oynattı. "Neden? Yanına mı gideceksin?"

"Evet." diye kısa bir cevap verdim. Bu çocukla laklak edecek zamanım yoktu. *Çörek* bir süre ağzından cık cık sesleri çıkarıp durdu. Daha sonrasında buraya çok da uzak olmayan bir liman kentinin adını verdi.

"Oradaki pazar yerinin olduğu sokağın sonunda eski bir ayakkabı dükkânı var. Dans ederken giyilen ayakkabıların satıldığı bir dükkân ama oraya hiç gitmediğim için daha fazlasını bilmiyorum. Sana şans diliyorum ama bunun bir faydası olmayacak!"

Çörek parmağıyla yaptığı sözde tabancayı kafama dayadı ve bir el ateş etmiş gibi ses çıkardıktan sonra aheste aheste sallanarak görüş alanımdan uzaklaşıp gitti.

65

Ben, Gon'u bulmaya gitmeden önce Dora yanıma uğradı. Uzun bir süre sessiz sedasız dururken özür diledi.

"Samimi olduğunuzu bilmiyordum. Bilseydim onunla öyle konuşmazdım. Gene de ne olursa olsun, birileri ona engel olmak zorundaydı." Düşük bir ses tonuyla başlamıştı ama sözlerinin sonu hep yüksek perdeden vurguluydu. "Senin gibi birinin 'öyle bir çocukla' nasıl iyi geçinebildiğini kafam almıyor..." diye söylendi.

Öyle bir çocuk. Evet, herkes böyle düşünüyor olmalıydı. Çünkü bir zamanlar ben de böyle düşünmüştüm. Bir vakit Doktor Shim'e söylediklerimi, Dora'ya da söyledim. Gon'u iyi tanırsam ninemle annemin başına gelen olayı da anlayabileceğimi ve bu yolla da olsa, en azından dünyanın sırlarından birini öğrenebileceğimi söyledim.

"Peki öğrendin mi?"

Hayır anlamında başımı salladım. "Onun yerine başka bir şey kazandım."

"Neymiş?"

"Gon'u."

Dora omuzlarını silkeleyerek olumsuz anlamda başını salladı.

"Onu neden bulmak zorundasın?" diye son kez sordu.

"Çünkü o benim arkadaşım."
Bu da benim ona verdiğim cevaptı.

66

Denizden esen rüzgâr tuzluydu ve balıksı kokuyordu. Öyle ki mevsimleri ve yönleri ortadan kaldırıp atacak bir kokuydu. Kendimi rüzgâra kaptırırcasına pazar yerinin içine doğru gizliden sokuldum. Meşhur olduğu söylenen, tavuk etinde meşhur bir restoranın önünde insanlar kuyruk oluşturmuşlardı.

Çörek iyi bir rehber sayılmazdı. Çünkü buralarda dans ayakkabısı satan dükkân gibi bir yer var mı diye her kime sorduysam bir işe yaramadı. Başıboş dolanıp dururken labirent gibi bir ara sokağa girdim. Yol karmaşık bir şekilde dolanıp durmaktaydı ve adımlarımı rastgele atabildiğim yere doğru yürüyüp gittim.

Kış karanlığı hızlı çökmüştü. Tam da hava kararıyor gibi dediğim anda sanki gecenin bir yarısı olmuş gibi etrafım kapkaranlık olmuştu. Bir yerden garip sesler duyuluyordu. Bunlar, bir gıcırdayışı ya da yenice doğmuş bir köpek inlemesini de andırıyordu. Bunların arasına başka seslerle beraber gülüşmeler karışmıştı. Seslerin geldiği yöne doğru kafamı çevirince karanlık bir binanın giriş kapısının yarıya kadar açık olduğunu gördüm. Gevşek duran demir kapı rüzgârın esişine göre sallanıp duruyordu. Kakır kakır gülüşmelerle konuşma sesleri geldi. Birden ortalıkta garip bir hava esti.

Bunun ne olduğunu ve bu durumu tanımlayan kelimenin de ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. Çünkü daha önce de görmüş olduğum bir manzaraya benziyordu. Ama uygun kelimeyi kolay kolay aklıma getiremedim.

Tam o sırada bir kapı açıldı ve bir sürü çocuk gürültüyle dışarıya fırladı. Aceleyle duvara yaslanarak kendimi gizledim. Benimle akran ya da benden birkaç yaş büyük olan çocuklar, kıkırdayarak karanlığın içinde kayboldular. Geride yine alışkın olduğum bir hava kalmıştı.

Bir anda kapı girişine koyulmuş, ucu sivri bir ayakkabı teki gözüme ilişti. Üzerine sarı toz püskürtülmüş, güzel ve gösterişli bir ayakkabının tekiydi. İyice yaklaşıp da ayakkabıyı ters çevirdiğimde tabanının yumuşak deriyle kaplanmış olduğunu gördüm. Latin dansları yapılırken giyilen bir ayakkabıya benziyordu. Ayakkabı sanki burnuyla bana gideceğim yönü gösteriyormuş gibi, aşağıda bir merdiven vardı. Usulca karanlık merdivenden aşağıya indim. Merdivenin uç tarafı ağzına kadar kutuyla doluydu ve bunların arkasında ağır, demir bir kapı daha vardı. Kapının önüne yaklaştım. Kapı üzerindeki yuvaya demirden, uzun bir çubuk sürgülüydü. Muhtemelen bulunduğum taraftan açılıyordu ama demiri pas tuttuğundan bunu yerinden çıkarmam biraz zaman aldı. Büyük bir zorlukla demir çubuğu yuvasından çıkarıp kapıyı açtım.

Gözümün önünde darmadağın bir görüntü vardı. Pis, köhne bir odanın içine her türden malzeme rastgele yığılmıştı. Bir tür gizli sığınağı andırıyordu ama burada neyin olup bittiği konusunda bir tahminde bulunmam olanaksızdı.

Bir hışırtı geldi ve derken bakışlarımız kesişti. Gon dizlerini büküp eliyle kenetlemiş bir hâlde yerde büzülmüştü. Zayıf ve sefil görünen Gon bir başınaydı ve perişandı. *Dejavu.* Evet, aradığım kelime buydu. Kafamın içinden *Aile*

Eğlencesi adlı program gelip geçti. Dükkân sahibinin haykırışları. Yolumu kaybettiğim andaki kendi hâlim. Polis merkezinin içine aniden dalan annemin beni çekip kucakladığı an. Zamanın gerisindeki iki kadının gözümün önünde yere yıkılışlarına varıncaya dek... Başımı hayır, olamaz dercesine salladım. Şu an bunları anımsayacak bir zaman değildi. Çünkü şimdi gözlerimin önünde dükkân sahibinin ölüp giden oğlu değil; henüz yaşayan bir Gon vardı.

67

Gon gözlerini şaşkınlıkla açtı. Benim buraya geleceğimi hiç tahmin bile etmemiş olacaktı, yaptığı gayet doğaldı. Kaba bir ses tonuyla ve zorlukla konuştu.

"Sen buraya kadar nasıl geldin ha? Lanet olsun!"

Ne olmuşsa, Gon'un yüzü morluklarla doluydu ve her yerinde yara izleri vardı. Yüzü solgundu.

"*Çörek*'in yanına gitmiştim. Peşinen söyleyeyim, başkasına bundan bahsetmedim. Buna baban da dahil."

Baba denilen kelimenin daha sonunu getirmeden Gon yanındaki içi boş içecek kutusunu tutup fırlattı. Teneke kutu havada uçarak tozla kaplı zemine düştükten sonra yerde birkaç kez yuvarlandı.

"Sana ne oldu? Hemen polise ihbarda bulunalım."

"Polis mi? Hakikaten sen çok komik bir adamsın. Sülük gibi yapışan bir aynasızdan hiç farkın yok senin." Gon böyle dedikten sonra acayip bir sesle gülmeye başladı. Karnına elini koymuş, başıyla sırtını geriye atarak, gereksiz yere gürültülü bir gülüştü. "Sana bunun için teşekkür edeceğimi mi sandın?" gibi şeyler söylüyordu. Gülüşünü kestim.

"Böyle gülüp durma. Sana yakışmıyor. Gülüşe de benzemiyor zaten."

"Artık nasıl gülmem gerektiğine kadar senden emir mi

alacağım? Canım ne isterse onu yaparım, istediğim yerde de olurum. Bundan sana ne? Üstelik neden buraya kadar gelip işime burnunu sokuyorsun? Kim olduğunu zannediyorsun seni psikopat? Sen..."

Gon'un bağırışları azaldı. Vücudunun çelimsiz bir şekilde titreyişine tek kelime etmeden bakıp durdum. Birkaç günlük arada Gon'un yüzü bir hayli değişmişti. Pürüzlü cildine kara bir gölge çökmüştü. Bir şey onu tamamen değiştirmişti.

"Haydi, eve gidelim." dedim.

"Amma da komiksin ha! Kendini bir şey sanma! Boşa konuşmuyorum, güzellikle defolup gitsen iyi edersin. Naneyi yemeden önce hadi ikile!" diyerek hırlayıp durdu.

"Burada durup ne yapacaksın? Şu hâlinle burada durarak güçlendiğini mi zannediyorsun? Sen güç kazanmıyorsun; sadece güçlüymüş gibi yapıyorsun."

"Çokbilmişlik yapma geri zekâlı! Senin gibi bir psikopat neyi bilecek ha?" diye bağırdı. Ama her nedense gözleri donuktu. Belli belirsiz bir ayak sesi duyuldu. Bu ses, hızlı bir şekilde yaklaştı ve bir ara kapının önüne kadar geldi.

"Sana hemen defolup gitmeni söylemiştim." dedi Gon, yüz ifadesi anlaşılmaz bir hâldeydi. Ardından içeriye *o* girdi.

68

İnsan değil de kocaman bir gölge gibiydi. İlk bakışta hem yirmili yaşlarda hem de otuzu geçkin bir görünüşü vardı. Üzerinde eski püskü, kalın bir kazakla kırmızı kil renginde fitilli, kadife bir pantolon ve kafasında bir balıkçı şapkası vardı. Yüzünde de bir maske olduğundan suratı fazla görünmüyordu. Eşine az rastlanır türden bir kılık kıyafetti. *Tel Birader* dedikleri buydu.

"Kim bu?" diye sordu *Tel Birader,* Gon'a. Bir yılan konuşabilseydi muhtemelen ancak böyle bir ses çıkarırdı. Gon dudaklarını ısırıyordu, onun yerine ben karşılık verdim.

"Arkadaşıyım."

Tel Birader'in kaşları yukarıya kalktı. Alnında iki üç tane çizgi belirdi.

"Arkadaşın burayı nereden öğrendi? Hadi onu geçtim, neden geldi?"

"Gon'u götürmeye geldim."

Tel Birader, gıcırdayıp duran bir sandalyeye usulca oturdu. Onun upuzun gölgesi de yarısına kadar kısaldı.

"Adamım, sen sanki bir şeyleri karıştırmış gibisin. Kendini kahraman mı zannediyorsun?" Benimle hafiften dalga geçti. Onu dikkatle dinlemezsem ansızın iyi şeyler söy-

lediğini zannedebilirdim çünkü çok yumuşak bir konuşma tarzı vardı.

"Gon'un babası var. Evine gitmesi gerekiyor."

"Kapa çeneni!" Gon bana gür bir sesle çıkıştı ve *Tel Birader*'e bir şeyler fısıldadı. *Tel Birader* de birkaç kez başını salladı.

"Ha! Sen o çocuksun demek. Gon'dan duymuştum. Böyle bir hastalığının olup olmadığını bilemem ama yüzünde bir ifadesizliğin olduğunu aklımdan geçirmiştim. Çünkü beni görenler genelde seninki gibi bir tepki vermezler."

Dediğimi tekrarladım. "Gon'la ben çıkacağız. Onu çöz."

"Gon, ne yapmak istersin? Arkadaşınla gidecek misin?"

Gon'un dudaklarını ısırdığını sandım ama sinsi bir tebessüm takınmıştı. Bu mankafanın peşinden gidecek kadar daha delirmedim."

"Tamam. Zaten arkadaşlık demek, sıkı fıkı olsa bile nereye kadar sürebilir ki? Sadece laf salatası. Dünyada anlamsız bir yığın kelime var zaten." *Tel Birader,* oturduğu sandalyeden kalktı ve öne eğilerek göğsünden bir şey çıkardı. İnce ve ucu sivri bir bıçaktı. Çarpan ışıkla beraber parıldıyordu.

"Bunu bir zaman göstermiştim. Günü gelince kullanacağımı da söylemiştim."

Gon'un ağzı yavaşça açıldı. *Tel Birader,* bıçağın ucunu Gon'a doğrulttu.

"Hadi, dene bakalım."

Gon sert bir biçimde yutkundu. Soluğu hızlandı ve göğsü inip kalktı.

"Ah, kendine bir bak, nasıl da korkuyorsun. Bu daha başlangıç; sonunu getirmeye henüz gerek yok. İyice korku-

tarak tadını çıkarmam lazım."

Tel Birader şapkasını usulca çıkarırken sırıtıyordu. Bir anda aşina olduğum bir yüz aklımdan geçti. Kimin yüzü olduğunu hatırlamam çok zaman almadı. Michelangelo'nun Davut heykeli ya da güzel sanatlar dersindeki kitaplarda gördüğüm birçok güzellik sembolünden biriydi. Bunlarla birebir benzeyen bir görünüş, *Tel Birader*'in yüzünde sergileniyordu. Teni bembeyazdı ve dudakları gül rengindeydi. Kumral saçları, düz ve narin kaşları. Derin ve şeffaf gözleri. Yüce Tanrı, meleğin yüzünü yanlış bir kişiye vermişti.

69

Tel Birader ve Gon, aynı ıslahevinde kalmıştı. Gon'la uzaktan birkaç kez bakışmışlardı. *Tel Birader*'in yediği haltlar, başından geçenler, çok kışkırtıcı ve tehlikeli olduğundan bunlar, gayri resmî yollardan herkesin dilindeydi. Ona *Tel Birader* denilmesinin, suç aleti olarak kullandığı gerçek telden kaynaklandığına yönelik sayısız söylentiler de ortalıkta dolaşıyordu. Bazen Gon ıslahevinde *Tel Birader* hakkında duyduklarını sanki büyük bir adamın hikâyesini aktarıyormuş gibi bütün ayrıntılarıyla anlatır dururdu.

Tel Birader, birilerinin emri altına girerek meslek öğrenmenin ya da topluma karışmak gibi şeylerin ıvır zıvır olduğunu düşünüyordu. Onun sadece kendi kafasına göre planlanmış bir dünyası vardı. Başkalarının varamadıkları bir zirveye ulaşmayı arzuluyordu. Bu iş benim kafama pek yatmamıştı ancak bu tuhaf dünyanın büyüsüne kapılan çocuklar, *Tel Birader*'in emri altında toplanmışlardı ve Gon da onlardan biriydi.

"Tel Birader, ülkemizde de silah kullanımına izin verilerek Amerika'da ya da Norveç'te olduğu gibi bir yerleri kurşun yağmuruna tutma gibi olayların arada bir olması gerektiğini söylüyor. Böylelikle lüzumsuz insanlar tek seferde

yok edilebilirmiş. Mükemmel değil mi? *Tel Birader,* cidden güçlü bir adam."

"Onun güçlü olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elbette. Hiç kimseden korkmuyor. Tıpkı senin gibi. Ben de öyle olmak istiyorum."

Gon bir yaz günü, bana içini dökerken böyle demişti.

70

Şu an gözlerimin önünde dikilen Gon'un elinde de bir bıçak var. Sanki hemen yanımda duruyormuş gibi soluk sesi gür çıkıyor. Ne yapmak istiyor ki? Neyi kanıtlamak istiyor? Devinip duran göz bebekleri kocaman birer bilye gibi duruyor.

"Söylediklerinde samimi misin?" Sessizce böyle sordum sormasına ama Gon'un bir özelliği de konuşma sırasında hep araya girmesiydi. Çünkü daha sözümü tamamlayamadan Gon'un tekmesi böğrüme gelmişti. Yediğim sert darbeden ötürü pencereye çarpıp yere yuvarlandım. Bu sırada, yan tarafta duran cam bardaklar da yere düştü.

Hırsızlığa kaç yaşından beri başladıklarını, kızlarla ne zaman oynaştıklarını, hangi olaydan ötürü ıslahevine düştüklerini ve benzerini övünülecek bir halt zanneden çocuklar vardır. Bu türden bir organizasyon içinde kabul görebilmeleri için onlara birer kahramanlık hikâyesi veya birer madalya gereklidir. Gon'un çocuklardan dayak yiyerek buna katlanması da bu anlamda geçiş ritüeli gibi bir şeydi. Gelgelelim ben, bütün bunların onun zayıflığını gösteren birer kanıt olduğunu düşünüyordum. Çünkü bütün bunlar, güçlü olana duyulan arzudan kaynaklı zayıflığın ifadesinden başka

bir şey değildi.

Benim tanıdığım Gon henüz tam olarak olgunlaşmamış, on yedi yaşında, bir erkek çocuğundan ibaretti. Zayıflığından ve çaresizliğinden dolayı güçlüymüş gibi yapan, huzursuz biriydi.

"Gerçekten bunda samimi misin?" Bir kez daha sordum. Gon sert ve hızlı bir şekilde soluyup duruyordu. "Çünkü ben öyle düşünmüyorum."

"Kapa çeneni."

"Ben öyle düşünmediğimi söylüyorum Gon."

"Çeneni kapa dedim, it herif."

"Sen böyle bir çocuk değilsin."

"Lanet olsun." Yarı ağlamaklı bir sesle bağırdı. Sanırım duvardaki çivi batmıştı, bacağım kanıyordu. Bu hâlimi gören Gon küçük bir çocuk gibi hıçkırmaya başladı. Evet, Gon böyle biriydi. Bir damla kana gözyaşı döken, başkasının canının yandığını görünce kendi canı da yanan bir çocuktu.

"Senin öyle biri olamayacağını söylemiştim."

Gon arkasını döndü. Kol dirsekleri bükük bir hâlde, gözlerini gizleyen vücudu titriyordu.

"İşte bu. Bu, sensin." dedim.

"Ne güzel... Hiçbir şey hissetmemen cidden güzel. Keşke ben de öyle olabilseydim..." Hıçkırıklarla karışık bir şekilde mırıldandı.

"Gidelim." Elimi uzattım. "Burada durmayalım, gidelim artık."

"Asıl sen git, it herif! Seni tanımıyorum ben."

Güç bela ağlamayı kesen Gon küfretmeye başladı. Sanki hayatta kalmasını sağlayan yegâne yöntem buymuş gibi, bir köpek misali havlarcasına küfürler yağdırıp durdu.

"Kes şunu artık." *Tel Birader,* elini kaldırarak Gon'a engel oldu. "Çocuksu drama artık görmek istemiyorum."

Benden tarafa döndü. "Madem bu kadar çok istiyorsun, al götür. Ama öylesine olmaz elbette! Bu, büyük bir dostluğa benziyor, dolayısıyla arkadaşın için senin de bir şeyler göstermen gerekmez mi?" *Tel Birader,* kendi çenesini usulca ovuşturdu. Gon'un yüzü beyazlamaya başladı. "Yani Gon için ne yapabilirsin?"

Sesi yumuşaktı. Gülerek, cümlesinin sonunu aheste aheste vurgulayan bir konuşma biçimiydi. Ben bunun nezaket olduğunu öğrenmiştim. Ama bunun nazikliği gösteren bir davranış olmadığını da biliyordum. Onun için şöyle yanıtladım.

"Her ne olursa olsun."

Böyle bir cevabı hiç beklemediğinden miydi *Tel Birader*'in, gözlerini kocaman açılmıştı ve alçak sesli bir ıslık çıkardı.

"Her ne olursa mı?"

"Evet."

"Ölüm bile olsa mı?"

"Siktir!" dedi Gon alçak bir sesle. *Tel Birader* de bu durum kendisine ilginç gelmiş gibi duruşunu düzelterek oturdu.

"O zaman hadi deneyelim! Böyle bir herif için bakalım nereye kadar dayanabileceksin?" Hafifçe güldü. "Dayanamazsan sakın kendini suçlama. Çünkü bu, senin de sıradan bir insan olduğunu kanıtlayacak o kadar!"

Gon gözlerini sımsıkı kapattı. *Tel Birader,* yavaşça benden tarafa geldi. Ben, gözlerimi kapamadan üzerime doğru yaklaşıp gelen hakikate bakıp durdum.

71

Daha sonra insanlar, bana neden öyle davrandığımı, neden oradan kaçıp kurtulmadığımı sordular. Ben ise hayattaki en kolay işi yaptığımı söyledim. Korkuyu hissedemeyen bir insanın yapabileceği emsalsiz bir iş yaptığımı söyledim.

***

Floresan bir lambayı açıp kapatır gibi bilincim yerine bir gelip bir gidiyordu. Kendime gelirken acının yoğunluğu arttı. İnsan bedeninin neden böyle bir hisse katlanacak şekilde tasarlandığından şüphelendirecek ve bilincimi hâlâ yitirmeyişimin mantıksız olduğunu düşündürtecek derecede canım yanmıştı.

Bazen gözüme Gon göründü. Ya silik ya da net bir şekilde görünüyordu. Kafamda bir hata oluşmuşa benziyordu. Gon'un korktuğunu gördüm. Paniğe kapılmanın ne anlama geldiğini az da olsa tahmin edebiliyor gibiydim. Sanki oksijensiz bir ortamda can havliyle nefes alınması gereken bir durumdu. İşte Gon bana böyle bir ruh hâliyle bakıp duruyordu.

Gon'un yüzü belirsizleşti. Görüş alanımın bulanıklaşacağını zannettim ama öyle değildi. Gon'un yüzü gözyaş-

larıyla kaplanmıştı. Ağlayıp sızlanmaya başladı. "Yeter, yalvarıyorum yeter artık. Bana vur." diye durmaksızın bağırdı. Ben, bunun gereksiz olduğunu anlatmak için kafamı sallamaya çalıştım ama gücüm yetmedi.

72

Birkaç ay önceki hatıralar aklımdan geçti. Kelebeğin kanatlarını yolduğu gün, Gon'un bana bir şeyleri öğreteyim derken her şeyi mahvettiği o gün, akşamın karanlığının çöktüğü sıralarda, yerde ezilen kelebekten geriye kalanları ezen Gon feci bir şekilde ağlamıştı.

"Keşke ne korkuyu ne acıyı ne de suçluluğu hiç hissedemeseydim..." Gözyaşlarıyla karışık bir ses tonuydu.

"Yapması kolay değil. Çünkü sen duygularla dolusun. Bence ressamlık ya da müzisyenlik sana yakışır." dedim biraz düşündükten sonra.

Gon ıslak gözleriyle güldü.

O zaman acıyı tetikleyen soluğumun, ağzımdan cansızca çıktığı şu andan tamamen farklı bir yaz ortasıydı. Yaz mevsiminin tam doruğundaydık. Yaz... Acaba böyle bir mevsim yaşamış mıydık? Her şeyin masmavi, yemyeşil, berrak, yoğun ve zirvede olduğu bir zaman. Birlikte deneyimlediğimiz şeylerin hepsi gerçekten birer hakikat miydi?

***

Gon korkuyu bilmeyişimin, hiçbir şey hissedemeyişimin nasıl bir şey olduğunu bana sıklıkla sormuştu. Bunu

açıklayabilmek için sürekli zorlanmama rağmen bıkıp usanmadan bana daima bu soruyu sorardı.

Benim için de henüz aklımda çözemediğim sorular vardı. İlkin, ninemi bıçaklayan adamın nasıl bir kalp taşıdığını merak ettim. Ama bu soru giderek başka bir kılığa büründü. Bildikleri hâlde bilmezlikten gelen insanlar vardı. Onları nasıl anlamam gerektiğini bir türlü çözemedim.

Doktor Shim'in yanına gittiğim bir gündü. Televizyon ekranında bombardıman yüzünden iki bacağıyla kulaklarından birini yitirmiş bir genç ağlıyordu. Dünyanın bir yerinde çıkan savaşla ilgili bir haberdi. Ekrana bakıp duran Doktor Shim'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Benim orada olduğumu anlayınca başını benden tarafa çevirdi. Beni görünce de dostça gülümseyerek bir selam çaktı. Bakışlarım, tebessüm eden Doktor Shim'in ardındaki televizyonda duran gence yönelmişti. Benim gibi bir mankafa bile o gencin canının yandığını, korkunç ve talihsiz bir olaydan dolayı üzüldüğünü anlıyordu.

Ama genç bu kadar acı çekerken Doktor Shim'in neden gülümsediğini sormadım. Sormadım çünkü herkes aynı şeyi yapıyordu. Annem ve ninem bile kanalları değiştirirken aynısını yapardı. Uzakta yaşanan bir trajedinin kendi trajedisi olmadığını söylerdi annem.

Peki öyle olduğunu varsayalım. O zaman annemle nineme öylece apaçık bakarak hiçbir şey yapmayan o günkü insanlara ne demeliydi? Onlar kendi gözleri önündeki olaya bizzat tanıklık ettiler. Öyle ki "uzakta yaşanan trajedi" mazeretini uyduramayacakları bir mesafedeydiler. O günkü koro alayındakilerden birisinin muhabirle yaptığı görüşme aklıma geldi. Bu kişi, acımasız göründüğü için o adamdan korktuğunu ve bundan dolayı olay yerine yaklaşamadığını söylemişti.

İnsanlar uzaktayken elden bir şey gelmez deyip trajediye gözlerini kapatırlar ancak korktuklarını bahane ederek yanlarında olan olaylara da yaklaşmazlar. İnsanların geneli hissederler ama hareket geçmezler. Acıyı paylaştıklarını söylerler ama hızlıca unutuverirler. Benim anladığım kadarıyla bunların hiçbiri hakikat değildi.

Ben, böyle bir hayat sürmek istemedim.

***

Gon'un bedeninden tuhaf bir ses çıktı. Göğüs kafesinden gelen, kalın ve yoğun bir sesti. Paslı bir testere dişlisinin çıkardığı sesi ya da bir hayvanın uluyuşunu da andırıyor gibiydi. Her şeye rağmen bu çocuk, neden elinden gelmeyen bir işe kalkışıyordu? "Zavallı" kelimesi ağzımın içinde dönüp durdu.

Tel Birader, Gon'a gözlerini dikmiş bakıyordu. "Hepsi bu mu? Anlaşıldı. O hâlde bu senin tercihin, sonra pişman olmak yok."

Tel Birader, Gon'un yanında duran şeyi bir çırpıda kaptı. Bu, az önce Gon'a uzattığı bıçaktı. *Tel Birader* birden Gon'un çenesinin altına bıçağı dayadı. Fakat Gon'u yaralayamazdı. Çünkü bıçağı yiyen ben oldum. Çünkü ölen bendim.

73

Bedenimle Gon'u itelediğim anda *Tel Birader*'in elindeki bıçak göğsümden içeriye bir hışımla girmişti. "Seni Şeytan!" diye bağırdı Gon. *Tel Birader,* bıçağı saplandığı yerden çıkardı. Bedenimden kırmızı, yapışkan bir sıvı sızmaya başladı.

Birisi omuzumdan tutup beni silkeledi. Gon beni kucaklıyordu.

"Lütfen ölme! Elimden geleni yapacağım, hem de her şeyi..." Gon ağlıyordu. Kanlara bulanmıştı. Bir ara, *Tel Birader*'in yerde yüzüstü uzandığı gözüme ilişti. O anda neden böyle bir şey ağzımdan çıktı bilmiyorum. Güç bela fısıldamıştım. "Yaraladığın insanlardan tüm içtenliğinle özür dile. Kanatlarını kopardığın kelebekten de bilmeyerek üzerine basıp geçtiğin böceklerden de."

Asıl özür dilemeye gelen bendim ama şimdi Gon'dan özür dilemesini istiyordum. Buna rağmen Gon başını sallıyordu.

"Tamam, tamam. Özür dileyeceğim, yalvarırım..."

Beni iyice kucaklayan Gon'un bedeni öne arkaya sallanıyordu. Ardından onun sesini artık duyamaz oldum. Gözlerim usulca kapandı. Sanki derin bir suya kendimi bı-

rakmışım da bütün vücudum hafiflemiş gibiydi. Ben daha doğmadan önce yaşadığım çok eski bir yere doğru gidiyor gibiydim. Kafamın içinde bir film gösteriliyormuş gibi çok eski, belirsiz bir sahne gittikçe netleşmeye başladı.

Karın en son yağdığı gündü. Yani benim doğduğum gün. Gözleri kanla boyanmış annem, yerde yatıyordu. Ninem görüyorum. Yüz ifadesi yabani bir hayvan gibi vahşice. Pencere camının gerisinden bana bakıp haykırıyor. "Git! Git! Çekil!" Bu sözlerin genelde nefret anlamında kullanıldığını öğrenmiştim . Tıpkı Dora'nın Gon'a bağırdığı gibiydi. Ama ninem neden bana gitmemi söylüyordu?

Kan sıçrıyor. Ninemin kanı. Gözlerimin önü kızıl bir renge döndü. Tıpkı, şimdi benim canımın yandığı gibi ninemin canı da yanmış mıdır? Dahası, o acıya katlananın torunu değil de kendisi olduğunu anlayınca bundan hoşnut kalmış mıdır?

Şıp. Yüzüme gözyaşı damladı. Yakacak denli sıcaktı. O sırada kalbimin ortasında bir şey sanki patladı. Bana tuhaf bir hâl geldi. Hayır, bana gelmedi, benden çıktı. Vücudumun bir yerlerinde kurulan set patladı. İçimde bir şeyler sonsuza dek kırıldı.

"Hissedebiliyorum." diye fısıldadım. Bunun adının üzüntü mü sevinç mi yalnızlık mı acı mı korku mu zevk mi olduğunu bilemiyorum. Sadece bir şey hissetmiştim o kadar. Öğürdüm. İçimden atmak istediğim bir bulantı meydana geldi. Ama bunun muhteşem bir tecrübe olduğunu düşündüm. Birden üzerime dayanılmaz bir uyku çöktü. Usulca gözlerim kapandı. Ağlayan Gon görüş alanımdan çıkıp gitmişti.

Sonunda insan olmuştum. Ve artık o anda dünya benden uzaklaşıp gidiyordu.

Aslında, benim hikâyem buraya kadar.

74

Buradan sonrası da hatırladıklarımın toplamıdır.

Ruhum bedenimden çıkarak aşağıda, vücudumu sıkıca tutmuş ağlayan Gon'a bakıyor. Başının tepesindeki saçsız yer yıldız şeklindeydi. Buna daha önce hiç gülmediği fark ettim. *Hahaha.* Sesli bir biçimde güldüm. Bütün hatırladığım, buraya kadar.

Tekrar uyandığımda ise gerçek dünyaya dönmüştüm. Hastaneydim. Ayrıca uzun süre bir uyuyup bir uyanmayı tekrar edip durdum. Tamamen iyileşip de tekrar yürümeye başlayıncaya dek birkaç ay sürmüştü.

Yattığım süre boyunca sıklıkla aynı rüyayı görmüştüm. Spor etkinliklerinin yoğunlaştığı spor sahasındayız. Tozun toprağın havalarda uçuştuğu güneş ışıklarının altında Gon'la birlikte dikiliyoruz. Hava aşırı derecede sıcak. Önümüzde koşu yarışı yapılıyor. Derken Gon hınzırca gülerek elime bir şey tutuşturdu. Elimi açınca yarı saydam bir bilye avucumun içinde yalpalayarak dönüyor. Ortasında kırmızı renkli gülen bir ifade vardı. Bilyeyi elimde döndürdükçe kırmızı çizgi yönünü değiştirerek bir gülüp bir ağlıyordu. Bu, erik aromalı bir şekerdi.

Şekeri ağzıma koydum. Hem tatlı hem mayhoş. Ağ-

zım sulandı. Dilimle şekeri ağzımda çeviriyorum. Bazen şeker dişlerime çarparak tak tuk sesler çıkarıyor. Birden dilim uyuşuyor. Tuzlu ve ekşimsi bir tat alıyorum. Bir yandan da dilime hem balıksı hem de acı bir tat geliyor. Bu arada tatlı mı tatlı bir koku çıkıyor ve bilinçsizce burnumu çekip duruyorum.

Bam! Silahın sesi havaya yayılıyor. Ayaklarımız toprağa sürtünerek koşmaya başlıyoruz. Yarışmıyoruz, sadece koşuyoruz. Çünkü vücudumuzun havayla temas ettiğini hissetmemiz bize yetiyor.

***

Gözlerimi açtığımda önümde Doktor Shim vardı. O ana kadar olanları bana anlattı.

Bilincimi yitirdikten hemen sonra Profesör Yun, polislerle birlikte çıkıp geldi. Kendi gücümüzle her şeyi yerli yerince koyabilseydik daha güzel olurdu ama sanırım yetişkinlere göre biz hâlen çocuktuk. Dora, rehber öğretmenle iletişime geçmişti ve birkaç çocuk *Çörek*'le Gon'un ilişkisini dile getirince polis *Çörek*'i bulabilmişti. Sonrasında *Tel Birader*'in olduğu yere kadar polisin gelmesi zor olmamıştı.

Tel Birader, Gon'un elindeki bıçakla bıçaklanmıştı. Ama yaşamasına mâni olacak denli kötü bir durumda değildi; benden daha önce iyileşmiş ve şu an duruşma gününü beklemekteydi. Onun yediği o kadar çok halt var ki hepsini burada bir bir anlatmam imkânsız. Bunu, daha sonra duydum ama alması gereken cezanın düşündüğünden daha fazla olduğunu öğrendikten sonra bile başından beri takındığı suratındaki o tebessümünden hiç vazgeçmemiş. Onun aklı -hayır, insan aklı- nasıl böyle tasarlandı ki? Onun yaşantısında başka yüz ifadeleri takınabileceği bir günün ya da bu türden bir fırsatın olmasını içimden diledim.

Doktor Shim, Gon'un *Tel Birader*'i bıçaklamasının belki nefsi müdafaa olarak değerlendirileceğinden bahsetti. Gon psikolojik tedavi görüyordu ve henüz benimle buluşmaya hazır olmadığını söyledi. Profesör Yun ise, çalıştığı üniversiteye izin dilekçesi vererek sırf Gon için yaşamında bazı değişiklikler yapacağını söyledi. Gon öz babasıyla daha yeterince sohbet etmemişti. Fakat Profesör Yun, sürekli bunun için çabalayacağını söyledi.

Doktor Shim, Dora'nın birkaç defa gelip gittiğini söyledi ve onun bıraktığı kartı bana verdi. Harfleri hiç sevmeyen Dora'ya yakışırcasına, verdiği kartı açtığımda gördüm ki not yerine sadece bir tane fotoğraf vardı. Fotoğraftaki Dora koşuyordu. İki bacağının da havada asılı duruşu onun âdeta uçtuğunu anımsatıyordu. Dora, atletizm kulübü olan bir okula nakil gitmişti. Nakil olur olmaz, katıldığı yarışta ikinci gelmişti. Buharlaşarak uçup gittiğini söyleyen hayaline tekrar kavuşmuşa benziyordu. *Deli Dora*. Ailesinin hâlâ ona böyle sesleniyor olmalıydılar, ama bu kez yüzlerinde bir gülümsemeyle.

"Yüz ifaden farklılaşmış." dedi Doktor Shim. Ben o korkunç gecede yaşadığım şaşırtıcı şeyi anlattım. Yüreğimde ve bedenimde aniden beliren tuhaf değişikliklerden ona bahsettim.

"İyice iyileşince bir *MRI* çektirelim. Bütün klinik testlerin hepsini bir daha yaptırtalım. Beyninin ne kadar değiştiğini kontrol etmemizin vakti gelmişe benziyor. Aslında ben de bir zamanlar doktor olmama rağmen senin hastalığının adından hep şüphelendim. Doktorlar hastalara etiket vurmayı severler. Çünkü ancak böylece hastalığı emsalsiz bir fenomen olarak kabul edebilirler. Bunun kesin ve faydalı olduğu zamanlar da elbette vardır. Ama insanın beyni düşünülenin aksine tuhaf bir organdır. Ayrıca ben eskiden beri

kalbin, beyni kontrol edebildiğine inanan bir insanım. Yani demek istediğim şu ki belki de sen başkalarından birazcık farklı bir yöntemle büyümüş olabilirsin." Gülümsedi.

"Büyüdüğüm, değiştiğim anlamına mı geliyor?"

"İster iyi ister kötü yönde olsun, muhtemelen öyle."

Gon ve Dora'yla birlikte geçirdiğimiz birkaç mevsimi kısaca hatırlamaya çalıştım. Ayrıca Gon'un değişiminin iyi yönde gerçekleşmesini diledim. Tabii ki bunun öncesinde "iyi yönde"nin ne anlama geldiğini iyice anlamam gerekiyor.

***

Doktor Shim bir yere uğraması gerektiğini söyledi fakat odadan çıkmadan önce tereddüt ederek "Ben hediyenin ne olduğunu önceden söyleyenlerden acayip nefret ederim. Fakat bazı zamanlarda, yani şimdiki gibi bir durumda, çenemi tutamadan duramıyorum. Onun için sana sadece bir ipucu vereceğim. Biraz sonra biriyle görüşeceksin. Şöyle bir güzel şaşırmanı diliyorum." dedi.

Ardından bana Gon tarafından yazılmış bir mektup verdi.

"Siz çıkınca okurum." dedim.

Doktor Shim odadan çıktıktan sonra zarfı açtım. Beyaz bir kâğıt, kare şeklinde katlanmıştı. Kâğıdı usulca açtım. Üzerinde iyice bastırılarak yazılmış, kalın harflerden oluşan birkaç cümle vardı.

Özür dilerim.

Ayrıca teşekkür ederim.

Samimiyetimle.

"Samimiyetimle" diyen ifadenin sonundaki nokta işaretine uzun bir süre bakıp durdum. Gon'un hayatını değiştirmesini diledim. Bir daha görüşebilecek miydik? Görüşmeyi diledim. Hem de bütün samimiyetimle.

75

Kapı açıldı. Doktor Shim tekrardan gelmişti. Tekerlekli bir sandalyeyi iteliyordu. Tekerlekli sandalyede oturan kişi, bana doğru ışıl ışıl bir yüzle gülümsüyordu. Aşina olduğum bir tebessümdü. Çünkü doğduğumdan beri sürekli gördüğüm bir gülüştü.

"Anne."

Konuşur konuşmaz annemin gözlerinden yaşlar birden boşandı. Annem, yanaklarımı okşadı ve saçlarımı sıvazlayarak sürekli ağladı. Ben ağlamadım. Duygularımın henüz o denli gelişmemesinden miydi yoksa annemi görmeme rağmen ağlama yaşımın çoktan geçtiğinden miydi nedenini bilemiyorum.

Ağlayan annemin gözyaşlarını sildim ve onu kucakladım. Tuhaf ama bunu yaptıkça annem daha çok ağladı. Hastanede yattığım süreçte, inanması güç ama annem komadan gerçekten çıkmıştı. Herkesin imkânsız gözüyle baktığı şeyi annem tek başına başarmıştı. Ama annem, bunu başka bir şekilde ifade etti. Herkesin imkânsız gözüyle baktığı şeyi benim başardığımı söylemişti. Bunu onaylamadığım anlamında başımı salladım. Bir şeyleri daha açıklamak istiyorum ama şimdiye dek yaşadıklarımın neresinden başlayacağımı

bilemiyorum. Aniden yanağımda bir sıcaklık oldu. Annem, yanağımdan bir şeyi sildi. Gözyaşıydı. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Ağlıyorum. Ne var ki üstüne üstlük bir de gülüyorum. Annem de aynısını yapıyordu.

Son Söz

On sekizinci yaşımın ilkbaharıydı. Okuldan mezun oldum ve diğerlerinin söylediği gibi bir yetişkin oldum.

Otobüste rahatlatıcı bir müzik sesi çalıyor. İnsanlar uyukluyor. Aracın camlarından ilkbaharın etkisi görülebiliyor. "İlkbahar, ilkbahar, ben ilkbaharım!" diyen sayısız çiçek. Bu çiçeklerin yanından geçerek Gon'u görmeye gidiyorum. Ne bir amacım ne de diyecek bir sözüm var. Öylesine işte. Buluşmaya gidiyorum. Herkesin ucube dediği iyilik timsali dostumla buluşmaya gidiyorum.

Bundan sonrası çok farklı bir hikâye. Yeni ve bilinmez.

***

Bu hikâyenin nasıl devam edeceğini bilmiyorum. Tıpkı daha önce söylediğim gibi bir hikâyenin trajik mi yoksa mutlu sonla mı biteceğini ben veya başka biri söyleyemez. Belki de bu türden bir sınıflandırma yapmak dahi imkânsızdır. Çünkü hayat, binbir tatla karışık akıp gider.

Ben yalnızca bununla yüzleşmeye karar verdim. Hayatın bana geldiği kadarıyla yüzleşeceğim. Ve yapabildiğim kadarıyla onu hissedeceğim, ne eksik ne fazla.

YAZARIN NOTU

Dört yıl önce ilkbaharda bebeğim dünyaya geldi. Bununla ilgili birkaç komik anım var ancak duygusal oldukları söylenemez çünkü zorlu bir doğum yaşamadım. Her şey tuhaf ve yeni hissettiriyordu. Ancak birkaç gün sonra, beşiğinde kımıldayan bebeğimi her gördüğümde gözlerim dolmaya başladı. Şimdi bile nedenini anlayamıyorum. Gözyaşlarımın nedenini tek bir duyguyla açıklayabilmem mümkün değildi. Sadece bebeğim çok küçüktü. Eğer alçak beşiğinden düşecek olsaydı ya da birkaç saat bile yalnız bırakılsaydı hayatta kalamazdı. Kendi başına hiçbir şey yapamayan bir canlı artık bu dünyaya gelmişti. Bunun benim çocuğum olduğu gerçeğini tam olarak kavrayamıyordum ve eğer onu bir gün kaybedip tekrar bulursam tanıyabileceğimden emin değildim. Sonra kendime şunu sordum: Kime benzerse benzesin ona koşulsuz sevgimi verebilir miyim? Beklentilerimden farklı biri olarak büyüse bile? Bu sorular bana başka biri soruyu sorduran iki karakterin doğuşuna yol açtı. Onlar benim çocuklarım olsaydı sevebilir miydim? İşte Yunjae ve Gon böyle doğdu.

Her gün yeni bir çocuk doğuyor. Hepsi kutsanmayı ve önlerine her türlü fırsatın sunulmasını hak ediyor. Ne var ki bunlardan bazıları sosyal yönden dışlanacak bazıları ise çarpık zihinleriyle yönetecek ve emir verecek. Bazıları da -çok az da olsalar- onlara verilenlerden en güzel sonuçları çıkaracak ve başkalarına ilham verecek.

Bunun klişe geleceğini biliyorum ama sevgi, insanı canavar yapmasının yanında en çok insan da yapan şeydir. Benim anlatmak istediğim hikâye buydu.

Badem'in ilk taslağını 2013 yılının Ağustos ayında yazdım, bu esnada kızım ise dört aylıktı. 2014 yılının so-

nundan 2016 yılının başına kadar yoğun bir şekilde yazdığım taslağın üzerinden geçtim. Geçen yıllarda, bu iki çocuğun hikâyesi zihnimi asla yalnız bırakmadı. Böylece hikâyeyi başından sonuna kadar yazmam üç yılımı aldı.

Her şeyi eksiksiz olan bu kalbimi bana armağan eden ve koşulsuz sevgi besleyen ebeveynlerime ve aileme teşekkür etmek istiyorum. Hatta bir kez, iş yazar olmaya gelince bu kadar sevgi dolu bir ortam içinde büyümüş olmanın bir dezavantaj olduğunu düşündüm. Pürüzsüz geçen ergenlik yıllarımda gördüğüm karşılıksız sevgi ve destek, nadir ve değerli bir armağandı. Bana, korku duymadan, dünyayı farklı açılarla görebilme gücü veren paha biçilemez bir şans sağladı. Bunu ancak ben de bir ebeveyn olduğumda fark edebildim.

Eserimi Genç Yetişkin Edebiyatı dalında Changbi Ödülü'ne layık gören jürilere teşekkür etmek istiyorum. Aralarında on bir tane genç jüri olduğunu öğrendiğimde ayrıca mutlu oldum. Yayımlanmamış yazılarımı okuyan ve resmî eser olmamasına rağmen kendi okuma listesine ekleyen ilk okurum H.'ye de teşekkür etmek istiyorum. Hayal kırıklığı yaşadığım anlarda onun verdiği cesaret olmasaydı kendimde devam edecek gücü bulamazdım.

Ve son olarak, Changbi Genç Yetişkin Departmanındaki editörlerime teşekkür etmek istiyorum. Jeong Soyoung ve Kim Youngseon, sizler benim bilmediğim bu yeni dünyada ilk arkadaşlarımsınız. İşinizi zorlaştırdığım bir zaman olduysa özürlerimi kabul edin. Her ikinizle de çalışmış olmak bana onur verdi.

Sosyal konularla aktif olarak haşır neşir olabilen bir insan değilim. Kalbimdeki hikâyeleri yazarak ortaya çıkarabiliyorum. Umuyorum ki bu roman, içinde yara taşıyan, özellikle de büyük potansiyellere sahip gençlere ulaşır. Bunun büyük bir dilek olduğunun farkındayım ancak yine de

diliyorum. Çocuklar sevilmek ve sevmek ister. Hepimiz bir zamanlar çocuktuk. Bu kitabı çok sevdiğim ve karşılığında fazlasıyla sevgi aldığım kişiye adıyorum.

İlkbahar, 2017
Won-pyung Sohn

Almond

BADEM

Yunjae başkalarının duygularını anlayabilmekte zorlanan, aleksitimi adlı hastalığa sahip eşsiz bir karakterdir. Diğer kişilerin sözlerini ve eylemlerini anlayamayan, korku ya da öfke hissedemeyen Yunjae, normal bir hayat sürebilmek için annesinin ve ninesinin yardımlarıyla evde duygusallık eğitimleri alır. Dünyayı sadece olduğu hâliyle görebilen Yunjae, kendi doğum gününde trajik bir biçimde ailesini kaybeder ve dünyada bir başına kalır.

Ancak her şeyi kaybettiğinizi düşündüğünüz anda karşınıza yeni birileri çıkıverir. Karanlık yaraları olan Gon, duyarlı ve anlayışlı Dora ve Yunjae'ye yardım etmek isteyen Doktor Shim... Yunjae ve onların arasında yaşananlar, aslında başkalarının duygularını anlamanın ne kadar zor olduğunu ancak bir o kadar da değerli olduğunu farketmemizi sağlıyor.

www.petakitap.com /peta.kitap /petakitap

₺32

ISBN 978-625-7232-06-7

PETA